LECŢIA LUI BUSH

Mihai DORIAN

A trebuit să vină preşedintele american la Bucureşti, ca să-i dea Domnului Iliescu şi celor asemenea lui o usturătoare lecţie de istorie. În privinţa preşedintelui nostru, incrementi într'o altă epocă şi debitor unei alte mentalităţi, atee şi partizană, nu mi-am făcut nici un fel de iluzii. Pur şi simplu, Domnul Iliescu nu-şi poate depăşi condiţia. El poate fi amabil, dezinvolt, curtenitor, chiar simpatic, aşa cum s'a arătat ca gazdă, dar toate acestea nu pot şterge senzaţia de anacronic pe care am avut-o văzându-l cum se chinuia să fie la înălţimea momentului. El nu putea să-şi intre într'un rol ce nu-l prindea. Să mă explic. Vestea bună adusă de solul Americii la Bucureşti, după o jumătate de veac de aşteptări, merita o altă replică decât cea lemnoasă, lipsită de fior, de trăire şi imaginaţie, precum cea rostită de preşedintele nostru. Domnul Iliescu a făcut ceea ce ştie el mai bine, încă din anii uceniciei, adică un raport de activitate şi angajamente pentru viitor. Ne vom îndeplini obligaţiile, vom lupta împotriva corupţiei (subtila trimitere la Domnul Năstase, în spiritul criticii leniniste), nu vă vom dezamăgi. Când preşedintele Americii vine după o dureroasă întârziere de 58 ani, Domnul Iliescu merita să-şi calce pe inimă şi să evoce, fie chiar şi pentru o clipă, drama celor două generaţii care i-a aşteptat zadarnic pe Americani şi a sutelor de mii de Români care au murit cu visul american în minte. Într'o ţară în care aşteptarea Americanilor a devenit subiect de mitologie naţională, de folclor şi de filosofie a istoriei, se cuvenea ca preşedintele României să-şi asume şi istoria lungului şir de suferinţe din ultima jumătate de veac. A preferat, în schimb, tonul sec, de raportor la congres, într'o înşiruire de vorbe fără viaţă. Domnul Iliescu s'a împăcat cu Regele, dar nu şi cu istoria suferinţelor neamului românesc în *"veacul de singurătate"* comunistă. Acestea nu-i aparţin şi se fereşte să le evoce. La întâlnirea cu preşedintele Americii, venit să ne arate că şi-a amintit de noi, că respectă sacrificiile noastre pentru libertate, că îşi cere iertare acelor Români şi familiilor lor (citez: *"Ne rugăm pentru ei"*), care nu au mai prins clipa întâlnirii cu America, România a vorbit prin gura unui personaj care nu a trăit tensiunea tragică a istoriei, care nu i-a aşteptat pe Americani, ci a fost, pur şi simplu, adus de val la suprafaţă.

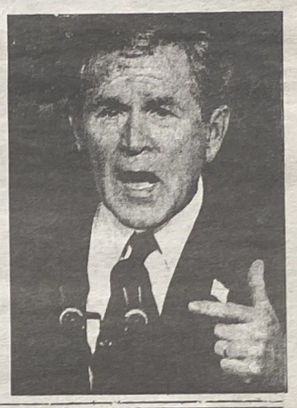

Vocea lui Havel, la Praga, avea greutatea sincerităţii şi demnităţii pe care ţi-o dă conştiinţa misiunii împlinite. Vocea preşedintelui Letoniei, admirabilă, avea măreţie tragică, exprimând toată durerea şi speranţa unei naţiuni nedrept îngenunchiate. Vocea preşedintelui Ungariei, oricare ar fi acesta, va fi în veci asociată revoltei din 1956. Cum orice preşedinte va avea Polonia, el nu va putea trece peste exemplul lui Lech Walesa şi al Solidarităţii. Ce putea spune preşedintele român celui american, despre cei 45 de ani ai gulagului comunist?

Continuare în pag.3

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual: 40 $ / 40 Euro

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 29 Nr. 310 - IANUARIE 2003 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

pag. 2
NEFASTA CONTINUITATE
Mihai Creangă

ROMÂNIA ÎN 2003
Andrei Bădin
pag. 2

INTRAREA ÎN NATO
Ion Varlam
pag. 4

pag 7
TERORISMUL NU ARE GRANIŢE
Radu Dunăreanu

CAZUL R. PRIBOI
Dan Bitu
pag. 9

pag. 15
CONFUZII ŞI RĂUTĂŢI
Daniel Chirulescu

FURTUL SECOLULUI
Aurel Bădăian
pag. 23

24 IANUARIE 1859

"DEMITIZARE ŞI ELOGIU"

Col.(r) M. PARVULESCU

"Noi moldovenii am făcut unirea şi tot noi am dat domnitorul!" - exclama nu de mult pe un post de televiziune, un pretins istoric local, exprimându-şi regretul că din această asociere (în interpretarea lui), Moldova a fost dezavantajată şi prin consecinţă, Iaşul, *"oraşul unirii"*, nedreptăţit.

Astfel de lamentări ***reprezintă ecoul peste decenii al unei mentalităţi*** - atunci când nu era vorba de interese - ***care a animat, este drept, o minoritate numerică a societăţii ieşene contemporană unirii. Vor apărea de pe atunci, vor rodi şi se vor menţine până în zilele noastre, seminţele unei diversiuini anti-româneşti prin care s'a încercat şi se încearcă, acreditarea părerii aberante a existenţei unui "popor moldovenesc", distinct şi diferit de poporul român, ceea ce a făcut posibilă crearea pe teritoriul românesc dintre Nistru şi Prut a unui stat străin şi ostil ţării noastre, cu pretenţia declarată faţiş, de a se extinde până la Carpaţi.***

Ori, în Ianuarie 1859, între Muntenia şi Moldova nu s'a făcut o asociere, o coaliţie sau o alianţă. A fost vorba de o *"unire în cuget şi simţiri"*, de o CONTOPIRE într'un tot unitar a aspiraţiilor şi speranţelor moldovenilor şi muntenilor, ca popor, în virtutea identităţii etnice şi lingvistice.

Cine urma să fie domn şi unde urma să fie capitala, au fost şi au rămas aspecte fără relevanţă în raport cu evenimentul unirii în sine. Chiar şi pe un anonim, ceea ce nu era cazul colonelului Cuza, calitatea de domnitor peste cele două provincii româneşti unite, l-ar fi plasat oricum pe un loc de frunte al istoriei noastre. Capitala putea fi la Focşani, la Iaşi, la Târgovişte, sau în împrejurări mai favorabile, la Cluj sau la Alba-Iulia. ***Necesitatea păstrării unei distanţe faţă de graniţa de Răsărit, dorinţa apropierii de Occident şi inexistenţa unui pericol de peste Dunăre, au constituit fără îndoială, pentru protagoniştii unirii, motive temeinice pentru a hotărî ca ea să fie la Bucureşti.***

Deşi la 24 Ianuarie sărbătorim doar unirea parţială a teritoriilor româneşti, dar nu şi independenţa de stat, care va veni abia peste încă un sfert de veac, această zi se distinge în mod remarcabil printr'o trăsătură fundamentală: ***UNIREA nu s'a datorat - unor interese de grup, unor intenţii hegemonice dintr'o parte sau alta şi nici unui reflex de orgolii sau de patriotism local, ci a marcat o culme a conştiinţei de neam, de limbă şi de istorie comună, dintre munteni şi moldoveni.***

Spre deosebire de *"Independenţa"* dela 1877 şi de *"Reîntregirea"* dela 1918, care s'au datorat măcar parţial, unui context internaţional favorabil (victoria în războiul antiotoman dela Sud de Dunăre şi respectiv, apartenenţa ţării noastre la grupul statelor învingătoare din Primul Război Mondial), unirea dela 1859 nu a beneficiat în nici un fel de un astfel de context, riscând dimpotrivă, un eşec datorită adversităţilor externe. Acest fapt conferă UNIRII o importanţă majoră de ordin emoţional, care a făcut pe vremea copilăriei şi tinereţii noastre, atunci când mai era încă serbată ca *"Zi naţională a ţării"*, obiectul adoraţiei noastre pentru marile personalităţi ale vremii, devenite, prin înţelepciune şi patriotism, adevărate legende.

Pentrucă unirea dela 1859 nu a venit dela sine ci ***a fost rodul a ceea ce am numi astăzi, în sensul cel mai pozitiv al cuvântului, un scenariu construit, datorită inteligenţei şi abilităţii autorilor, cu fineţe şi discreţie.***

Încă dela 1848 tinerii revoluţionari, inspiraţi din stările de fapt ale lumii civilizate europene, înţeleseră că, fără unire, Românii dispersaţi în teritoriile stăpânite de marile puteri vecine, sunt în pericol de a-şi pierde, prin deznaţionalizare, conştiinţa de neam şi că acest pericol nu va fi înlăturat decât în cazul în care poporul român se va pune sub protecţia unei mari puteri europene, neinteresată în stăpânirea de teritorii româneşti. Este şi raţiunea cererilor repetate făcute de către cei mai străluciti reprezentanţi ai vremii, ca marile puteri să accepte unirea Principatelor sub domnia unui prinţ dintr'o familie domnitoare europeană. Interesate în menţinerea statu-quo-ului în zonă, marile puteri vor accepta doar alegeri separate de domni pământeni în ambele provincii româneşti.

Colonelul Alexandru Ioan Cuza, prefect de Covurlui, cu reşedinţa la Galaţi, ales la 5 Ianuarie domn al Moldovei, deşi cunoscut pentru opţiunile sale unioniste, ***nu făcea parte din cercul relativ restrâns al patrioţilor unionişti dela Iaşi.*** Alegerea sa a fost însă rodul unei judecăţi subtile, ***dovadă a unui context lipsit de orgolii,*** care a prevenit ***prin nedepunerea propriilor candidaturi, deşi fiecare dintre posibilii pretendenţi, printre care Mihail Kogălniceanu şi Vasile Alecsandri, puteau deveni destoinici domnitori, o dezbinare sinucigaşe.***

După alegerea la 5 Ianuarie a lui A.I. Cuza, la Iaşi, a fost surprinzătoare pentru cei neavizaţi, alegerea sa la 24 Ianuarie, la Bucureşti, ca domn al Munteniei, a părut, pentru aceiaşi neavizaţi, mult mai neaşteptată. ***Pentru grupul patrioţilor unionişti dela Bucureşti, în frunte cu Ion Brătianu, era însă rezultatul unei hotărâri deliberate prin care UNIREA de DREPT a Principatelor române, refuzată de către marile puteri, a devenit UNIREA de FAPT realizată de către poporul român prin cei mai străluciţi reprezentanţi ai săi.*** Susţinută în faţa Porţii Otomane, de către aceiaşi neobosiţi constructori ai unirii, Kogălniceanu şi Brătianu, ca un act de normalitate atâta timp cât prin ambiguitatea punctului de vedere al marilor puteri, nu era interzisă formal alegerea aceluiaşi domnitor în ambele principate, ***dubla alegere a fost validată de către Turcia pusă în faţa unui fapt împlinit, sub rezerva ca după domnia lui Cuza, să se aleagă domni separaţi, în Moldova şi Muntenia.***

Istoria, dar mai ales oamenii, mari personalităţi ale neamului nostru, printre care în continuare, cei amintiţi mai sus, vor dejuca cu acelaşi curaj şi devotament, pentru binele ţării, planul unor astfel de preconizate alegeri, separate la Iaşi şi Bucureşti. Sub domnitorul Cuza se vor pune definitiv bazele viitorului stat unitar şi independent român.

Pentru a înţelege amploarea importanţei şi dificultăţile depăşite atunci prin perseverenţă şi înţelepciune, ***trebue însă înlăturat învelişul patriotard care minimalizează rolul colectiv hotărîtor al adevăraţilor autori ai unirii.***

Continuare în pag. 4

editorial

AGENDA POLITICĂ DIN ROMÂNIA

În condiţiile sociale şi economice ale Europei de azi, în care România ar trebui să se încadreze, această agendă este normal să fie foarte încărcată şi este extrem de dificil de a ieşi din amalgamul problemelor ei. Este absolut normal ca prim-ministrul unei ţări să nu se poată ocupa de toate problemele, care apar zilnic pe masa sa de lucru. Un adevărat profesionist, conducător de guvern care are şi calitatea de *"om de stat"* se înconjoară de ajutoare calificate şi capabile, care să-i sistematizeze, pe categorii de urgenţă şi de semnificaţie naţională, problemele care apar în fiecare zi, cu privirea spre viitor, spre aspectele de importanţă vitală.

Aşa cum e structurată acum administraţia Ţării, e greu de conceput că primul ministru are atâtea ajutoare de câte ar avea nevoie. Rezultatul este haosul administrativ din Ţară: problemele urgente stau nerezolvate, dându-se explicaţii suplimentare, puerile, prin care se spune că membrii guvernului sunt în deplin control al problemelor care există, că se vor lua măsuri de îndreptare, mereu apărând însă câte o comisie numită de departamentul respectiv, care va analiza starea de lucruri şi situaţia va fi rezolvată.

Mereu suntem serviţi cu un astfel de slogan, care se repetă ca un cântec de flaşnetă, mistificând şi plictisind populaţia Ţării. Guvernul actual, bine structurat după regulile PSD-iste, preluate sau moştenite dela vechiul regim, s'a dovedit demult incapabil să administreze afacerile statului român, iar explicaţiile repetate cu aroganţă sunt total lipsite de conţinut.

Opinia publică este derutată de manevrele care se fac, cu jocul diversiunilor care apar din când în când, pentru a se crea o agitaţie inutilă, cum a fost cazul cu *"alegerile anticipate"*. Firește, întreaga populaţie este confuză şi, totuşi, guvernul continuă să pretindă a administra Ţara cu acea cunoscută aroganţă afişată, fără să se ia în considerare crearea unei coaliţii de forţe politice capabile, care ar demasca pretenţiile că numai PSD-ul ar avea un suport majoritar.

Pentru refacerea Ţării este nevoie de o nouă agendă de lucru, cu oameni noi şi necompromişi, deoarece echipa guvernamentală de azi nu a rezolvat nici una din problemele importante ale României şi nici nu dă semne că va fi capabilă să facă acest lucru.

Ţara este sătulă de promisiuni fără acoperire şi are nevoie de realizări concrete. Nu vedem nici un semn că guvernul are o perspectivă de abordare eficientă a stărilor de lucru de azi din Ţară. Sunt multe cauze pentru această situaţie şi vom încerca să numerăm doar câteva din ele:

1. Guvernul de azi are o majoritate parlamentară firavă.

2. Opoziţia nu este destul de consolidată după principiile democratice, deci nu are putere să influenţeze deciziile parlamentare. Democraţia, ca formă de guvernare în acest caz este şubredă şi guvernul, controlat de un partid cu tendinţe dictatoriale, nu are nici un interes să ajute dezvoltarea unui proces de democratizare internă, chiar în această fază istorică, în care se urmăreşte intrarea în Uniunea Europeană.

3. La aceste deficienţe se adaugă lipsa de personalităţi politice pregătite pentru procesul de guvernare, adică nu numai nişte membri de partid, care nu au calificarea necesară pentru o administrare publică democratică.

4. Se guvernează abuziv prin Decrete de Urgenţă, fără ca legile să fie trecute prin mecanismul dezbaterilor parlamentare, după principiile democraţiei adevărate.

5. Un partid nu se poate substitui factorilor aleşi ai guvernării. Este foarte primejdios de aceea că PSD, ca partid, se amestecă prea mult în treburile statale, depăşind legile firești de guvernare.

Guvernul actual s'a angajat pentru alcătuirea unei noi Constituţii, care presupune o ajustare la noile condiţii de viaţă politică, cu schimbări interne cerute de condiţiile de aderare la NATO şi Uniunea Europeană. Datorită faptului că nu s'a putut reface structura normală a vieţii politice interne, după ultimele alegeri generale din care a apărut actuala guvernare a PSD, o asemenea încercare de a elabora o nouă Constituţie este aberantă, căci există şi alte partide decât cele care au rămas la suprafaţă şi care, deci, nu-şi pot aduce contribuţia la elaborarea unei noi Constituţii.

Ceea ce intenţionează PSD să facă azi reprezintă o grabă nejustificată şi destul de suspectă, împiedicând alte forţe politice să participe la această acţiune semnificativă pentru societatea românească. Acest lucru demonstrează o tendinţă de acaparare a puterii din partea guvernării de azi, prin neglijarea importantă a unor principii democratice de guvernare.

La elaborarea unei noi Constituţii, într'o reală democraţie, nu este permis să se facă excluziuni dela acest proces.

În conformitate cu practica democratică, un guvern care ajunge la un impas de guvernare, adică la o incapacitate de a-şi îndeplini promisiunile făcute în campania electorală, este normal să tragă consecinţele, care nu pot fi decât de o singură natură: retragerea dela putere.

Orice tergiversare devine inutilă şi periclitează foarte grav sarcina de a salva o ţară care se află în mare pericol.

Imperativele naţionale şi istorice de azi cer ca Ţara să fie salvată, dar acest lucru îl pot face numai aceia care sunt în stare, iar guvernul de azi a dovedit cu prisosinţă că nu este capabil.

George BĂLAŞU

Nefasta continuitate

"E foarte posibil ca, dintre ţările est-europene, România să fie aceea în care postcomuniştii să fie cei mai bine organizaţi..." VLADIMIR BUKOVSKI

Mihai CREANGĂ

Afişarea portretului lui Alexandru Drăghici la loc de cinste pe pereţii Camerei Deputaţilor, ca şi afişarea altor portrete cu personaje de sinistră amintire la Palatul Victoria, este simptomatică pentru România.

La peste 13 ani dela o revoluţie net anticomunistă, pentru care a curs mult sânge nevinovat - aniversată, de altfel, într'o somnolenţă menită să prefacă în cenuşă chiar şi amintirea celor martirizaţi atunci - păcatele mortale ale comunismului au fost ca şi absolvite (de vreme ce nu au fost niciodată condamnate), încât nimic nu mai împiedică afişarea continuităţii cu vechiul regim, aparent defunct. La o adică, e mai potrivit să i se recunoască anumite merite. Altminteri, cum am putea interpreta justificarea onorării sinistrului torţionar Drăghici, pe care ne-a oferit-o un fost activist UTC de mâna a şaptea, Tudor Mohora, ajuns, după un sinuos parcurs politic, din fost tutar al lui Ilie Verdeţ ditamai secretarul Camerei Deputatilor?

"Comuniştii - istoriseşte plin de drag Mohora - *mă refer la perioada dinainte de 1989* (foarte utilă precizarea! - n.n.) *nu i-au şters cu buretele nici pe Iuliu Maniu, nici pe Brătieni, chiar dacă au avut atitudini critice la adresa lor"*. Desigur, nu i-au şters *"cu buretele"*, i-au şters, la propriu, de pe faţa pământului! Când ştii în ce chinuri s'au stins, la Sighet, Iuliu Maniu şi Gheorghe Brătianu, când ştii că nici mormintele nu le-au fost găsite, să afirmi că s'au mărginit comuniştii doar la *"atitudini critice la adresa lor"* e o infamie strigătoare la cer. Nu însă şi pentru activiştii *"dinainte de 1989"*, săltaţi în posturi înalte după 1989. Dealtminteri, dacă te uiţi cine sunt marii demnitari (mai ales cei promovaţi pe linia FSN-PSD) sau cine sunt îmbogăţiţii tranziţiei şi ai acces la unele informaţii (ascunse, nu neapărat secrete), vei vedea că actualul *"capitalism de cumetrie"* (care il neliniştește atât pe Preşedintele Ion Iliescu) este produsul direct al *"comunismului de cumetrie"* (salvat şi patronat de acelaşi Ion Iliescu). Vechiul sistem de relaţii tovărăşeşti funcţionează mai abitir ca niciodată şi doar el este sursa tuturor promovărilor în politică şi în afaceri, perpetuând interesele de partid până la identificarea lor cu cele de stat. Cu modestia-i caracteristică, Premierul Adrian Năstase a comunicat naţiunii: *"Definim responsabilitatea viitorului România pentrucă-i cunoaştem trecutul şi îi guvernăm prezentul. Avem resursele intelectuale şi instituţionale cele mai performante, avem proiectul potrivit de dezvoltare şi avem de partea noastră majoritatea societăţii"*. Sună a Orwell curat...

Această nefastă continuitate are multe explicaţii, între care cea cu ponderea cea mai mare este dată de slăbiciunea Opoziţiei, constant întreţinută de sistem. Memorabilă şi teribil de exactă în urmări s'a dovedit ieşirea lui Ion Iliescu în momentul când, gardat de mineri, a bătut cu palma în masă şi le-a strigat Domnilor Coposu şi Cunescu: *"Veţi avea atâta putere câtă vă vom da noi!"*

După aproape 13 ani, în lumina acestei replici se vede că, într'adevăr, comuniştii şi urmaşii lor aveau încă de atunci *"proiectul potrivit de dezvoltare"*. Pentru ei înşişi, nu pentru *"majoritatea societăţii"*, care - totuşi! - îi susţine orbeşte.

ROMÂNIA ÎN 2003

Guvernanţii nu au decât o singură soluţie: să facă reforma radicală sau să plece dela Putere

Andrei BĂDIN

În anul 2002, România a fost invitată să adere la NATO şi a fost, de asemenea, nominalizată pentru aderare la Uniunea Europeană în 2007. Fără îndoială, nişte reuşite importante pentru ţara noastră, care nu se datorează decât parţial celor aflaţi la Putere, ci mai ales conjuncturii internaţionale favorabile în ambele planuri. Dar, să nu uităm, rezultatele *summit*-urilor dela Praga şi Copenhaga sunt mai curând pe termen mediu decât cu rezultate imediate. Şi mai ales nu sunt bătute în cuie, deoarece acum numai de guvernul român depinde finalizarea acestor două invitaţii, deosebit de importante pentru viitorul ţării. Bucureştiul trebue să facă eforturi consistente pentru alinierea la standardele europene şi atlantice. Şi este un proces anevoios care presupune şi costuri ridicate din partea populaţiei. Chiar dacă Premierul Adrian Năstase a declarat ritos că România nu va trebui să mărească bugetul apărării pentru aderarea la NATO, domnia-sa se face pur şi simplu că plouă. Chiar dacă România va trebui să scadă efectivele militare, ea trebue să-şi modernizeze Armata, fapt care nu poate fi făcut cu micutul buget al apărării de până acum.

Pentru ambele instituţii internaţionale, România trebue să facă eforturi deosebite pentru combaterea corupţiei, asigurarea unei Justiţii independente, combaterea birocraţiei şi asigurarea unui climat economic pentru dezvoltarea unei economii de piaţă. Practic, guvernul dela Bucureşti trebue să facă ceea ce a fost tărăgănat în ultimii 12 ani cu bună ştiinţă. Este vorba de o reformă fantastică a societăţii româneşti, o schimbare de mentalitate şi de viziune asupra unei democraţii. Nu va mai merge cu hei-rup-ul de până acum, cu promisiuni neonorate, cu ducerea cu preşul a instituţiilor internaţionale. Acum, presiunea asupra Bucureştiului este enormă. Sunt cei 19 membri NATO, cei 15 din Uniunea Europeană, plus Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială. Vor - nu vor, Iliescu, Năstase şi compania trebue să facă ceea ce li se va cere dela Washington şi Bruxelles. Alternativa nu există decât zona gri în care am fost până acum cu rezultatele cunoscute care ne-au dus în coada Europei. Dar cale de întoarcere nu există pentru cei care administrează în prezent treburile ţării. NATO şi Uniunea Europeană nu sunt numai nişte cluburi selecte. Acolo toată lumea trebue să respecte nişte principii unanim recunoscute. Unde nu merge cu ocaua mică, deoarece pedepsele sunt aspre.

Preşedintele George W. Bush i-a spus la Bucureşti verde în faţă Preşedintelui Iliescu, de câteva ori, în cadrul întâlnirii dintre cele două delegaţii că trebue luptat împotriva corupţiei, cu fapte şi nu cu vorbe. Fapt pentru care Iliescu şi-a şi schimbat cuvântarea din Piaţa Palatului Regal la care a fost prezent şi înaltul oaspete american. Acolo, Iliescu a proclamat începerea ofensivei impotriva corupţiei. Zis şi făcut. În cateva zile au început să apară tot felul de arestări, dar timpul ne-a convins că acestea or fac parte dintr'un joc politic, or sunt plata unor poliţe dintre aripile din PSD. Astfel, directorul Bibliotecii Naţionale, Dan Erceanu, a fost arestat pentru o presupusă vină, de fapt din mandatul predecesorului său. Scandalul imens pentru mita de 4 milioane de dolari pentru un consilier al secretarului general al Guvernului pare a *"pupa"* Piaţa Independenţei. Consilierul prezidenţial Dan Iosif este prezentat public că ar fi falsificat nişte acte pentru fonduri PHARE, dar nimic nu se întâmplă. După cum se vede, avem *"luptă împotriva corupţiei"*. *"Boborul"* are circ, dar numai că nu are pâine. Rechinii tranziţiei rămân însă bine mersi la locurile lor. Marele afacerist Adrian Năstase vorbeşte şi el despre corupţie, uitând să se refere la averea sa fabuloasă. Omul care trage sforile în PSD, Viorel Hrebengiuc, zis şi *"Comision"* ca şi secretarul general al guvernului cunoscut sub porecla de *"Michi Spagă"* dată de cotidianul *"Le Monde"* sunt şi ei liniştiţi. Ca şi Sorin Ovidiu Vântu sau fraţii Păunescu sau fostul om al Securităţii, Dan Voiculescu, patronul unui important trust de presă şi aliat la guvernare cu PSD-ul.

Despre birocraţie şi celelalte probleme ale României nu mai vorbim. Iliescu şi Năstase tratează toate aceste chestiuni ca o glumă bună pe care Occidentalii o înţeleg şi ca atare pot fi liniştiţi. Aici se cam înşeală. Nici la Washington, nici la Paris, Londra sau Berlin nu se iau în serios astfel de chestiuni. Vestul are nevoie de aliaţi serioşi, nu de panglicari. Vestul are nevoie de parteneri credibili şi mai ales serioşi. Cei dela Bucureşti pot să se culce pe o ureche dacă vor, dar trebue să se gândească şi la precedentele unor aliaţi: Washingtonul a dovedit că poate impune în lume schimbarea unui guvern dacă acesta nu îi este de folos. La acest lucru ar trebui să se gândească reprezentanţii PSD. Aşa că nu au decât o unică alternativă: să treacă la treabă. Altfel, vremea când sărbătoream cu Bush va deveni doar o amintire. De altfel, secretarul general al NATO, Lordul George Robertson, a apărut înainte de Crăciun la un post românesc de televiziune cu o declaraţie-mesaj către autorităţile române: invitaţia la NATO nu rezolvă problema, aderarea trebue aprobată în Parlamentele celor 19 ţări membre ale Alianţei şi *"unii pot să îşi pună întrebări despre mersul procesului de reformă"*. Mesajul venit dela cartierul general NATO dela Bruxelles a fost astfel explicit: or treceţi la treabă, or, există posibilitatea să nu fie ratificată invitaţia dela Praga, fapt amintit în treacăt dar cu greutate de Lordul Robertson.

Continuare în pagina 5

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

PAŞAPORTUL ROMÂNESC

Mihaela MOISIN

Paşaportul românesc, document de călătorie visat de orice om cinstit din România timp de 50 de ani, a ajuns azi la îndemâna oricărui cetăţean român. Dar ca orice lucru pe care-l doreşti şi-l aştepţi prea mult, când în fine îl obţii, nu-ţi mai face aceeaşi impresie. În acei 50 de ani de dictatură comunistă, paşaportul era pentru simplul cetăţean un lux, ca şi şampania şi icrele negre care erau consumate de popor prin *reprezentanţii* săi. În acele vremuri, numai nomenclaturiştii se plimbau în străinătate, deci posedau un paşaport, în timp ce simplul cetăţean putea ajunge drept la închisoare numai doar pentru pomenirea acestui cuvânt.

Este adevărat, unii obţineau paşapoarte de plecare definitivă din România, dar aceştia erau cumpăraţi ca o marfă la Talcioc, de către Germani şi Evrei în principal. Iar paşaportul lor era de *"persoană fără cetăţenie"*.

Astăzi, orice cetăţean român poate avea paşaport românesc, dar foarte rar îl poate întrebuinţa, datorită sărăciei nemaipomenite în care se zbate majoritatea populaţiei... Deci, nu mai reprezintă cel mai dorit obiect de către marea masă a cetăţenilor din România.

Este, pe de altă parte, un document mult dorit de o altă masă mare de Români, dar nu din actuala România, ci din partea furată ei de către Ruşi, adică de Românii din aşa-zisa Republica Moldova, adică din Basarabia noastră.

Zidul Prutului se clădeşte piatră cu piatră, despărţind fraţii români de o parte şi cealaltă a râului, iar Românii din actuala Republica Moldova, se îngrămădesc la poarta ambasadei române din Chişinău, pentru obţinerea unui paşaport românesc şi a unei duble cetăţenii, singura speranţă pe care o mai pot avea. Cererea de paşapoarte româneşti a ajuns la cca. 300 pe zi, aşa cum se arată în ziarul *"Le Monde"*. Dar eliberarea paşapoartelor a fost curând stopată, pentru o perioadă de şase luni, în vederea unor discuţii pe această problemă gravă la Comisia Europeană.

Şi totul a început dela invitaţia făcută în Noembrie 2002 României de a adera la NATO şi programarea aderării ei la Uniunea Europeană pentru anul 2007.

Prin aceste aderări, România nu numai că a acceptat total renunţarea la provinciile furate de Ruşi, dar este conştientă că va deveni poarta orientală a Uniunii Europene şi a NATO.

Aşa cum a declarat Romano Prodi, *"Europa se va opri la frontierele Rusiei, Ucrainei şi Moldovei"*.

Românii de dincolo de Prut, rămân acum cedaţi (cine ştie pentru cât timp?) Confederaţiei Statelor *Independente*, adică fostei URSS.

Basarabia, pământ românesc de necontestat, în decursul ultimelor veacuri a fost furată României în repetate rânduri, de acelaşi vecin hrăpăreţ, Rusia. Prin voinţa lor de neimaginat, prin lupta şi inteligenţa unor mari patrioţi, Românii basarabeni au reuşit să se alipească României în 1918 şi, pentru o bună perioadă de timp, să se simtă Români la ei acasă.

Dar războiul crunt, urmat de pactele şi tratatele impuse de Marile Puteri au rupt din nou Basarabia de ţara mamă, cedând-o Uniunii Sovietice, care a trecut imediat la exterminarea intelectualităţii româneşti prin execuţii sau prin deportări în Siberia. Dar alţi mari Români, patrioţi, se ridică azi în Basarabia şi luptă în linişte şi speră. Cu toată teroarea Moscovei, cu toate eforturile ei de a-i rusifica, prin introducerea limbii ruse obligatorii, prin interzicerea mediei româneşti şi prin atâtea alte măsuri draconice, românismul nu dispare în Basarabia.

"Le Monde" citează de asemenea din *"Nezavisimaia Gazeta"* un fapt greu de imaginat: Rusia a început retragerea din Transnistria, care va fi recuperată de Ucraina, iar Moldova ar putea fi reintegrată României (?!). Este de necrezut. Sau actualii conducători ai Rusiei nu sunt adevăraţi urmaşi ai lui Petru cel Mare şi şi-au pierdut orice dorinţă de expansiune, sau... partida de şah pe care o joacă astăzi Rusia cu Occidentul este gândită bine, cu câteva mişcări în avans. Cum spuneam într'un articol precedent, nici o alianţă nu este făcută pe viaţă: nici NATO, nici parteneriatul NATO-Rusia. Cedând azi Basarabia României, după dispariţia acestor alianţe, probabil după terminarea luptelor împotriva terorismului internaţional, Rusia întrevede posibilitatea refacerii sale, pe scheletul vechii Uniuni Sovietice, iar atunci când îşi va revendica Republica Moldova, aceasta va fi mult mai mare, dincolo de Prut. Pentru a proceda ca profetul din Dămăroaia, cred că acest proiect este de bătaie lungă, de cel puţin 20 de ani.

Pe de altă parte, lucrurile se pot schimba şi în alt fel: părerile sunt împărţite în cadrul statelor membre ale Uniunii Europene în ce priveşte Basarabia ca pământ românesc şi, cine ştie, poate că vor muta graniţa Europei, care să se oprească la frontierele Ucrainei şi Rusiei... Dar aceasta ar fi un vis prea frumos ca să fie adevărat...

Până atunci, dacă în ultimii ani, mergând în Piaţa Obor sau în orice altă piaţă a Capitalei, puteai cumpăra produse aduse din Basarabia de oameni de rând, inclusiv icre de Manciuria, la preţuri ridicol de mici, această unică piaţă de desfacere a micului producător din Basarabia se va închide.

În ce priveşte paşaportul românesc, dacă pentru Românii din ţară care-l pot oricând avea, depozita şi ţine neatins 5 ani până la reînnoire, în şifonier, pentru alţii el devine un obiect de lux. Nu numai pentru Românii din Basarabia, dar şi pentru orice cetăţean al altei ţări, văzând România ca poarta de intrare în Occident.

BALANŢA SCHILODITĂ

Viorel PALTIN

Ce-aţi zice, stimaţi cititori, dacă aţi fi cumpărat, în preajma Crăciunului un porc de 150 de kilograme şi ajungând acasă l-aţi fi cântărit din nou şi aţi fi văzut că nu are nici 100 de kilograme? Sau chiar mult mai puţin: în realitate ar fi cântărit doar ceva mai mult cât o găină?

Veţi spune că această întâmplare este pur fantezistă, că în realitate nu te poţi înşela atât de grav, că oricât de ageamiu ai fi în materie de cumpărat porci vii, ai observa cu ochiul liber diferenţa dintre un qintal şi jumătate şi o greutate de 20 de ori mai mică...

Dar totul e posibil într'o ţară ca România, ţara tuturor posibilităţilor! Să vedeţi cum... De data aceasta *"porcul"* ni-l vinde nouă, cetăţenilor de rând, însăşi Curtea Supremă de Justiţie, care s'a folosit de o balanţă schilodită atunci cand a cântărit multiplele capete de acuzare ale fostului deputat PDSR Gabriel Bivolaru, ale cărui matrapazlacuri - citeşte megafraude - au fost evauluate la suma de 2.253 miliarde de lei. Această sumă care *"spărie gândul"*, a intrat în buzunarele lui Bivolaru şi în firmele sale - fiindcă el şi alţii ca el reprezintă alegoric vorbind *"porcul"* din acest articol, pe care ni-l *"vinde"* zilnic, cu ridicata, în tranşe scandaloase aşa zisa noastră justiţie dezlegată la ochi, aservită ea însăşi şi coruptă până în rărunchi... Capetele de acuzare reţinute de cei trei judecători supremi care au compus completul de judecată, pe care eu personal îi consider complici la înşelătoria cu vânzarea *"porcului"*, sunt: înşelăciune, fals în înscrisuri sub semnătură privată, înşelăciune privind ordinele şi dispoziţiile de plată, având ca obiect material 24 de ordine de plată falsificate, fals material şi uz de fals în cazul a şapte paşapoarte, fals şi uz de fals cu facturi hoteliere etc... - lista e incompletă... Pentru toate aceste fraude penale instanţa l-a pedepsit pe Bivolaru la numai 3 ani închisoare şi alţi 3 ani de interzicere a *"unor drepturi"*. Probabil că dreptul lui de a fura pe viitor va rămâne intact!

Nu e deloc nevoie să fii priceput în materie de *"cumpărat porci"* sau nu trebue să fii jurist ca să-ţi dai seama că dela 30-40 de ani de puşcărie, câţi s'ar fi adunat prin însumarea pedepselor pentru fiecare faptă penală în parte, s'a ajuns prin jocul arbritar, părtinitor până la ticăloşie, indulgent până la cel mai abject, mai sfruntat şi mai absurd ilogism, la infima pedeapsă de 3 ani.

Iată, oameni buni, de ce avem inflaţie în România, de ce scade mereu valoarea leului în raport cu dolarul sau euro, de ce se sinucid infometaţii şi înfrigoraţii acestei ţări! Pentrucă există canalii ca Bivolaru şi destui alţii ca el, în timp ce justiţia aservită politic, mimează actul de dreptate după lege, pretându-se la tot felul de sofisme şi machiavelicuri avocăţeşti, spre a-i face scăpaţi sau a uşura pedepsele marilor ticăloşi.

Nu am posibilitatea şi nici căderea să verific în ce condiţii va executa numitul Bivolaru cei trei ani de puşcărie, dar aş face pariu că, aparent privat de libertate, va avea la închisoare tot ce-i doreşte pipota - nu pot zice inima.

Afirm că balanţa cu care cântăreşte justiţia română a acestui moment este complet schiloadă! Nu văd nici o legătură între proporţiile gigantice ale fraudelor comise de unii şi cuantumul pedepselor ce se dau, nu înţeleg din aproape nici o sentinţă dată în cazul celor mai mari hoţi ai acestei ţări menirea exemplificatoare a actului de drept, care ar avea rolul de a-i înfricoşa pe ticăloşi şi a-i face pe alţii să se gândească de mii de ori înainte de a-şi băga ghearele în purcoiul cu bani.

Cineva tolerează cu bună ştiinţă jaful, corupţia şi frauda în România. Cine? Ghiciţi! De ce? Pentru simplul motiv că mulţi din aceia care se află în fruntea aceste ţări sunt mânjiţi ei înşişi din cap până în picioare! Cred că am apucat-o cam de mult pe o cale greşită şi mă tem, că din cauza laşităţii sau naivităţii noastre acest drum e fără întoarcere... Sapa şi lopata.

LECŢIA LUI BUSH

Urmare din pag. 1

Indiferent de convingerile politice, el trebuia să vorbească măcar 5 minute, nu mai mult, şi despre luptele din munţi, în aşteptarea Americanilor, şi despre sacrificiile acelor oameni care au făcut, prin jertfa lor, ca speranţa să nu moară. Cât îl costa pe Domnul Iliescu să-şi abată privirea spre dreapta, unde-i va fi văzut, dacă nu-l doare privirea, turnaţi în bronz, pe Iuliu Maniu şi Corneliu Coposu? Ar fi dovedit că înţelege ceva din istorie, că nu a rămas robul partizanatului funciar, că are demnitatea să-i spună preşedintelui unei ţări libere că nu i-am aşteptat în zadar pe Americani, cu mâna întinsă, că exemplul acelor bărbaţi răscumpără lungul şir al umilinţelor văzute şi nevăzute, trăite de cei mulţi. Dar Domnul Iliescu nu a avut această tărie şi nu sper să o mai aibă vreodată. A trebuit, în schimb, să vină preşedintele Americii ca să dea o palmă României oficiale, împăunată ca la paradă, cu gândul mai mult la capitalul electoral al vizitei decât la demnitatea celor ce au investit speranţa şi au plătit cu jertfa lor credinţa în libertate, şi să-i reamintească, că România s'a salvat în ochii lumii libere, meritând binefacerile protecţiei americane, prin *"statuile celor ce reprezintă libertatea"* şi prin Biserica, care a păstrat credinţa în Dumnezeu, al cărui dar nepreţuit este însăşi libertatea.

În Piaţa Revoluţiei, reamintesc că se află statuile lui Iuliu Maniu şi Corneliu Coposu. Preşedintele Bush a avut ochi să le vadă, reamintindu-ne că acestea nu sunt simple obiecte de bronz, ci simboluri al libertăţii, ale speranţei şi credinţei neclintite în trăinicia neamului. Domnul Iliescu n'a avut ochi pentru aceste simboluri. Îi biciuiau privirea, probabil. Cel de-al doilea simbol al speranţei şi salvării, Biserica este materializată în Piaţa Revoluţiei de splendida bijuterie arhitectonică ctitorită de boierul Cretzulescu. Un alt simbol pentru care Domnul Iliescu nu are ochiul format. La polul opus al Pieţei, ne-a reamintit Preşedintele Bush, este clădirea în ruină care a adăpostit unul din sediile Securităţii, adică simbolul împilării naţiunii. Iar de pe clădirea din faţă şi-a luat zborul fără întoarcere ultimul tiran al României. Preşedintele Bush a văzut esenţialul în Piaţa Universităţii şi ne-a îndemnat să luăm aminte. Fără aceste amintiri am fi şi mai săraci şi mai lipsiţi de speranţă. Iar fără idealismul credinţei lor, probabil, Preşedintele Bush nici nu ar fi avut de ce să vină la Bucureşti.

Iliescu şi Bush provin din lumi paralele. Ei s'au intersectat întâmplător, reamintindu-ne că nu putem fi contemporani decât dacă învăţăm ceva din lecţia trecutului. Preşedintele american a venit la Bucureşti spre a ne da o superbă lecţie de istorie, fără parabole savante şi fără ocolişuri, o lecţie simplă şi demnă pentru toţi cei ce au avut urechi de auzit. Mi-e teamă însă că pentru cel ce a vorbit în numele Românilor a fost un dialog al surzilor. Am sperat ca Preşedintele Iliescu să aibă măcar inspiraţia şi delicateţea de a-i prezenta oaspetelui american pe Doina Cornea, pe Elisabeta Rizea din Nucşoara, ori vreun reprezentant al luptătorilor din munţi sau al muncitorilor răsculaţi la Braşov, în 1987. Zadarnic. Au vegheat, cu străşnicie, Priboi şi ai lui, ca toate acestea să nu se întâmple.

România nu L-a prins pe Dumnezeu de un picior, adică nu a devenit instantaneu liberă, prin îmbrăţişarea Americii. Vom fi liberi doar în măsura în care îl vom descoperi pe Dumnezeu. Pentrucă libertatea, ne-a reamintit preşedintele american, nu e darul Americii, ci al lui Dumnezeu. În cele două alocuţiuni dela Bucureşti, Preşedintele Bush l-a invocat de cel puţin 10 ori pe Dumnezeu. Domnul Iliescu, niciodată. Încă un motiv de reflecţie despre timp, despre libertate şi despre lecţia de istorie a lui Bush. Dar vom avea oare şi tăria să învăţăm ceva?

Mihai DORIN

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE
din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!
MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA
VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun
CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.
ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc
Cereti formulare si liste gratis!
ARTIMMEX
import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

INTRAREA ÎN NATO

Spre folosul României sau a clicii conducătoare?

Ion VARLAM

Am trăit s'o vedem şi p'asta: România *"băgată"* în NATO de cei mai înverşunaţi duşmani ai acestei alianţe! Care vreme de jumătate de secol - dela crearea pactului până în 1992 - n'au pierdut un prilej pentru a-i denunţa *"caracterul agresiv şi imperialist"*, scopurile belicoase şi chiar *"criminale"*, definindu-i ca duşmani ai României pe cei care priveau cu simpatie spre această organizaţie militară a democraţiilor occidentale şi aruncându-i la închisoare pe cei care îndrăzneau să caute la Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord un sprijin în lupta pentru eliberarea ţării de sub jugul sovietic şi pentru restaurarea democraţiei.

Filo-americanismul deşănţat al manifestărilor publice, stângaci regizate cu un festivism de stil stalinist - umplerea străzilor şi a Pieţii Palatului cu copii şi cu PSD-işti, aduşi cu autobuzele ca să-i aplaude pe oaspeţi -, dar mai ales seria interminabilă a discursurilor şi a dezbaterilor televizate care au pregătit reuniunea dela Praga şi vizita la Bucureşti a Preşedintelui Bush 2, unele mai găunoase şi mai nesemnificative decât altele, le-au amintit în mod neplăcut, până şi amnezicilor, cine sunt de fapt oamenii care-şi fac astăzi un merit din invitarea României în NATO şi trag foloasele acestei *"schimbări"* politice.

Cine sunt *"artizanii"* şi beneficiarii imediaţi ai operaţiei despre care vorbim? În primul rând, deţinătorii oficiali ai puterii, începând cu Preşedintele Iliescu, de care toată lumea ştie că-şi datorează ieşirea din anonimat, cariera politică şi revenirea, după 1989, într'un rol de prim plan, serviciilor specializate ale Kremlinului, care l-au recrutat, format şi promovat. Tot aşa şi reprezentantul său în Guvern, ministrul de Externe, Mircea Geoană, fiul unui securist care gravita încă, cu gradul de general, în jurul cuplului Ceauşescu. Apoi, Primul ministru, Adrian Năstase, pe care cancelariile şi marile cotidiene occidentale îl desemnează ca şef al reţelei subterane care, controlând toate centrele de decizie, profit şi influenţă, asigură perenitatea structurilor de putere ale sistemului oficial abolit la 22 Decembrie 1989.

Această constatare este întărită de cercetarea aparatului logistic de sprijinire şi justificare a mişcării tactice de care vorbim, precum şi a metodelor folosite de el. Dela stalinistul *"profesor"* Brucan, la *"diplomatul"* KGB-ist Meleşcanu, la pleiada de *"experţi"* sau de *"analişti politici"* ca Daniel Barbu, Dan Pavel, Cristian Pârvulescu, generalul Coldiţă, Bogdan Chireac, etc. - ale căror discurs comformist, limbă de lemn, lipsă de raţionamente personale şi incapacitate funciară de a face judecăţi de valoare, trădează mai mult decât specificul subculturii lor comune originea *"gândirii"* pe care o propagă - toţi aparţin fostei poliţii ideologice, însărcinate după 1989 cu diversiunea ca înlocuitor al terorii în exercitarea puterii. Nu trebue omis nici rolul jucat de *establishment*-ul intelectual al totalitarismului marxist, care monopolizează discursul politic ca izvor de legitimitate al puterii, graţie falselor dezbateri pe care le organizează, spre a impune vederile *politically correct* care înlocuiesc ideologia obligatorie de mai înainte. Cu alte cuvinte, este vorba de cenzurarea sau reducerea la tăcere a opiniilor şi analizelor care formulează dezbaterile în termenii lor reali, punând în discuţie natura regimului instaurat prin *"mineriade"* pentru a menţine poziţiile publice şi situaţiile patrimoniale ale clasei dominante, create prin crimă, jaf şi minciună, datorită confuziei atributive şi patrimoniale dintre partidul unic şi stat, înainte de 1990.

Pentru toate aceste motive o adevărată dezbatere naţională cu privire la problema aderării la NATO, în condiţiile precise ale momentului politic, nu este posibilă în România.

Singurul stat care reprezintă un pericol real pentru securitatea României este CSI, continuatorul politicii externe a URSS, care preluase obiectivele strategice şi mijloacele de acţiune ale politicii expansioniste ale imperialismului ţarist. De când, prin cuceriri succesive, imperiul slavo-asiatic a ajuns vecinul Principatelor Române, România a fost constant ameninţată şi lezată. Nu numai în privinţa graniţelor şi a existenţei ei statale, ci a însăşi fiinţei ei naţionale. Adeziunea la NATO este aşadar interesantă pentru noi numai în măsura în care ne asigură împotriva acestui pericol major şi durabil.

Chiar dacă solidaritatea spontană cu victimele lui există, terorismul ca manifestare a resurgenţei unui anumit Islaam cuceritor, este, pentru Români şi pentru România, o ameninţare de ordin secundar, mai abstractă şi mai îndepărtată decât Rusia. Prăbuşirea *"oficială"* a comunismului nu a pus capăt, nici *"solidarităţii"* întemeiate pe teroare, cu statele marxiste şi cu mişcările *"revoluţionare"* de tot felul, nici recursului la teroare ca mijloc de acţiune politică. Felul în care Kremlinul se împotriveşte preponderenţei Statelor Unite este tocmai exportul de teroare, întemeiat pe menţinerea reţelei de complicităţi subversive internaţionale care-i îngăduie să provoace, oriunde în Lume, când îi convine, conflicte sociale, etnice sau religioase. Iugoslavia şi Transnistria sunt exemple apropiate şi recente în această privinţă.

Experienţa noastră istorică ne interzice să credem în sinceritatea şi trăinicia actualului parteneriat strategic dintre Moscova şi Washington, chiar dacă obiectivele lor tactice concordă, parteneriat căruia, din păcate, îi este subordonat interesul momentan al SUA pentru România, cu aferenta invitare de a adera la NATO. Rezerva noastră de natură istorică este justificată în prezent de sprijinul pe care Rusia îl dă terorismului comunist kurd în Turcia şi celui musulman abhaz în Georgia – spre a ne mărgini la doar două pilde.

Prin urmare, dacă responsabilii politici ai României ar fi Români, şi nu membrii oligarhiei coloniale sovietice, ei ar fi legat avantajele strategice oferite de folosirea teritoriului român ca bază de operaţii pentru forţele americane de intervenţie rapidă în Orientul Mijlociu, de acordarea unor garanţii solide şi durabile împotriva pericolului permanent care ne ameninţă: Rusia. Astfel, aderarea României la NATO s'ar fi întemeiat pe reciprocitate şi ar fi avut un caracter peren - însuşiri de care este complet lipsită înţelegerea pripită şi strict conjuncturală, bazată pe nevoia temporară, a uneia din părţi - de a dispune imediat de o bază de operaţii înaintată - şi a celeilalte de a prelungi durata gangsterismului ca mijloc de a se menţine la putere. Osârdia slugarnică a D-lui Iliescu şi declaraţiile arogante ale D-lui Năstase despre securiştii din guvern au fost suficiente pentru a-i arăta administraţiei Bush cât de sinceri sunt interlocutorii ei dela Bucureşti - în caz că ar mai fi avut nevoie de dovezi în această privinţă.

Aşadar, înţelegerea s'a negociat peste capul Românilor şi fără a ţine cont de interesele lor, America cumpărând dela nişte aventurieri fără neam şi Dumnezeu dreptul de a folosi, atâta vreme cât ele vor fi utile, nişte facilităţi militare. În fond, Iliescu, Geoană şi Năstase nu valorează, în calculele Casei Albe şi ale planificatorilor dela Departamentul de stat, mai mult decât au valorat pe când erau utili contra Iranului şi a Rusiei, Saddam Hussein şi Osama Binladen. Mâine, administraţia dela Washington îşi va aduce aminte că Ion Iliescu este un terorist care a folosit mineriadele spre a impune actualul regim politic, şi va cere judecarea lui de către un tribunal internaţional, pentru crimele comise între 13 şi 15 Iunie 1990!

Dintre factorii de siguranţă luaţi în socoteală de Americani pentru alegerea României, stabilitatea politică este, cu siguranţă cel mai important. Stabilitate, în cazul de speţă, nu înseamnă democraţie şi stare de drept, ci durabilitatea regimului şi a guvernului, adică absenţa unei opoziţii şi a unor forţe contestatare capabile să le răstoarne. Preşedintele Iliescu şi Guvernul Năstase ştiu că Americanii nu se vor opune măsurilor de tip autoritar, de restrângere a libertăţilor publice, indreptate contra presei şi a dreptului de a manifesta, dacă sunt justificate prin necesitatea de a combate terorismul. Astfel de acte normative sunt de altfel gata adoptate, doar publicarea lor în Monitorul Oficial fiind amânată până după plecarea Preşedintelui Bush Jr.

Aderarea la NATO nu va contribui substanţial la restaurarea democraţiei şi la intensificarea investiţiilor de capital în România. Dar va consolida considerabil poziţiile politice şi economice ale oligarhiei coloniale sovietice.

ANTICORUPŢIA, ARMA LUI ADRIAN NĂSTASE DE APLĂTI POLIŢE POLITICE

James MILLEEW

Cu ocazia vizitei Preşedintelui George Bush la Bucureşti, Administraţia americană a transmis un mesaj ferm privind necesitatea declanşării unei lupte împotriva corupţiei. Mesajul a fost preluat imediat de Preşedintele Iliescu şi repetat în mai multe rânduri. Impresia a fost că Bucureştiul ar fi înţeles, în sfârşit, de necesitatea curăţirii societăţii româneşti de acest flagel. Numai că declaraţiile sforăitoare nu par a fi acoperite de fapte pe măsură, lupta anticorupţie fiind dincolo de spectacolul de culoare şi lumini un prilej de plată a unor poliţe politice.

Un astfel de caz este cel al directorului Bibliotecii Naţionale, Dan Erceanu, arestat şi eliberat după 24 de ore pentru o vină închipuită. Erceanu este cunoscut opiniei publice nu numai ca un grafician important dar mai ales ca cel care s'a opus ca sediul viitoarei Biblioteci Naţionale să fie preluat de Guvern, care ar fi dorit să scape de sediul din Piaţa Victoriei, ştiut că acesta nu ar rezista unui cutremur şi ca atare Adrian Năstase şi ai săi miniştri s'au gândit că ar fi bine să-şi caute un culcuş mai sigur.

Erceanu a reacţionat dur la acel moment ca şi subordonaţii săi. Manifestând în stradă împotriva abuzului preconizat de Executiv. Un gest care nu a putut fi acceptat de Premierul Năstase, obişnuit ca nimeni să nu i se opună şi mai ales să îi pedepsească pe cei care ar face acest lucru. Aşa s'a întâmplat şi în cazul lui Dan Erceanu, care a fost acuzat că ar fi permis copierea unui vechi document şi luare de mită. Tratat ca un borfaş, acesta a fost luat pe sus de Poliţie şi ţinut 24 de ore în arest, dar eliberat la presiunile opiniei publice, care s'a solidarizat în mod exemplar cu directorul Bibliotecii Naţionale...

Dosarul *"Codex Aureus"* în care este acuzat Erceanu se referă la manusrisul cu acelaşi titlu scris în secolul al IX-lea de călugări şi aflat la Biblioteca Batthyaneum din Alba Iulia. *"Codex Aureus"* a fost copiat dar acest lucru nu s'a întâmplat sub conducerea lui Dan Erceanu ci în 1993 când fostul director al Bibliotecii Naţionale din Alba Iulia, Iacob Mârza şi-a dat acordul pentru fotocopierea manuscrisului de către Biblioteca din Lorsch, care apoi a ajuns la mai multe edituri elveţiene şi austriece. În fapt, întregul scandal a semănat foarte mult cu un altul în care premierul a dorit să îl pedepsească exemplar pe cel care i s'a opus public. Este vorba de celebrul de acum raport *"Armagedon"* în care a fost implicat fostul şef de cabinet prezidenţial, Mugur Ciuvică.

Raportul amintit dezvăluia că Adrian Năstase ar fi un al doilea Ceauşescu datorită modului dictatorial în care conduce ţara şi că ar fi făcut o avere fabuloasă datorită peşcheşurilor primite dela oameni de afaceri cărora le-a acordat imunitate. La acea vreme, Mugur Ciuvică a fost ridicat de pe stradă şi anchetat ca în anii 50. La protestele opiniei publice, a fost eliberat şi între timp a fost şi absolvit de acuzaţiile dela acea vreme. Probabil că acelaşi lucru se va întâmpla şi în cazul Erceanu. Dar cine va plăti pentru aceste abuzuri inimaginabile. Adrian Năstase, care se crede un al doilea Ceauşescu, sau mai curând nişte amăriţi de poliţişti sau procurori care au executat ordinele venite de sus şi care în final nu au nici o vină.

Cazul Erceanu ne arată că în România cabinetele unul sau doi nu au dispărut. Acestea încă mai hotărăsc în privinţa vieţilor oamenilor, ceea ce nu este nu numai un abuz dar şi o încălcare flagrantă a legii. Şi mai ales o dovadă că democraţia există în ţara noastră numai pe hârtie.

24 IANUARIE 1959

Urmare din pagina 1

Este evident că ***nu marele patriot unionist, Alexandru I. Cuza care a fost în acelaşi timp un domnitor integru, a "făcut" unirea. El a fost ales*** pentru calităţile sale remarcabile, ***ca domnitor al unei uniri temeinic plănuite anterior alegerii sale.*** Născut şi crescut într'o casă în care doar tatăl sau vorbea românește, în rarele sale prezenţe în familie, copilul Alexandru va fi fascinat de legendele vechei Elade, citite direct în limba greacă, care era şi limba sa maternă. Ca şi alţi patrioţi dela Iaşi dar şi dela Bucureşti, era de aceea un eurdit, admirator al inegalabilei culturi elenistice.

Unirea nu a fost o manifestare a naţionalismului românesc şi Cuza nu a fost aşadar, prin excelenţă, un reprezentant al "românismului", ci un protagonist de frunte al unirii majorităţii zdrobitoare a Românilor din Muntenia şi Moldova, fără nici o tentă de ostilitate faţă de minorităţile etnice care au subscris la unire.

Prin integritatea sa legendară, Domnitorul Cuza va deveni parte integrantă istoriei noastre şi va beneficia în continuare de susţinerea aceloraşi grupări patriotice, care vor rămâne în linia 1-a a evenimentelor pentru realizarea, prin migală şi perseverenţă, a următoarelor idealuri naţionale, printre care INDEPENDENŢA DELA 1877.

Marin PÂRVULESCU

Dr. Gina Caminschi
-Dental Surgeon-
918 Dundas Street East, Suite 208, Mississauga.
Ontario, L4Y 4H9
TOMKEN Rd. / DUNDAS Str. East
Tel : 905-804-8182
www.cuvantulromanesc/publicitate

RETROSPECTIVĂ LA JUMĂTATEA MANDATULUI PSD

George GEORGESCU

Despre vizita Președintelui Bush și aderarea țării noastre la Organizația Nord-Atlantică s'a scris și se va mai scrie multă vreme. Situația conjuncturală creată în urma evenimentelor internaționale care au avut la bază acte de terorism a fost favorabilă României, a cărei importanță geostrategică nu a mai putut fi ignorată. Acesta este motivul real al invitării țării noastre să adere la NATO, nicidecum așa zisele *"realizări"* ale partidului de guvernământ și ale Cabinetului Năstase, care de fapt sunt autorii morali ai respingerii României cu ocazia *summit*-ului anterior dela Madrid.

După trecerea stării euforice, a festivismului și multitudinii de scenarii și diversiuni lansate atât dinspre Cotroceni cât și dinspre Palatul Victoria, să încercăm, acum la jumătatea mandatului obținut de PSD datorită apatiei masive a alegătorilor în anul 2000, să trecem în revistă *"realizările"* cu care s'au prezentat în fața națiunii reprezentanții acestui partid recunoscut atât pe plan intern cât și internațional ca fiind cel mai propice mediu de dezvoltare a flagelului numit corupție.

După preluarea puterii la sfârșitul anului 2000, noua putere a început în ritm alert o campanie de pesedizare a tuturor funcțiilor importante, începând cu administrațiile locale, peste 600 de primari fiind racolați în acești 2 ani de guvernare pesedistă. A urmat învățământul, Sănătatea, Justiția, Finanțele, Radio, TV etc., singurul sector pe care nu au reușit să-l supună în întregime fiind presa. După schimbarea primarilor și prefecților a urmat rechemarea unor ambasadori, printre ei aflându-se personalități cu importante carți de vizită, neangajați politic, dintre care unii aduseră mari servicii României. În același timp s'a consolidat și dezvoltat oligarhia politică alcătuită din fostele cadre ale organelor de represiune deveniți prosperi oameni de afaceri, proveniți din rândul foștilor nomenclaturiști sau urmași lor, plus armata de aventurieri și excroci care au găsit adăpost sub umbrela acestui partid corupt până în măduva oaselor.

Reactivarea fostelor cadre ale Securității comuniste, în special a celor din fosta Dir.Inf.Interne recunoscută pentru duritatea represiunilor săvârșite asupra populației, s'a făcut în disprețul celor mai elementare noțiuni de etică și morală. Acești privilegiați ai partidului de guvernământ au acumulat averi uriașe sfidând prin opulența vieții pe care o duc, prin cinism și aroganță, în timp ce sărăcia a cuprins mai mult de jumătate din populația țării. Atât Ion Iliescu în calitatea de președinte al țării, cât și Adrian Năstase ca șef al executivului nu au mișcat un deget pentru a stopa acest fenomen, România transformându-se într'un stat condus de organisme și organizații de tip mafiot.

Ion Iliescu și-a început cel de-al treilea mandat în funcția supremă în Stat, folosind aceleași metode învățate la școala comunismului. Sloganuri demagogice, atacuri furibunde la adresa presei, lansarea de scenarii și diversiuni, fără să facă în schimb cel mai mic efort pentru a stârpi corupția care a cuprins țara la toate nivelele. Prima lui grijă după instalarea la Cotroceni a fost destituirea Șefului Secției Parchetelor Militare, gen. magistrat Dan Voinea, care deținea dosare deosebit de compromițătoare pentru el. Stilul lui de conducere nu s'a dezmințit nici în continuare. Pe măsură însă ce se apropia *"momentul Praga"*, cu șiretenia-i binecunoscută, el a făcut câteva declarații prin care a căutat să se disitanțeze de așa zișii *"baroni"* din PSD care *"au mentalitate de vătaf, îmbogățiții peste noapte aflându-se pe toate cărările, inclusiv în PSD"*. Totul a rămas însă la nivelul declarațiilor cu iz demagogic, în realitate el tolerând cel mai mare jaf din istoria țării. Datorită imaginii de țară coruptă, investițiile străine în această jumătate de mandat a PSD au scăzut în comparație cu primii doi ani ai conducerii CDR.

Declarând condamnarea gen. Stănculescu și Chițac la câte 15 ani închisoare pentru implicarea în evenimentele sângeroase din Timișoara drept *"o mare greșeală juridică"*, el a înscălcat principiul separării puterilor în Stat, influențând în felul acesta Justiția pentru a-i elibera, lucru care s'a și întâmplat. Profitând de prerogativele cu care a fost investit, Ion Iliescu a numit în funcții de mare răspundere oameni cu un trecut controversat, având pete negre pe biografia lor, cele mai mediatizate cazuri fiind ale lui Radu Timofte și al lui Ristea Priboi numit în funcția de președinte al Comisiei Parlamentare SIE, suspectat de a fi dus o campanie de intimidare, represiune și chiar lichidare fizică a unor personalități incomode ale Exilului Românesc. De curând el a fost identificat de câțiva muncitori brașoveni că a participat în calitate de anchetator la evenimentele din Brașov din anul 1987. AFDPR din România a cerut Președintelui Iliescu să dezvăluie în mod public activitatea concretă a lui Priboi până la revoluție, la care Iliescu a răspuns: *"Toți au dreptul să se integreze și să-și găsească locul cuvenit în procesul de transformare"*. Este impresionantă înțelegerea și *"omenia"* lui pentru cei care au batjocorit ani de zile națiа română. Tot din *"considerente umanitare"*, după cum s'a justificat el, a grațiat trei ofițeri din *"lotul Timișoara"*, condamnați definitiv la pedepse cu închisoarea între 8 și 12 ani pentru faptul că au dat ordin să se tragă în manifestanții din orașul de pe Bega.

Se pune întrebarea, a fost Ion Iliescu în această perioadă, cât și în celelalte legislaturi, un președinte al tuturor Românilor? Se poate spune, fără teamă de a greși, ca el a fost un adevărat părinte al foștilor torționari, al securiștilor și al excrocilor, corupția dezvoltându-se ca un cancer sub patronajul său. Sfidând toate normele bunului simț el a deschis în câteva rânduri porțile închisorilor amnistiind sau grațiind borfași sau criminali cu asasinate pe conștiință. Ultima lui gafă a fost acordarea cu pilejul zilei de 1 Decembrie a zeci de decorații, printre cei care le-au primit aflându-se și persoane deosebit de controversate. Iată numai câteva nume. Adrian Năstase, care a primit cea mai înaltă distincție, *"Steaua României"* în grad de Mare Cruce, pentru așa-zisa *"competență și abnegație dovedite în actul guvernării"*. Nicolae Văcăroiu, cel mai controversat politician la ora actuală, despre afacerile căruia presa a umplut pagini întregi. Procurorul general Tănase Joița, probabil pentru slugărnicia pe care a arătat-o față de partidul de guvernământ și pentru celebrele lui recursuri în anulare prin care a eliberat din închisoare criminali cu condamnari definitive. Petre Roman, probabil în amintirea vremurilor când au chemat amândoi minerii să pedepsească *"golanii"* din Piața Universității, Radu Timofte (SRI), Miron Mitrea supranumit *"manivela"*, Vasile Dâncu, probabil pentru sondajele otrăvite cu care a derutat alegătorii, Șerban Mihăilescu zis *"bacșis"* și consilierul prezidențial Dan Iosif devenit cavaler al *"Serviciului credincios"* probabil pentru actele lui huliganice. În total 24 de miniștri ai guvernului Năsăise și 93 secretari de Stat și consilieri ai premierului. Pentru a demonstra însă cât a fost de *"corect"* și *"obiectiv"* în acordarea acestor distincții, a oferit câte una și fostului președinte Emil Constantinescu și veteranului țărănist Ion Diaconescu. Realizând proporțiile acestei gafe, unii dintre cei decorați au refuzat distincțiile acordate.

La sfârșitul anului trecut, apărând în fața Camerelor reunite ale Parlamentului, Ion Iliescu a încercat să se disculpe de decăderea morală a societății românești datorată corupției pe care a patronat-o, recunoscând politica de *"cumetrie"* dusă de acest partid care l-a propulsat în înalta funcție. Nici un cuvânt însă în legătură cu rolul pe care l-a jucat ocrotindu-i pe devalizatorii băncilor.

Adrian Năstase, infatuat, arogant, zeflemist, crescut la școala vechii nomenclaturi, a sfidat și sfidează cele mai elementare reguli ale Statului de Drept, deși se pretinde profesor în acest domeniu. Din ordinul lui personal a fost arestat de pe stradă, ca în vremurile crunteи dictaturi comuniste, presupusul autor al *"Raportului Armagedon"*, document în care primul ministru era acuzat de corupție și acumulare de averi ilicite. Sunt celebre răspunsurile lui zeflemiste pe care le-a dat ziariștilor. Astfel, atrăgându-i-se atenția asupra corupției din Magistratură, el a declarat: *"Nu trebue să exagerăm. Magistrații sunt și ei oameni, trăiesc într'o societate de tranziție cu tentații, într'o societate cu lipsuri"*. În privința controversatului Priboi, a declarat *"L-am apărat și îl apăr și acum!"*

Recunoscând într'o declarație că există activiști PSD care săvârșesc abuzuri mai mari sau mai mici, a spus: *" Curățenia trebue să înceapă cu noi. De aceea vom înăspri sancțiunile"*. Până la ora intrării sub tipar a acestor rânduri, nimeni nu a auzit însă de vreo sancțiune dictată de primul ministru împotriva corupților din propriul lui Cabinet sau din partidul pe care îl dirijează. În ceea ce privește necesitatea declarării averilor de către demnitari, Năstase a spus că *"declararea averilor este o problemă discutabilă, nu o vânătoare de vrăjitoare... Nu sunt de acord cu execuția câtorva capete pe stadioane"*, de parcă acționarea în justiție a unor excroci este echivalentă cu executarea lor. În privința stilului de lucru al premierului, ce amintește de cel al dictatorului comunist, Adrian Năstase a interzis în luna August trecut orice fel de muzică după orele 22 în toate localurile din orașul Neptun unde el și familia lui își petreceau concediul de odihnă. Singura realizare a lui Adrian Năstase în această perioadă este multitudinea scenariilor prin care a încercat să își asigure continuitatea în funcția de prim-ministru.

Justiția, stâlpul de boltă al celui mai corupt regim cunoscut pe meleagurile noastre, a fost o stavilă în această perioadă în calea intrării în normalitate a societății românești. Procurorul general Tănase Joița numit de Ion Iliescu imediat după preluarea puterii în anul 2000, și-a demonstrat imediat loialitatea și servilismul de lacheu al noilor potentați, destituindu-l pe procurorul Ovidiu Buduşan, cel care trimisese la Paris acte dovedind implicarea lui Iliescu în *"afacerea Costea"*, după care a declanșat o campanie de recursuri în anulare, instrument prin care a servit cu cinism interesele puterii. Finalizarea *"Cazului Panait"* a fost o demonstrație prin care Parchetul General a încercat să acopere fărădelegile regimului. Obediența dusă până la servilism față de actuala putere a mers atât de departe încât s'au umplut de ridicol prin solicitarea adresată Institutului Medico-Legal de a efectua o analiză psiho-patologică post mortem a procurorului Panait, care preferase să moară decât să aresteze un coleg ce declarase că Năstase *"umblă cu bocancii în actul Justiției"*.

Acesta este numai un scurt bilanț al celor doi ani de guvernare a așa-zisului *"partid social-democrat"*, rezultatul oglindindu-se în dezastrul care a cuprins societatea românească la ora actuală. În absența unei reforme morale, care să includă procesul comunismului și divulgarea numelui tuturor celor care au ținut țara sub teroare atâta amar de vreme, decimând elitele neamului, este firesc să asistăm neputincioși cum indivizi cu năravuri de vătafi comuniști conduc destinele României.

ROMÂNIA ÎN 2003

Urmare din pag. 2

Iar în privința Uniunii Europene, lucrurile sunt și mai complicate. România nu trebue numai să-și alinieze legislația la cea europeană, dar și să facă față unor provocări imense. Intrarea pe piața europeană extrem de concurențială va duce la falimentul multor fabrici românești. Mai este problema agriculturii, care în Polonia zilele acestea a provocat mari demonstrații împotriva politicii restricționiste a vest-europenilor. Iar România, o țară și mai preponderant agricolă decât Polonia, poate avea mult de pierdut, iar ținând cont de faptul că 52 la sută din populația țării trăiește în sate și comune poate duce și la noi la grave probleme sociale.

Așadar, îmbătatul cu apă rece care se practică din belșug la București este mult prea puțin acoperit de fapte concrete și este doar un exercițiu de propagandă care poate fi extrem de păgubitor și pare mai curând ultimul chef al unui condamnat. De aceea vrea și A. Năstase foarte rapid alegeri anticipate. El știe că costurile pe termen scurt vor fi enorme și dacă anul viitor vor avea loc alegeri, indiferent de cât de bine va lucra aparatul de propagandă, cele 60 de procente ameițitoare din sondajele de astăzi nu vor fi decât o frumoasă dar scurtă poveste de Crăciun.

Concluzia este simplă: Năstase și ai lui nu au decât o singură soluție. Or trec serios la treabă, practicând o politică de dreapta și vor face reforma necesară, or vor scăpa cea mai mare șansă pe care le-a dat-o vreodată viața, și anume de a încerca să-și spele măcar parțial păcatele. Ironia sorții este că tocmai cei care au blocat România să meargă spre Vest timp de 12 ani trebue acum să ne ducă forțat acolo. Vor avea curajul să treacă peste trecutul lor bolșevic și ceea ce au învățat la școala PCR-ului? Este examenul lor de maturitate politică, dovadă că într'adevăr s'au schimbat măcar parțial și nu doar cămășile Braincof de Brăila cu cele Armani.

Andrei BĂDIN

Războiul rozelor:

DIRECTORUL RADET ȘI UN COLONEL SRI, ARESTAȚI PENTRU LUARE DE MITĂ

Ileana BIDIAN

Locotenent-colonelul Gabriel Valentin Carali, șef de birou la Divizionea Informații-București din cadrul SRI, a fost arestat preventiv de procurorii PNA. Ofițerul SRI Carali este cercetat penal sub acuzațiile de luare de mită și trafic de influență. Alături de Carali au mai fost arestați Marian Fătu, patronul firmei *"Marflor Prod Impex"* SRL, și Ion Gheorghe Dabela - directorul general al RADET București.

Anchetatorii afirmă că ofițerul SRI Carali a primit dela Marian Fătu suma de 150.000 de euro, bani proveniți dela reprezentanții unei societăți germane. Carali a promis că va da acești bani unor persoane din conducerea RADET, urmând ca, în schimbul lor, societatea germană să participe la derularea unor contracte economice în valoare de 20 milioane de mărci.

Marian Fătu a fost arestat preventiv pentru 30 de zile sub acuzația de complicitate la trafic de influență și luare de mită. O parte din suma pusă la bătaie de firmele germane ar fi ajuns la Ion Gheorghe Dabela, arestat și el preventiv pentru luare de mită. Ofițerul SRI a fost suspendat din funcție. Arestarea directorului RADET a început să facă loc speculațiilor privind implicarea politicului în acest scandal. Potrivit unor surse din serviciile secrete, taberele politice implicate ar fi, pe de o parte Ion Iliescu - Radu Timofte - Constantin Iavorski, pe de alta Adrian Năstase - Ion Rus - firme germane. Până acum liderul pe piața energetică din România a fost basarabeanul Constantin Iavorski, prieten bun cu Radu Timofte, șeful SRI, acesta din urmă, apropiat al lui Ion Iliescu. Poziția lui Iavorski este însă periclitată de intrarea pe piața românească a firmelor din Germania, susținute de Premierul Adrian Năstase. De altfel, în vara anului trecut, Adrian Năstase a semnat cu oficialitățile germane angajamente ferme, în valoare de circa 1 miliard de mărci germane.

Între aceste angajamente ferme se află și un contract între Regia Autonomă de Distribuție a Energiei Termice București (RADET) și PRS Rohrsanierung GmbH, pentru lucrări de reabilitare la rețelele de termoficare din București. Potrivit angajamentelor semnate de reprezentanții celor două țări, din partea RADET contractul a fost semnat de directorul general Gheorghe Dabela, acum arestat. Dacă mai punem la socoteală și faptul că sesizarea a fost făcută de instituția condusă de Radu Timofte, tenta politică a arestării devine limpede. Mai adăugăm doar faptul că partea germană nu a reclamat că i s'ar fi cerut mită.

Să privim realităţile cu obiectivitate

Aurel Sergiu MARINESCU

Mândria de a fi Român lipseşte din calităţile urmaşilor daco-romani. Uitarea şi tendinţa de a imita pe puternicul timpului au fost trăsături care au însoţit poporul român încă dela formarea sa.

Astfel Romanii atraşi de bogăţiile Daciei au atacat-o în două războaie, au învins-o pe câmpurile de luptă, au capturat imense cantităţi de aur dacic şi bogăţii, iar cadavrul fostului conducător viteaz al Dacilor, l-au legat de carul împăratului Traian - învingătorul - târindu-l pe străzile Romei. Cu toate acestea, învinşii şi umiliţii Daci în loc să continue lupta de rezistenţă sau gherilă, au uitat învingerea, s'au *"reconciliat"*, cu coloniştii romani, punându-le la dispoziţie fetele şi nevestele lor. Mai mult, deşi ocupaţia romană a Daciei a durat teoretic din anul 106 dH până la 274 dH când a urmat retragerea armatei şi aparatului administrativ roman, adică mai puţin de 270 de ani, urmaşii acestor încrucişări genetice s'au mândrit cu obârşia romană. Anglia, în aceeaşi situaţie, ocupată 400 de ani de Romani, nu prea pomeneşte de infuzia de sânge roman sau de latinitatea sa.

Privită din acest punct de vedere, întreaga istorie românească a evului mediu, istoria modernă şi contemporană a Românilor este plină de asemenea acţiuni lipsite de verticalitate. Niciodată nu a existat o reacţie populară împotriva invadatorilor, fie că ei au fost pentru perioade mai lungi sau mai scurte, în ţările române. Această concepţie de supunere, de umilinţă naţională a existat larg circulată în popor prin filosofia lui *"fă-te frate cu dracul până treci puntea"*, sau *"apa trece, pietrele rămân"*, adică o filosofie defetistă de umilinţă mistică - *"voia lui Dumnezeu"*.

Ce este mai grav, ceea ce arată lipsa de mândrie naţională şi de patriotism, umilinţa în faţa puternicului zilei, este demonstrat din plin în istoria contemporană şi modernă a ţărilor româneşti, până la unirea cea mare din 1918 şi apoi până la zi, când ambiţia de a-şi păstra caracterul românesc s'a atrofiat şi a fost înlocuită cu o linguşeală inconştientă, condamnabilă.

A fost o perioadă când Turcia era puternicul zilei; căsătorii mixte nu s'au prea făcut din cauza diferenţei de religie, în schimb moda, obiceiurile şi limba română vorbită au fost impregnate cu turcisme. Românii noştri bogaţi şi săraci au trecut la şalvari şi giubea, au stat pe perne şi divane fumând narghilea şi bând cafele. Mâncărurile şi plăcintele româneşti au fost înlocuite cu pilaf şi baclavale şi s'a adoptat muzica turcească şi geamparalele. Un filolog poate confirma sutele de cuvinte turceşti din limba română: cafegiu, geam, pilangiu, sacagiu, nădragi, papuci etc. Şi a urmat în epoca fanariotă o altă cedare, în faţa elementului grec; imediat boierimea a trecut la imitarea noului model care de data asta a exploatat bine religia ortodoxă comună. În bisericile ortodoxe române au invadat grecismele: slujbele religioase se făceau în greacă sau slavonă, danii uriaşe se făceau mănăstirilor dela Muntele Athos şi în ţară moşii şi averi erau *"închinate"*, Patriarhiei greceşti de care aparţineam, subjugaţi de sute şi sute de preoţi şi călugări greci, adevăraţi paraziţi. Moda a devenit grecească, stilul de viaţă, pilafului turcesc şi mâncărurile româneşti au fost înlocuite cu musaka, ghiveci, tocane, iar plăcinta în foi de brâu cu sarailiile, şerbetul şi alte dulciuri grecoturceşti.

Clasa conducătoare nu se mai adresa cu *dragă* şi *matale*, ci cu *psihi-mu* şi *muţia-mu* şi sute de cuvinte greceşti au fost introduse în vocabularul românesc. A venit apoi moda franceză şi Românii nu puteau să nu copieze îmbrăcămintea, stilul de viaţă, şi tot ce venea din Franţa, să nu transplanteze cuvintele franceze pe malurile Dâmboviţei sau în dulcele Iaşi.

Faptul că Franţa, având doar interese strategice la gurile Dunării şi Dardanele şi cu intenţia de a stăvili imperalismul rus, care sub fel de fel de pretexte smulgea câte a halcă din Imperiul Otoman, a susţinut unirea principatelor şi independenţa României, a fost o relaţie căreia Românii i-a dat alte sensuri: ginta latină, *"sora mai mare"* etc. Zeci de profesori francezi au fost aduşi în ţară, fie pe cale particulară, fie la şcoli de diferite grade. Moda pariziană a fost adoptată, de asemenea limba şi vocabularul francez încât pentru clasa ciocoiască era vulgar să se mai vorbească românește. Fiecare familie care se respecta trebuia să aibă o guvernantă Franţuzoaică, nu o doică sau dădacă Românca. Căsătorii mixte, literatura franceză - toate au ajuns ceva firesc şi librăria Hashette, avea în rafturi ultimele cărţi noi franţuzeşti, apărute la Paris cu 48 de ore înainte.

În licee a fost introdusă obligatoriu limba franceză ca obiect de studiu 8 ani. O seamă de măsuri administrative, de organizare, codurile Civil şi Penal - toate au fost copiate după cele existente în Franţa.

Personal, nu cred că aceleaşi sentimente de frăţie latină şi prietenie nemuritoare au fost şi din partea Franţei, acolo unde intelectualitatea română - în mare parte s'a format. S'a văzut în 1940. Cu fel de fel de tratate încheiate între *"surorile latine"* cu toate garanţiile date, când URSS a dat ultimatumul şi a răpit României Basarabia şi Bucovina, când presiunile germane au crescut, când Ungaria şi Bulgaria instigate de Nemţi au smuls României teritorii, Franţa nu a existat pentru România, cu toate garanţiile date.

Şi a venit moda germană, pentrucă puterea mare era de acum Germania. Alianţe de necesitate şi speranţe de apărări au fost încheiate. Şi, la un semnal, am devenit admiratori ai poporului german, am aplaudat filmele şi tot ce venea din Germania, s'a introdus studiul limbii germane în licee timp de 7 ani. Am preferat mâncărurilor româneşti, şniţelul şi ştrudelul şi s'au cântat din toţi plămânii *"Lili Marlen"* şi alte cântece germane. Am fost plini de admiraţie faţă de precizia, corectitudinea, disciplina germană şi mii de studenţi, muncitori, tehnicieni şi militari au plecat în Germania, primii la studii, restul la specializări.

Odată cu 23 August 1944, poporul şi mai ales intelectualitatea românească a devenit anti-nazistă, anti-fascistă, democraţi, prieteni ai Rusiei bolşevice şi membri ai FND, PCR, ARLUS.

Cu toate că Rușii au transformat ţara într'o colonie, jefuind la scară largă toate bogăţiile ţării sub pretextul armistiţiului, SOVROMURILOR şi alte metode, s'au găsit intelectuali lichele de tip Groza, Ralea, Tătărescu, Ghelmeceanu, C. Giurescu, V. Cândea şi alte sute care au trecut în tabăra învingătorului şi în 2-3 ani, PCR a ajuns dela sub o mie de membri, la câteva milioane. Distrugerea României nu a fost făcută cu, şi nu au luat parte la ea nici Kirchizi, nici Beloruşi şi nici Uzbekistani, ci Români colaboraţionişti cu Rușii. Denunţurile, urmăririle, arestările, anchetele sălbatice, torturările, condamnările şi viaţa în gulag nu a fost rezultatul activităţilor Calmucilor, Cazacilor sau Turkestanilor, ci a fost rezultatul activităţilor unei părţi din Români. Limba rusă, de data asta obligatorie în licee, epurarea limbilor franceză sau germană; învăţământul - tip rusesc. Mizeria şi lipsurile doar ale acelora care nu au devenit lichele; moda sovietică - femei fără genţi, cu basmale; bărbaţi - cu şapcă, pufoaică; adio cravată şi eleganţă; femei - stamba, nu mătasea; bărbaţi - stofe de proastă calitate în trei culori: gri, maron, bleumarin; croiala - gen Stalin - tunică.

Repede, mioriticii au adoptat, unii cu voie, alţii de nevoie stilul sovietic şi au cântat acum Katiuşa, Oci Ciornia, marşurile sovietice mobilizatoare, în timp ce defilau de 7 Noembrie. Intelectualii români s'au dovedit încă o dată posesorii unui lichelism fără rezerve, fiind un prost exemplu pentru unii care i-au imitat.

Nu era pentru prima oară când lichelismul faţă de Rușii a luat o formă aşa de adulatorie. În 1829, pe timpul Regulamentului Organic, când generalul Kiseleff, atunci guvernator rus care avea în plan acapararea principatelor, boierii noştri l-au înconjurat cu prietenie şi admiraţie, se dădeau petreceri în cinstea ofiţerilor ţariști, se făceau căsătorii mixte (Românce cu Ruşi). În amintirea acestui satrap ţarist, Românii chiar au numit o arteră principală a capitalei lor Bucureşti, cu numele Kiseleff.

Nu mult a lipsit ca România, devenită Republica Populară Română să fie transformată în gubernie sovietică.

La un semnal, imperiul răului s'a prăbuşit, ţările Europei răsăritene au devenit rupte de Moscova.

Este de menţionat că în toată perioada de dominaţie rusească, Germanii din RDG s'au ridicat în 1951; Ungurii în 1956 au făcut o revoluţie înnăbuşită doar de armata roşie; Polonezii s'au ridicat făcând revoluţie la Poznan în 1955, urmată de sindicatul *Solidaritatea* al lui Walesa; Cehii, de asemenea; ROMÂNII - NU. Azi, intelectualii români, colaboraţionişti, se ascund sub formula *"Rezistenţă interioară"*.

În sfârşit, a venit şi rândul României să se descătuşeze de comunism, în 1989, printr'o revoltă populară instigată şi ajutată de poliţia politică rusească; o parodie în care a căzut un sistem, un dictator comunist, dar conducătorii de partid, nomenclatura de gr. 1 şi 2 au supravieţuit şi au luat puterea, adică o schimbare de gardă.

Şi atunci, în acele zile s'a petrecut un fapt uimitor care s'a amplificat în zilele şi lunile următoare: TOŢI COMUNIŞTII, LACHEII LOR ŞI OPORTUNIŞTII CARE S'AU CULCAT ÎN NOAPTEA DE 21/22 DECEMBRIE ÎNCHINÂNDU-SE CU FAŢA LA RĂSĂRIT, SPRE MOSCOVA CUM FĂCUSERĂ DE MULŢI ANI ŞI CÂNTÂND CA SĂ ADOARMĂ, INTERNAŢIONALA, S'AU TREZIT DIMINEAŢA DEMOCRAŢI, SOCIAL-DEMOCRAŢI, CREŞTINI-SOCIALIŞTI, SOCIALIŞTI SAU CREŞTINI-DEMOCRAŢI CU FAŢA SPRE WASHINGTON, CÂNTÂND *"GOD BLESS AMERICA!"*

Este oare ceva nou în spaţiul mioritic?

Şi în acea zi, aceia care de o viaţă au condamnat *"putreda burghezie capitalistă; imperialismul american aţâţător la un nou război"*, urmaşii acelora care în 1947 au refuzat *"Planul Marshall"*, cei care pedepseau pe cei ce aveau rude în America sau în alte ţări capitaliste, care au condamnat filmele, muzica şi tot ce venea din America, aceia care strigau din fundul plămânilor, *"moarte imperialismului american"*, ei bine, tocmai aceştia au devenit admiratorii Americanilor, amatori de a intra în NATO. Prietenia cu America a devenit o obsesie şi mai marii zilei s'au gudurat la Washington, cum au făcut înaintaşii lor la Istambul, Paris, Berlin, Moscova. Acum, cerşesc ajutoare dela FMI, Banca Mondială şi alte instituţii americane. Românii dovedesc că sunt buni la copiat, nu creatori.

Lichelismul de data aceasta a atins cote niciodată întâlnite. El se împleteşte cu servilismul şi lipsa coloanei vertebrale. Românii azi nu mai cunosc cuvântul adunare, ei vorbesc de *sumitt*, iar conducătorul a devenit *lider*, nu mai cunosc cuvintele de *vânzare, de închiriat, deschis, închis, organizator*, ei vorbesc de *"for sale"*, *"for rent"*, *"open"*, *"closed"*, *"manager"* şi alte zeci şi zeci de cuvinte engleze. Furia de a învăţa engleza a devenit o obsesie naţională; adio Francezi; copiii dela grădiniţă, şcoala primară şi liceu învaţă engleză, ca şi maturii. Dansurile româneşti dispar în faţa celor americane, la fel şi frumoasa muzică populară este înlocuită de rock şi manelele ţigano-arăbeşti. Moda americană: nu se mai spune *benzinărie* ci *gas-service, atelier mecanic* ci *mechanic service* şi dela cismar la reparatori de televizoare toţi sunt *service*. Dar această inegalabilă obedienţă şi imitaţie nu mai are limite; *pădurarul* a devenit *ranger*; cu toate că Românul avea gingaşa sărbătoare a Mărţişorului, s'a introdus şi *Valentine day*.

Anul acesta pentru prima oară s'a introdus şi *Halloween*-ul. Astfel, la parcul din Drumul Taberei, elevii claselor V-XII din sectorul 6 au participat la *"Carnavalul groazei"* organizat de Halloween. Tema: lupta impotriva spaimelor lumii moderne şi a terorismului. Copiii s'au costumat în vrăjitoare, demoni, vampiri şi strigoi şi chiar BinLaden şi alte personaje de coşmar. A fost o paradă a costumelor, premii pentru cel mai original costum şi cel mai fioros personaj, după care s'au distrat la o discotecă în aer liber la Unirea *Shopping Center* (a se remarca prăvăliile şi magazinele au devenit *shop*-uri) s'a construit *"Castelelul Fantomelor"*, cu vampiri care au muşcat invitaţii. S'au împărţit *"bomboane vampireşti"* şi invitaţii s'au întâlnit cu Robin Hood, Jack Spintecătorul şi alte personaje ne-româneşti, care au dansat un dans macabru. Se vede treaba că totul a fost organizat; cine a plătit? şi de ce? Asemenea senzaţii tari de Halloween s'au organizat şi la Clubul Dracula, discoteca *"Blue Night"* şi la Club *Champions*.

Oare cum a reacţionat Patriarhia Ortodoxă la sărbătoarea strigoilor, vampirilor, demonilor şi vrăjitoarelor? Urmând exemplul Bucureştiului, în toate satele, târgurile şi oraşele patriei nu mai există activităţi la Căminul Cultural, ele au fost înlocuite prin discoteci, iar cârciumile din sate sunt *"baruri"*.

În Statele Unite pe coasta de Est, de-a lungul autostrăzii 95 sau 84 care traversează statele New-York, Connecticut, Massaschusetts, New-Hampshire şi ale altor autostrăzi ce traversează şi statele Maine şi Vermont, pe ambele părţi sunt

Continuare în pag. 7

"Le Monde" despre integrarea României în UE

Despre integrarea României în Uniunea Europeană a scris cotidianul francez *"Le Monde"*, încercând să găsească o explicaţie pentru întârzierea cu care Bucureştiul este chemat să se alăture familiei dela Bruxelles. Cu ochii îndreptaţi către Statele Unite, România bate la porţile Uniunii Europene, scrie *"Le Monde"*.

Candidatura sa, ca şi cea a Bulgariei, a fost amânată pentru 2007. Cu bună ştiinţă că cele două ţări nu se vor integra în Europa în 2004. Desigur, mai bine mai târziu decât niciodată. Rămâne însă de explicat enormul decalaj între cele două state şi restul vecinilor lor primiţi în Uniunea Europeană. Numitorul comun pentru România şi Bulgaria este corupţia pe scară largă, care macină ţările dela căderea comunismului încoace. Adaptarea cadrului juridic la normele europene, care a fost mai rapid la Sofia decât la Bucureşti, nu a fost de ajuns pentru a eradica maladia. De fapt, respectul legii rămâne aleatoriu la graniţele de Est ale Europei. În Bulgaria, venirea la putere a fostului rege Simeon de Saxa Coburg Gotha, în 2001, a dat speranţe acestui popor de opt milioane de locuitori. Devenit premier, fostul monarh a accelerat reformele, riscându-şi popularitatea. Cu toate acestea, corupţia domneşte încă în rândurile administraţiei bulgare.

La fel se întâmplă şi în România. În ultimul raport al Comisiei Europene, aceasta este avertizată de necesitatea respectării independenţei justiţiei. Un mesaj care ajunge cu greu la urechile guvernanţilor români. Revenit în fruntea ţării în 2000, Preşedintele Ion Iliescu încearcă să se debaraseze de imaginea sa de campion al compromisului. Între timp, protejatul său, Adrian Năstase, a devenit premier într'un guvern controlat de un partid social-democrat, care a păstrat reflexele unui partid unic. Opoziţia democrată nu reuşeşte să îşi revină după înfrângerea din 2000.

Noul context internaţional creat după atentatele dela 11 Septembrie 2001 a schimbat şi situaţia României şi a Bulgariei. Cu ocazia *summit*-ului NATO dela Praga, cele două ţări au fost invitate să adere la Alianţa Nord-Atlantică. Desigur, Bucureştiul a făcut multe pentru a seduce Statele Unite, chiar riscând să irite Europa. România a fost prima ţară care a semnat un tratat bilateral cu Washingtonul pentru a sustrage Americanii dela judecata Curţii Penale Internaţionale. Vizita Preşedintelui Bush la Bucureşti a permis opiniei publice internaţionale să ia cu adevărat pulsul atitudinii proamericane a Românilor. Cu o pălărie texană, l-a întâmpinat Premierul Adrian Năstase pe preşedintele american, în timp ce ministrul de Externe a arborat o şapcă newyorkeză.

România va trebui să aştepte integrarea în Uniune până în 2007. Între timp, Bucureştiul şi Sofia sunt rugate să eradicheze corupţia şi să pună economia pe roate. O misiune grea. Chiar şi cu infuzia de subvenţii din partea Uniunii Europene.

TERORISMUL NU ARE GRANIŢE ŞI LIMITE NAŢIONALE

Radu DUNĂREANU

Faptul că România este pe cale a deveni membră a pactului NATO este o ştire bună, dar şi mai interesantă este perspectiva de a deveni membră a comunităţii economice europene.Toate aceste lucruri bune pot atrage după ele şi anumite efecte negative la care guvernanţii trebue să se uite cu mare atenţie. Unul din ele este că, devenind membri ai unei comunităţi din care fac parte USA sau Anglia, va atrage asupra României ura teroriştilor islamici. După ultimele evenimente se pare că nici o naţiune nu este imună de a fi atacată de Islam, deoarece orice act de alianţă cu *"infidelii"*, cum sunt numiţi în general cei nemahomedani, va atrage după sine mânia terorismului mahomedan.

Citesc cu oarecare surprindere pagini chiar şi în româneşte, nu numai în presa de limbă engleză, produse de intelectuali liberali cu tendinţe de stânga, în care se afirmă că nu trebue să desconsiderăm *"religia"* mahomedană, deoarece ea este o *"religie a păcii"*. Surprinderea mea este generată nu de toleranţa exprimată, care este un lucru foarte folositor, trebue să respectăm credinţele religioase ale fiecăruia, ci de ignoranţa pe care este bazată această afirmaţie pacifistă.

Ca unul care am fost foarte afectat de evenimentele din 9.11 şi de după aceea, trăind în această parte a lumii de foarte mulţi ani, m'am gândit că e bine, înainte de a-mi exprima orice opinie în acest domeniu, să citesc Coranul, cartea de bază a Islamului. Vreau să menţionez că există o cantitate imensă de cărţi care tratează istoria Islamului şi o mulţime de teologi de toate culorile pretind că încearcă să lumineze, după modesta mea părere fără succes, acest subiect complicat. Fără a intra în detalii teologice sau istorice, voi prezenta mai jos câteva pasaje care, sper, vor da de gândit celor ce apreciază această ideologie ca fiind pacifistă, pasaje care sunt traduse de mine din engleză, mă îndoiesc că există traducerea în româneşte a Coranului.

E bine de ştiut că Islamul este un sistem destul de complex de valori, rituri, teologie, folclor, legi, credinţă oarbă, cu imense influenţe din biblia iudeo-creştină, dar şi din zoroastrism, hinduism, etc. Trebue să ai o răbdare imensă sau nimic altceva mai bun de făcut, ca să înţelegi exact acel amalgam, transmis oral timp de 20 de ani de către Mahomed, care era analfabet. Aceste verseturi date de Mahomed au fost amintite diferit de către diferiţi indivizi, de unde şi repetatele confuzii de interpretare.

Înainte de apariţia Islamului în Peninsula Arabică nu se probează prea multe dovezi de cultură scrisă propriu zisă, ci numai ceva inscripţii referitoare la zei şi la războaie. Există o puternică solidaritate tribală, cu incursiuni violente între triburi, după care conducătorul campaniei avea dreptul la un sfert din pradă. Legea Talionului se aplică cu stricteţe. Chiar şi cultura islamică este aceea care caracterizează pe Arabii preislamici ca fiind..."*un popor necivilizat, închinători la idoli, mâncând carne necurată, făcând fapte josnice, nerespectând legăturile naturale, tratând rău vizitatorii iar cei mai puternici distrugând pe cei mai slabi.*"... în schimb, cultul morţii, perpetuat şi azi în sinuciderile teroriste, era prezent şi se găseşte exprimat în rudimentul lor de folclor: *...prietenii mei, o moarte respectabilă / e mai bună decât un refugiu voluntar / şi având moartea în faţa ta / e mai bine dacât să o ai în urma ta / deci curaj - nu există scăpare dela moarte.....*

Interesant este că în Coran războiul este tratat cu mare grijă şi în amănunt, violenţa războinică fiind baza împrăştierii ideologiei islamice, care are câteva principii de bază:

- războiu nelimitat contra celor ce nu sunt mahomedani, ceea ce explică atacul nu numai contra creştinilor sau evreilor dar şi contra celor de religie hindu, budistă etc.;
- plăcerea de a ucide pe cei ce se închină la idoli - deci creştinii, hindu etc.;
- refuzul de a oferi pace până când islamul nu devine o religie hegemonică. (Pentru documentare se recomandă a se citi *"sura"* 2,3,4 şi 9).

Să dăm câteva exemple caracteristice acestei ideologii *"pacifiste"*: ..."*şi când lunile sfinte au trecut, atunci ucide pe închinătorii la idoli, oriunde îi găseşti, prinde-i, asediază-i, pândeşte pentru ei după toate strategiile războiului.*" (9.5). Se pare însă că în epoca noastră, strict contemporană, restricţia *"lunilor sfinte"* nu se mai respectă şi uciderile au loc nediscriminant, calendaristic. Şi aceasta pentrucă revelaţia ştie mai bine: ..."*ţi se ordonă să lupţi deşi poate lupta nu-ţi place. Dar e posibil ca să nu-ţi placă ceea ce e bun pentru tine şi să-ţi placă ceea ce nu este bun pentru tine - dar Alah ştie şi tu nu ştii*" (2.216).

Asta îmi aminteşte de dogma marxistă, aceea că partidul ştie totul şi tu trebue să te supui. Nu e de mirare că teroriştii sinucigaşi, complet îndoctrinaţi, fac ceea ce fac:..."*cei ce luptă pentru calea lui Alah, chiar dacă e ucis sau victorios, va fi răsplătit* (de Alah) *cu o mare recompensă..*" (4.74) E drept că nu am găsit scris cantitatea de recompensă de care se face caz azi, cea cu cele 70 de virgine care îl aştepată pe *"martir"* în paradis.

Întrucât restul lumii sunt *"infideli"* revelaţia e directă şi nu merită nici un comentariu:..."*şi ucide-i pe ei oriunde îi găseşti şi întoarce-i dela idolatrie dacă nu te întorc ei spre idolatrie, căci idolatria e mai rea decât uciderea*". (2.19).

În aceste revelaţii uciderea are şi un aspect economic folositor:..."*războiul e bun pentrucă după luptă vine victoria şi triumful contra inamicului, cu capturarea oraşelor lui, a averilor lui şi a copiilor lui*" - lucru pe care noi Românii îl ştim din istorie, când Ţările Româneşti, în afară de tribut şi peşcheşuri trebuiau să dea anual şi un număr de băieţi pentru a fi crescuţi ca ieniceri, *"copii de suflet ai lui Alah"* - pentru înalta Poartă.

De aceea, revelaţia zice mai departe... *"lupta contra celor ce nu cred în Alah or în ziua cea din urmă şi contra celor care nu interzic ceea ce trebue interzis de către Alah şi mesagerul său şau nu acceptă religia adevărului"* (9.29). Mahomed spune foarte clar: ..."*îţi este poruncit să lupţi contra tuturor (infidelilor) până când ei vor zice: nu este alt Dumnezeu decât Alah, practică rugăciunile în mod regulat şi plătesc taxele stabilite..*" - că din cauza acestor taxe reduse pentru convertiţi avem azi în mijlocul Europei mahomedanii din Bosnia şi Albania (incluzând Kosovo). ..."*şi luptă împotriva lor până când nu mai au nici o ispită şi religia (lor) va deveni religia lui Alah (8.39). ..."voi ce credeţi - luptati contra necredincioşilor care sunt aproape de voi şi lăsaţi-i să vadă lipsa de îndurare din voi ca să ştie că Alah este numai cu acela căruia îi este frică de el*"... (9.123), ceea ce dovedeşte intenţia celor care ucid fără discriminare, devenind *"martiri"* pentru cei ce-i trimit să ucidă căci, spune clar revelaţia: ..."*şi când întâlneşti necredincioşi, inconjoară-i repede, leagă-i şi măcelăreşte-i*"... (47.4-5).

Ca să nu avem nici un dubiu, principiul moral al Islamului este foarte simplu: ..."*paradisul se află în umbra sabiei*".

***

Cineva poate întreba: ce legătură avem noi cu agresivitatea ucigaşă a Islamului? Să nu uităm că odată cu includerea României în circuitul European, s'a terminat cu luna de miere dintre foştii comunişti şi anumite personaje teroriste, de tipul *"bunul meu frate şi preten'* - ca Arafat şi alte caractere din lumea arabă pe care îi gădilăm pentru ceva petrol. S'au deschis serios graniţele şi, noi cei ce furnizăm emigranţi pentru lumea liberă, acum primim cu mare uşurinţă emigranţi din ţări cu ciudate, recente şi puternice tradiţii teroriste cum ar fi Sudan, Somalia, plus fel de fel de *businessmen* din Turcia sau din cine ştie ce alte ţări ce trăiesc cu gândul la paradisul de sub umbra sabiei.

Al Qaeda şi acoliţii lor nu vor uita că România va participa la lupta terorismului, implicată în asociaţia ei cu *"infidelii"* şi vor acţiona când le va fi la îndemână. Toţi aceşti islamici care se aciuiesc în România sunt, ne place sau nu, un viitor Cal Troian, deoarece când li se va porunci ei vor acţiona, căci altfel nu fac parte din islamism. Chiar dacă liberalii stângişti cu false valori umaniste vor ridica glasul că toţi suntem egali, slogan fals în totalitate, autorităţile române vor trebui să privească foarte serios insinuarea islamismului în România. Şi aceste autorităţi trebue să acţioneze, democratic şi legal, ca să nu ajungă România în situaţia Franţei, Germaniei, Canadei sau USA, unde minaretele se înmulţesc peste noapte cu bani dela unii ca Omar Gadafi, ca să dau numai un exemplu, şi să nu ne trezim şi noi, prin afiliere, în faţa unui 9.11. Căci şi Romanii au fost mulţumiţi de situaţia lor până când nu au fost atacaţi, pe la spate, de către Cartaginezi şi a rămas în istorie strigătul de spaimă: *Hannibal ante portas.* Şi era să fie prea târziu, dar au salvat cetatea. Să nu aşteptăm şi să nu repetăm greşelile altora.

Să privim realităţile

Urmare din pag. 6

păduri formate dintr'o varietate de foioase şi conifere. Toamna, frunzele înainte de căderea lor prezintă un tablou de nedescris din cauza amestecului într'o simfonie a culorilor: dela galbenul lămâii la toate nuanţele de galben; roşu, portocaliu, maro, verde, toată gama culorilor într'o beţie de frumos. Ziarele, posturile de radio şi TV, anunţă zilnic evoluţia schimbării culorilor frunzelor, care durează doar câteva săptămâni.

În această perioadă zona întreagă devine o atracţie turistică; zeci de mii de maşini vin din alte părţi ale ţării să vadă această bogăţie a naturii; se organizează excursii cu autobuze etc. Ei bine, până în acest an, România nu ştia că avea şi ea asemenea zone, ceea ce este firesc să existe în zone cu climat temperat, şi atunci şi ziarele româneşti au început şi ele să dea comunicate prin care anunţă zonele şi evoluţia schimbării culorii frunzelor.

Şi, mai curând, o asociaţie americană a donat sportivilor români echipamentul necesar jocului de baseball, atât de popular în Statele Unite. Imediat, în ţară s'a construit un teren - în aşteptarea soldaţilor americani - şi s'au făcut declaraţii că se vor mai construi şi alte terenuri, căci sportul american va deveni şi valah. Maimuţăreala oficială cu ocazia comemorării unui an dela atacul terorist din 11 Septembrie 2001 asupra World Trade Center, care la Bucureşti a fost tot atât de solemnă ca la New-York, şi mai bine organizată decât în multe state americane. Luptei dintre două clanuri ţigăneşti mafiote, care a avut ca rezultat aruncarea unei grenade în curtea unei şcoli, i s'a dat tenta unui atac terorist internaţional. De altfel, România se face că şi ea este posibil să fie viitoare victimă a terorismului Al-Qaeda, ceea ce îmi aduce aminte de bancul cu Sovieticul care şi-a bătut un cui în talpa ghetei, după care şi Românul a cerut să-i bată cismarul şi lui două cuie, ca să fie şi el ca Rusul. Maimuţăreala provoacă întotdeauna dezgust, dispreţ şi scârbă muncitorului, funcţionarului, cercetătorului american; organizarea muncii, cinstea, corectitudinea şi mai ales solidaritatea şi patriotismul, e apreciată, căci acestea au făcut America, măreaţa naţiune de azi. Şi să se mai aibă în vedere un lucru: marile puteri nu au nici prieteni, nici duşmani veşnici; ele au doar interese veşnice aşa că nu înseamnă că dacă America are azi unele interese geopolitice în zona Balcanilor, le vor avea dacă nu veşnic, poate permanent, dar mai sigur, temporar. Trebue terminat cu şmecheria balcanică în politică.

Ultimul sfat: Păstraţi tot ce este românesc, puneţi o cărămidă la baza României de mâine; păstraţi cu sfinţenie tezaurul inestimabil al tradiţiilor, artei şi cântecul românesc Pentru profesori, un sfat: pedepsiţi grav elevii care copiază la extemporale sau la teze; numai aşa va dispare în generaţia viitoare practica politică a copiatului la nivel de guvern. Poate că vom trăi schimbarea exprimată popular: dă doamne mintea de pe urmă a Românului.

Sergiu MARINESCU

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

TRADUCERI LEGALIZATE (Certified Translations)
ENGLEZA - FRANCEZA - ROMÂNA

- ACTE EMIGRARE - SPONSORARE
- DIPLOMĂ, FOAIE MATRICOLĂ FACULTATE - LICEU
- CERTIFICAT NAŞTERE - CĂSĂTORIE - DIVORŢ
- RESUMÉ - C.V.
- ANUNŢURI, RECLAME, BROŞURI, MANUALE
- PAGINI WEB IN HTML

POST-SCRIPTUM TRANSLATIONS
Tel: 416-587-6603
http://PostScriptum.Netfirms.com

CAVEAT EMPTOR-CAVEAT CITITORULE

Romeo BRAN

Expresia moştenită dela Dreptul Roman se referă la datoria celui care cumpără ceva să verifice bunul ce-l cumpără pentru a se bucura de o garanţie normală, altfel acela care vinde produsul este responsabil numai dacă reprezentarea ce a făcut-o este bazată pe fraudă. Lucrurile sunt foarte simple când e vorba de cumpărat-vândut, dar foarte nelămurite când cineva vrea să ne ameţească prin scrieri bazate pe falsuri intenţionate, scopul fiind de a compromite subiectul prezentat.

De aceea vreau să atrag atenţia cititorilor de bună credinţă asupra unor dejecţii tipărite legate de istoria şi presupusa prezenţă a *"gardei de fier"*, numele temporar luat de către mişcarea naţionalistă antebelică pentru a putea participa la alegerile parlamentare. Întrucât nu sunt de vârsta la care aş putea fi acuzat ca fiind membru al acelei mişcări, deci acuzat că aş fi ne-obiectiv, vreau să subliniez câteva aspecte esenţiale referitoare la o aşa zisă *"reînviere"* a acestui *"partid"* care, pentru a adânci confuzia, se autointitulează *"NOUA gardă de fier"*.

Cu mijloacele tehnice/electronice de azi e foarte uşor că te erijezi în orice partid, să *"publici"* orice aberaţie, simplu fiind să deschizi o *"pagină"* WEB şi de acolo să te proclami un fel de tribun al unor pseudoidei cât de violente ar fi ele, să îndemni la ură rasială, la discriminare naţională, pentrucă domeniul *internet* fiind ceva nou, legile democraţiei nu te pot atinge cu uşurinţă, aş spune că eşti complet apărat de anonimitatea electronică a *internetului*. Aşa se face că suntem bombardaţi prin *e.mail* cu nişte mesaje ciudate, uneori subliminale, din partea unui grup ce vrea să continue la acţiunea de degradare a ideilor naţionaliste înlocuindu-le cu abjecţiuni de mahala, cu îndemnuri la ură, la distrugere, chiar şi la crimă, sub pavăza întunecoasă a unui titlu complet fals, acela de NOUA gardă de fier, la care se adaugă poza lui Codreanu compromisă de simbolul zvasticei naziste, ataşată deasupra lui, ca să se reînvie sau să se prelungească propaganda comunistă a vechii Securităţi, cum că Mişcarea Legionară a fost un produs secundar, nazisto-hitlerist!

Nu e nici un secret că singura forţă politică de care comuniştii s'au temut cu seriozitate, au fost legionarii. Din ei au rămas atât de puţini, că aproape îi poţi număra pe degete şi, totuşi, campania de denigrare, de data asta sub alte forme, încă continuă şi ne putem întreba, de ce?

Un răspuns plauzibil îl avem dela unul dintre cei mai ciudaţi colaboratori deschişi ai Securităţii, acel Dan Zamfirescu plin de titluri doctorale şi universitare. El observă, pe bună dreptate, că în România nu au existat partide politice care să fi creat un mit şi singurul caz este acela al legionarilor, prin Codreanu care, spune Zamfirescu... *"a făcut dintr'un număr restrâns de Români nişte tipuri de oameni de o forţă morală, de o rezistenţă pe care nimeni nu o credea posibilă la acest popor considerat inteligent, dar lipsit de consecvenţă..."*

De aceea autorii acestei ciudate acţiuni pseudolegionare, conform tradiţiei securiste, se decorează cu titluri *"doctorale"* pentru a crea impresia că au autoritatea academică necesară pentru a-şi susţine aberaţiile, căci nu le putem numi nici idei, nici opinii. Nu pot reproduce cele citite de noi prin *internet* căci nu vreau să mă fac părtaş, chiar şi indirect, la diseminarea unor adjective josnice la adresa minorităţilor din Ţară, adjective evitate chiar şi de Vadim sau de defunctul Eugen Barbu. Acest *"nou partid"* este un amalgam de insulte, vulgarităţi, teorii istorice ridicole (de tipul: Grecii sunt şi ei un trib venit din Asia, cam de aceiaşi... origine cu... Evreii!!!), de afirmaţii *"religioase"* demne de cercetat într'un tratat de schizofrenie, ca acea dorinţă de a anula creştinismul, care este un produs... iudaic (vorba lui Ţuţea: că doar Iisus nu s'a născut la Fălticeni!) şi a ne reîntoarce la... Zalmoxe etc., etc. cu încheieri de articole prin saluturi, aş zice canibale, de tipul *"sânge şi onoare"*, etc. Peste toate astea se mai ataşează şi câte o bandă sonoră cu vocea lui Codreanu (?) ca să se lase impresia că această *"nouă gardă"* nu face altceva decât să continue îndemnurile lui Codreanu.

Şi referitor la tradiţiile dacice, citind *"biografia publică"* a unuia dintre *"fondatori"* reiese că acesta şi toată familia lui au fost legionari din moşi-strămoşi, aproape că din protoistorie, probabil dela Burebista şi că, el, fondatorul, ar cam fi moştenitorul de drept al ÎNTREGII MIŞCĂRI deoarece se pare că el şi familia au fost singurii bravi luptători contra comunismului oficial.

Un cititor neavizat poate fi uşor dus în eroare. Realitatea însă este că această propagandă, cum am zis - subliminală - nu face altceva decât să compromită adevărata mişcare naţionalistă, care nu a fost nici şovină şi nici rasistă. Această *nouă gardă* nu face altceva decât să creeze viitoare argumente LEGALE în mâna comuniştilor care vor cu orice preţ să împiedice orice înviere LEGALĂ a unei drepte naţionaliste sănătoase. De aceea se uită unul dintre principiile enunţate de Codreanu: *"Vom merge pe linia legilor ţării, neprovocând, ocolind orice provocare, neräspunzând la nici o provocare. Vom lupta cu tărie de neînvins, dar numai în cadrul legalităţii."* Cât despre violenţa şovină şi rasistă proclamată de *"noua gardă"*, ea este combătută chiar şi destul de recent de către o declaraţie, publicată în 1990, din partea supravieţuitorilor Mişcării naţionaliste încă în Exil, din care citäm: *"considerăm că această înfrăţire între Români şi minorităţile naţionale în jurul steagului libertăţilor democratice constituie un punct de plecare sănătos pentru făurirea viitorului comun, acest moment nu trebue să se piardă în dispute sterile. Nu trebue să se revină la vechile animozităţi, ci sângele vărsat împreună pe baricadele libertăţii să devină fermentul fecund al concordiei naţionale"*... Iar în final se conclude: *"Mişcarea Legionară este gata să colaboreze cu toate forţele constructive ale ţării şi îşi ia obligaţia să se afirme numai în cadrul legalităţii democratice"*.

Nu am competenţa juridică de a aprecia dacă aceşti supravieţuitori pot vorbi legal în numele Mişcării Legionare, dar afirmaţia de mai sus, este cu totul pe linia ideologică a lui Codreanu care, da, a reprezentat Mişcarea.

Cei care sunt bombardaţi de aceste mesaje electronice dela aşa zisa *"noua gardă"* să-şi aminteasca de a doua epistolă a lui Petru (II, 2.1) care ne avertizează, despre primejdia unor falşi profeţi şi falşi învăţători care vor produce herezii, mergând până acolo până a-l refuza până şi pe Mântuitorul, fapt care va atrage asupra lor distrugerea binemeritată.

Scopul acestor rânduri este de a semnala primejdia unor forţe neocomuniste deghizate într'un fals naţionalism, forţe ale cărui principal obiectiv este frânarea unei renaşteri naţionale democratice, de aceea am spus: cititorilor fiţi atenţi la otrava ideologică ce se poate strecura prin aceste mesaje pretins naţionaliste, fiţi atenţi şi nu vă lăsaţi înşelaţi de falşi profeţi în slujba celor care au distrus Ţara timp de aproape 50 de ani.

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

• Am ajuns şi în prima lună a lui 1953. Şontâc-şontâc, dar majoritatea nu ne-am scufundatără - spre necazul *"hingherilor şi codoşilor"*, care jucat-au *"sârba târfei roşii"* (cum scrie poetul). Citim azi presa acelor strâmbe vremuri sub impresia otrăvirii instalate de către propaganda ruso-comunistă, instrumentată de răsfăţaţii partidului şi guvernului.

• Ce anume se aborda? Voi încerca *"să îmbrâncesc"*, după vorba Părintelui Rafail Noica, înspre cititorii acestei rubrici câteva din principalele titluri ale gazetelor din Ianuarie 1953: *"Telegrame"* de slavă şi urări *"La mulţi ani!"* lui Stalin (o şi nimeritără!) şi Ch. Dej, *"La luptă pentru noi victorii în Noul An"*, *"Conferinţele regionale ale P.M.R.-ului"*, *"Consfătuirile raionale ale cadrelor didactice"*, *"Opinia publică mondială (?) protestează împotriva condamnării la moarte a soţilor Rosenberg"* (Evrei spioni din SUA, care-au vândut Uniunii Sovietice secretul fabricării bombei atomice), *"Chemarea <Griviţei Roşii> la îndeplinirea planului cincinal în 4 ani"*, *"Arestarea uni grup de medici spioni în U.R.S.S."*, *"Lucrările primei sesiuni a M.A.N.* (parlamentul căderii şi căzăturilor româneşti) *confirmă pe P. Groza, ca preşedinte al Prezidiului ei, pe Gh. Dej, prim-ministru"*, *"Deschiderea celui de-al III-lea congres al sindicatelor din R.P.R."*, care-l alege drept preşedinte pe douăstreiaugustologul Stelian Moraru... Biruit-a neruşinea. Şi mulţi, prea mulţi Români vin actualmente cu stupidul *"argument"*: *"Ei, aşa era pe atunci!"* betonată ignoranţă în informare! Sociologie a prea-curviei intelectuale! Culme a prostiei deşteptilor! Vasă-zică, teroarea, sistemul concentraţionar, privaţiunile de tot soiul, vinderile de frate au fost, la timpul respectiv, ceva normal, firesc şi drept, chiar lăudabil fenomen... Bravos naţiune, halal să-ţi fie! Ţi se rupe inima de durere, îţi crapă ochii de indignare, recunoscând o anume fire a anumitor concetăţeni: fără spirit civic, laşi, mincinoşi, uituci şi nepăsători, interesaţi-foc, aranjişti, amânători.

• Despre NATO, iată ce se scria (altminteri, *ne varietur* până'n 1989): *"bloc politico-militar imperialist, controlat de cercurile agresive din SUA"*, care *"afectează, prin structura sa suveranitatea statelor componente"*, *"încalcă principiile fundamentale ONU"*, *"este menit să justifice amestecul străin în oricare dintre ţările membre"*, *"prin menţinerea de trupe şi de baze militare pe teritoriul altor state"* etc. etc. etc. asta sancţiona, sub forma celui mai agramat şi mai aprig bolşevism, astrologul Brucan în *"Scânteia"*, acu' o jumătate de veac. În prezent, o întoarece ca la Ploieşti şi susţine, la fel de dur şi de vehement, exact contrariul: *"NATO este în primul rând o alianţă a democraţiilor"*, care *"asigură României cele mai mari garanţii din istoria sa"*(!). Iar ca perversitatea să fie rotundă, însuşi Preşedintele actual al ţării, la aderarea la NATO, *"a adus omagiu victimelor totalitarismului din România"*. A se observa şmecherescul eufemism: ***totalitarism!*** Preşedintele american a articulat, cu aceeaşi ocazie, pe şleau: ***comunism.*** Apoi, dacă dintre toţi Românii, numai foştii(?) pecerişti şi utemişti fruntaşi pot să ne *"bage"* în NATO şi'n Europa (occidentală), înseamnă că am ajuns la un nivel moral ce riscă să echivaleze cu abisul ruşinii şi degradării naţionale! Greu de imaginat o farsă mai oribilă şi mai tragică pentru destinul românesc, această *"salvare"* a Neamului nostru prin neo-comunişti. De altfel, termenul de totalitarism - în mare vogă astăzi - a fost folosit întâiaşi dată de Mussolini în anii 1923-1925, pentru a denumi o stare a societăţii *"ideală"* îndeplinirii ţelurilor regimului său. El a fost relansat o dată cu apariţia scrierii lui Hannah Arendt (născută la Konigsberg într'o familie de Evrei bogaţi), *"Originile totalitarismului"* (1951), în deversionista intenţie de a crea o serie de grave confuzii privind natura comunismului şi fascismului (nazismului).

• O altă temă (şi azi) *"fierbinte"*, introdusă în ecuaţia acelei epoci de neagră amintire, a fost pusă în circulaţie, în iarna grea a lui 1953, de oficioasele reperiste, prin publicarea unui *"material"* al profesorului sovietic B. N. Ponomarev (autorul unui rău-famat *"Dicţionar politic"*). Citäm cu maximă conştiinciozitate:

"Una din formele naţionalismului este aşa-numitul <comunism naţional>, care neagă experienţa construirii socialismului în URSS şi în celelalte ţări socialiste şi caută să opună unele ţări socialiste celorlalte (care?), *unele partide comuniste şi muncitoreşti celorlalte* (idem!). *Cum spunea Lenin, lupta pentru socialism are un caracter internaţional, indiferent de calea concret-istorică adoptată. Toate naţiunile vor ajunge la socialism, aceasta e inevitabil"*. Este peste măsură de limpede, nu?...

Protest

În numele a peste o sută de mii de supravieţuitori ai temniţelor şi lagărelor de exterminare comuniste, cum şi a deportaţilor, Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din Romănia (A.F.D.P.R.), prin cele 43 de filiale ale sale din ţară şi străinătate (care şi-au confirmat până astazi totala lor adeziune), adresează Camerei Deputaţilor şi totodată Partidului Social Democrat, ca şi personal, preşedintelui său Dl. Adrian Năstase, un energic protest faţă de actul incredibil de sfidare săvârşit de conducerea acestei Camere a Parlamentului României, prin aşezarea la loc de cinste a portretului călăului Drăghici Alex., unul din principalii vinovaţi pentru majoritatea crimelor contra umanităţii săvârşite la noi în perioada comunistă. Trebue să reamintim că prin declanşarea în 1992 a unui Proces al Comunismului (ca urmare a denunţului depus la 2 Sept. 1991, la Procuratura Generală de AFDPR), a început urmărirea penală împotriva celor doi călăi, Drăghici Al. şi Nicolski Al. Ştiindu-se vinovat, acest odios individ a fugit din ţară în Ungaria, de unde s'a anunţat ulterior că ar fi decedat, astfel că cererea oficială de extrădare a rămas fără obiect.

Cu toate acestea, împotriva lui Drăghici s'a declanşat un proces penal de către familia lui Ibrahim Safet (de etnie turcă), care a fost asasinat de trei ofiţeri de Securitate, din ordinul direct dat şefului Securităţii Sibiu de către odiosul Drăghici. Vinovăţia lui Ibrahim a constat în banalul fapt de-a-l fi inoportunat verbal în timp ce ministrul lua masa. Cazul în sine, scos întâmplător la lumină, este semnificativ şi dovedeşte nu numai cât de uşor şi rapid asasinau securiştii oameni nevinovaţi în baza unui simplu ordin verbal, dar pune în evidenţă încă o dată figura sinistră a unuia dintre mai marii călăilor comunişti.

A expune astăzi la loc de cinste portretul unui asemenea monstru nu este numai o sfidare a memoriei zecilor de mii de oameni ucişi în lupta pentru libertate, dar şi a ideii de dreptate, a moralei şi bunului simţ.

Protestăm cu indignare, împotriva acelor deputaţi cu anumite funcţii, care au mers până acolo încât l-au comparat pe Iuliu Maniu, marele nostru martir naţional, cu un călău comunist ca Drăghici. Ruşine că astăzi, la 13 ani dela revoluţia anticomunistă, se găsesc oameni care fac asemenea fapte.

AFDPR se declară profund îngrijorată de această tendinţă de restaurăţie securisto-comunistă (vezi şi recenta *"operaţiune Priboi"*), de parcă - dând timpul înapoi - ne-am pregăti de intrare în Pactul dela Varşovia şi nu în NATO.

Dacă nu se pune capăt acestor repetate tentative de uzurpare a adevărului istoric şi de confuzionare a modelelor, este de datoria noastră să ne continuăm protestele, adresându-ne inclusiv cancelariilor şi Parlamentelor occidentale, ca şi Parlamentului Europei.

În încheiere, adresăm în acelaşi sens un apel către deputaţii foşti deţinuţi politici sau revoluţionari, spre a lua atitudine cât mai energică pentru a strămuta tabloul acestui criminal (Drăghici) de pe pereţii Camerei, la lada de gunoi a istoriei.

Constantin Ticu Dumitrescu
Preşedinte AFDPR

Cazul Ristea Priboi

Grupaj de Dan BITU

Securistul Ristea Priboi recunoaşte dar acuză...

"Este posibil ca în 1969 să fi fost în Inspectoratul de Securitate al Municipiului Bucureşti"

- Domnule deputat, o să începem cu începutul. Există în presa din ultimele luni nişte mărturii, martorii se numesc Gheorghe Duduc şi Werner Sommerauer, care susţin că în perioada revoltei dela Braşov, din Noembrie '87, aţi fost acolo, aţi făcut ceea ce se numeşte poliţie politică şi i-aţi bătut cu bestialitate. Este adevărat că aceste mărturii vin la o perioadă destul de lungă de timp. Cum vă explicaţi acest lucru?

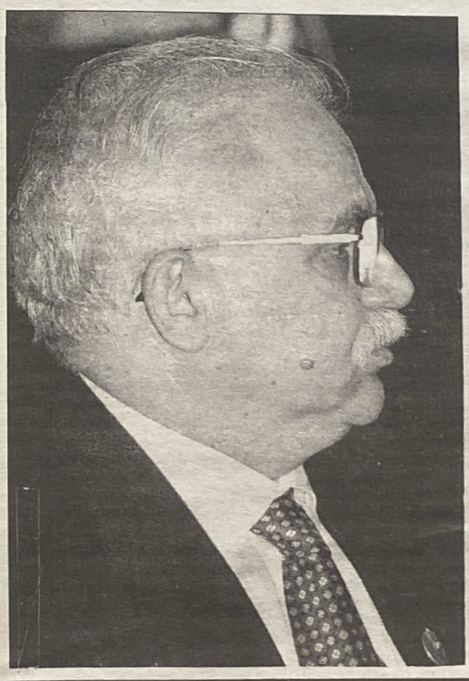

- Cred că ar trebui să explice cei care au iniţiat acest scandal, de ce vin aşa de târziu cu această chestiune. Faptul că tot ceea ce se întâmplă acum este o diversiune, este dovedit...

- Nu înseamnă că, dacă este mai târziu, este neapărat o diversiune, nu?

- Absolut, dar faptul că este o diversiune este dovedit şi de faptul că în perioada represiunii dela Braşov eu, cel mai probabil, mă aflam în străinătate. Din nefericire pentru cei care au lansat tot acest scandal, există şi martori care pot să probeze acest lucru.

- Când aţi intrat în rândul acestui Serviciu de Informaţii Externe, Domnule Priboi?

- Practic, am intrat în acest serviciu o dată cu terminarea şcolii de ofiţeri, respectiv în 1968 am absolvit şcoala de ofiţeri, am fost imediat trecut în rândul ofiţerilor de informaţii externe, deci selecţionat pentru informaţii externe...

- Deci este posibil ca în 1969 să fi făcut parte din Inspectoratul de Securitate al Municipiului Bucureşti?

- Este posibil... Am fost detaşat pe lângă acest inspectorat.

- Vorbim de un document din 1969, provenind din arhiva CNSAS şi publicat de *"România liberă"*, unde se spune că în această perioadă, 1969, aţi fi lucrat pentru Securitate şi v'aţi fi ocupat de supravegherea scriitorilor şi poeţilor dela *"România literară"*. Este adevărat?

- Eu am suficiente motive, cum am spus, să cred că suntem din nou în faţa unor falsuri. După ce în *"România liberă"* au apărut numeroase falsuri grosolane, ca cel în care se poate demonstra, având şi falsul, şi originalul în faţă, că a fost luat antetul, au fost luate semnăturile, s'a schimbat conţinutul doar pentru a însera unitatea 544 şi pentru a pune un titlu de o şchioapă pe prima pagină, 544, deci Ristea Priboi a făcut poliţie politică.

- 544 ce reprezintă?

- 544 era indicativul unităţii, respectiv al Serviciului de Informaţii Externe.

- Dar spuneţi-mi, Domnule Priboi, dacă la acea dată aveaţi nu numai cunoştinţa nevinovăţiei dumneavoastră, aveaţi şi probe pentru asta şi comisia de resort v'a susţinut, inclusiv CNSAS, de ce aţi acceptat, totuşi, să vă daţi demisia din fruntea Comisiei de cercetare a activităţii SIE?

- Această chestiune am lămurit-o, sper, foarte bine la data respectivă. Eu am prezentat atunci un comunicat foarte amplu, în care îmi justific această decizie pe care am luat-o şi acum cred că nu am greşit. Despre ce este vorba? Am crezut atunci, cum am crezut în toată perioada care a urmat, în obiectivele pe care Guvernul Năstase şi le-a propus, între acestea cel mai important obiectiv fiind acela de integrare.

- Revenind la o altă problemă, legată tot de scriitori, cât de mult aţi avut de-a face în 1982 cu meditaţia transcendentală? La acel moment, au fost o sumedenie de oameni de litere, filosofi români, care au fost cercetaţi, unii au avut chiar necazuri. Pe unde eraţi atunci?

- Este, de asemenea, o temă foarte interesantă şi această temă il readuce din nou la rampă pe aşazisul istoric, cum l-aţi numit dumneavoastră - istoric de prestigiu, Marius Oprea.

- Am spus cunoscut, nu de prestigiu.

- Cunoscut, da. Într'o carte pe care a publicat-o, reproduce un document pe care spune că l-a luat din Arhivele SRI. În acel document se face o referire la mr. Ristea Priboi. După ce citează documentul respectiv, face un subsol în subsolul paginii, în care îşi permite să facă judecăţi proprii de valoare şi în care să declare că acel maior Priboi a avut o contribuţie esenţială la demascarea sau la urmărirea celor care au făcut parte din meditaţia transcendentală, după care, tot la iniţiativa lui, numai această parte finală a fost reluată în presă şi după aceea răstălmăcită, umflată şi creat în jurul ei un alt mit. Despre ce este vorba? Să fie foarte clar. Documentul din Aprilie '89 este corect şi conţine doar o singură referire la mine şi o citez: *"Tovarăşul general lt. Nicolae Pleşiţa a dispus ca un ofiţer din UM 544, respectiv mr. Priboi Ristea, să intre în contact cu Cercel Ion, să preia materialele, să vadă ce alte probleme are de raportat."* Deci, de aici, fostul consilier al Domnului Emil Constantinescu a dedus că m'am ocupat de meditaţia transcendentală când am lucrat la 544.

- Credeţi că prezenţa dumneavoastră în ceea ce putem numi structura de putere poate fi un impediment pentru procesul de integrare al României în NATO şi UE?

- Categoric, nu. Şi aceasta s'a văzut cu ocazia *summit*-ului dela Praga, s'a văzut în perioada premergătoare *summit*-ului dela Praga. În contactele pe care le-am avut, în calitate de parlamentar, în calitate de membru al Comisiei de apărare, ordine publică, siguranţă naţională din Camera Deputaţilor şi de membru al Comisiei de control a activităţii SIE, cu reprezentanţi ai ţărilor din NATO şi UE, niciodată nu s'a făcut nici măcar o aluzie la faptul că aş reprezenta un impediment în calea integrării României în NATO.

- Îi veţi acţiona în instanţă şi pe alţii care vor continua să vă atace spunând că aţi făcut poliţie politică?

- În măsura în care vor continua să se refere la lucruri pe care le-am demonstrat că sunt neadevărate, atunci voi proceda de aceeaşi manieră.

- Într'un articol de curând apărut, Domnul Emil Hurezeanu spunea că Ristea Priboi împinge PSD într'un punct critic - e vorba de o chestiune de imagine. Din raţiuni oarecum similare, în urmă cu ceva timp v'aţi dat demisia din funcţia de preşedinte al comisiei speciale. Aţi face acelaşi lucru acum pentru a da mai multă credibilitate şi pentru a menaja imaginea partidului din care faceţi parte?

- Dimpotrivă, cred că pentru a menaja imaginea, unitatea, tăria partidului din care fac parte, nu am nici un motiv să iau o asemenea decizie, iar în ce priveşte punctul de vedere al Domnului Emil Hurezeanu, este punctul de vedere al dânsului, din raţiuni pe care dânsul le ştie mai bine decât mine.

O noua dovadă că Ristea Priboi a făcut poliţie politică

Naşul lui Năstase este încă bine mersi în Parlament

Senatorul PNL Radu F. Alexandru a prezentat mai multe documente din arhiva CNSAS din care reiese că deputatul PSD Ristea Priboi a făcut poliţie politică înainte de 1989. *"Este limpede că Ristea Priboi a minţit atunci când a afirmat că şi-a desfăşurat activitatea numai în probleme de siguranţă externă"*, a spus senatorul liberal, care a venit la conferinţa de presă însoţit de victimă, poetul Ion Gheorghe.

Nota informativă a fost redactată în primăvara anului 1989 şi poartă semnătura dactilografiată a locotenentului Ristea Priboi, dela Inspectoratul de Securitate al Municipiului Bucureşti. În fapt, este vorba despre o notă în care Priboi informează pe cale ierarhică asupra relatărilor obţinute dela sursa *"Gheorghe Lupu"* despre situaţia dela revista *"România literară"*.

Aşa cum se afirmă acolo, în revistă urma să apară un poem al lui Ion Gheorghe, ce *"fusese paginat, dar a fost scos de Geo Dumitrescu care l-a considerat o diversiune, cu atât mai gravă cu cât ar fi apărut chiar într'un număr de 1 Mai"*.

Priboi mai informează că *"în revistă se strecoară unele formulări care sursei i se par de natură a prezenta o imagine deprimantă, maladivă, a vieţii noastre"*. Spre exemplificare, sunt redate unele extrase din revistă, fiind citat Aurel Dragoş Munteanu care afirmă că *"omul nu este o fiinţă recuperabilă"*, iar unul dintre personajele cărţii sale vorbeşte despre *"adâncul său pesimism care este al nostru, al tuturor"*.

Concluzia lui Ristea Priboi faţă de toate acestea (o concluzie care se transformă într'un avertisment) este următoarea: *"Deci un popor de pesimişti care construieşte, azi, socialismul"*. Faptul în sine îi pare destul de grav locotenentului de Securitate Ristea Priboi. În consecinţă, el trimite Direcţiei I a Consiliului Securităţii Statului dosarul *"România literară"*, la care ataşează fotocopia poemului scris de Ion Gheorghe. *"Persoanele ce apar în notă sunt într'un obiectiv deservit de Direcţia I în care sens vom trimite nota spre exploatare organelor competente"*, explică Ristea Priboi.

În finalul notei redactate de Priboi, acesta îşi informează superiorii că a stat de vorbă cu sursa *"şi i s'a spus ca în toată activitatea sa să aibă drept ţel învăţătura marxist-leninistă, politica partidului nostru şi să fie foarte atent la discuţiile ce se poartă, deoarece astfel de discuţii au loc"*.

În opinia lui Radu F. Alexandru, aceste documente reprezintă o probă de necontestat că Ristea Priboi a făcut poliţie politică. Menţionând că în anul 2000 actualul deputat PSD a dat, la fel ca toţi parlamentarii, o declaraţie prin care nega faptul că a făcut poliţie politică, senatorul liberal solicită Parchetului General să se autosesizeze în legătură cu acest caz. *"Suntem în faţa unei infracţiuni de fals şi uz de fals"*, mai spune Radu F. Alexandru, care-i solicită, de asemenea, ministrului Justiţiei să declanşeze *"în procedură de urgenţă"* demersurile necesare ridicării imunităţii parlamentare.

Nu în ultimul rând, Radu F. Alexandru a reamintit declaraţiile de susţinere ale Premierului Adrian Năstase în favoarea fostului său colaborator şi prieten, precizând că în cazul în care acesta ştia despre activitatea lui Priboi s'ar impune ca premierul să-şi prezinte demisia.

Documentele care-l incriminează pe Ristea Priboi au fost aduse senatorului PNL de poetul Ion Gheorghe, care primise copii după dosarul său dela Securitate în urmă cu numai câteva zile. Preşedintele Uniunii Scriitorilor, Eugen Uricariu, s'a arătat mirat că scriitorul Ion Gheorghe a fost urmărit de Securitate, poetul fiind, în opinia sa, *"fundamentalist de stânga"*. Uricariu a adăugat însă că tocmai *"excesele de stânga"* e posibil să-l fi adus în atenţia Securităţii.

V'AŢI
PLĂTIT ABONAMENTUL LA
"CUVÂNTUL ROMÂNESC"?

DISIDENTUL RUS BUKOVSKI ÎMPOTRIVA LUI PRIBOI

Celebrul disident rus, Vladimir Bukovsky, în România pentru a-l sprijini pe istoricul Marius Oprea în procesul intentat de Ristea Priboi. Deputatul PSD l-a dat în judecată pe Marius Oprea pentrucă a publicat mărturia lui Werner Sommerauer - unul dintre muncitorii care a participat la revolta din 15 Noembrie 1987 - care a declarat că Priboi este unul dintre securiştii care l-au anchetat şi bătut.

Marius Oprea s'a aflat la Paris, săptămâna trecută, pentru a participa la un forum mondial al istoricilor specialişti în studiul totalitarismului, forum intitulat *"Practicile totalitare în Europa post-stalinistă, 1953 - 2002"*. Congresul a reunit cei mai importanţi specialişti în studiul comunismului.

Printre figurile marcante ale disidenţei fostei epocii totalitare s'au numărat, printre alţii, Vladimir Bukovsky *"istoricul comunismului sovietic"*, Bulgarul Nikita Petrov, Andrej Paczkowski, din Polonia ş.a. În discuţiile referitoare la cazul României, istoricul francez Stephan Courtois şi Vladimir Bukovsky menţionau existenţa unei *"axe Moscova-Chişinău-Bucureşti"* care împiedică accesul la dosarele fostelor servicii secrete din ţările respective. *"Spre deosebire de celelalte ţări din fostul bloc comunist, în România şi Rusia investigaţiile despre crimele şi abuzurile epocii comuniste sunt practic inexistente"*, a susţinut Stephan Courtois. Concluzia a fost susţinută şi de ceilalţi vorbitori, Marius Oprea explicând că *"moştenirea trecutului comunist a fost şi este administrată doar de cei care au servit în vechiul regim"*, ceea ce împiedică un *"proces al comunismului în România"*.

Primul care s'a ridicat să-l sprijine pe istoricul român în dificila cercetare a *"istoriei Securităţii"*, a fost Rusul Vladimir Bukovsky, care a declarat că este gata să vină în ţara noastră pentru a fi alături de Marius Oprea în procesul intentat de Ristea Priboi.

Renumitul disident este cunoscut pentru luările sale de poziţie împotriva comunismului şi moştenirii lăsate de epoca totalitarismului, atitudine în urma căreia i s'a interzis să mai viziteze Rusia, după 1995. Vladimir Bukovsky a părăsit lagărul sovietic în 1976, când a fost *"schimbat"* cu liderul partidului comunist chilian în operaţiunea denumită în presa vremii *"schimbul secolului"*.

Jurnalul unui maestru

Mihai Stere DERDENA

O scrupulozitate din cale-afară de exagerată ne-a oprit încontinuu, în vreme de opt ani, intenţia de a recenza cartea *"Jurnal de ocnă"* de Al. Mihalcea, scoasă în 1994 de editura bucureşteană Albatros, măcar că am persistat neîncetat în convingerea că-i cel mai bun memorial despre închisorile politice din toată istoria României. Credeam că nu se cuvine să scriem despre o operă literară în care suntem şi noi prezenţi (ca personaj, desigur) fiindcă am păcătui prin subiectivism. Ne dăm seama, abia acum, că abţinerea noastră îndelungată nu fu deloc dreaptă, având în vedere o atracţie magnetică, devenită, în cele din urmă, irezistibilă.

De fapt, impresiile noastre despre *"Jurnal de ocnă"* le-am exprimat, în scris, încă din 1994 autorului, o persoană extrem de plăcută, cu care am fost colegi de facultate. Socotim însă că nu-i suficient gestul nostru din 1994, deoarece ar fi mai bine, chiar pentru autor, dacă exprimăm aceleaşi aprecieri şi într'o publicaţie ca, astfel, să afle cât mai multă lume ce bine-i scris acest volum memorialistic, care a fost prea puţin mediatizat, din nefericire pentru autor.

Într'un fel e bine că prezentăm această carte cu întârziere, la opt ani dela editare. Astfel, am putut să comparăm *"Jurnalul de ocnă"* şi cu numeroasele memoriale, care aveau să vadă lumina tiparului din 1944 până la sfârşitul lui 2002, nu numai cu cele care au apărut în primii 5 ani de după 1989.

Alexandru Mihalcea (Sandu pentru ai lui, şi pentru colegi), ziceam, ni-a fost camarad de facultate, precizând acum şi perioada: între Septembrie 1953 şi Noembrie 1956. Facultatea era de ziaristică şi făcea parte din cea mai prestigioasă Universitate, cea din Bucureşti. Din raţiuni politice pesemne, în toamna anului 1956 fu transformată această facultate (tot mai populată cu studenţi gregari, viitori mari comunişti, dar şi cu *"elemente duşmănoase"*) în secţie subordonată Facultăţii de Filosofie dela aceeaşi Universitate.

Pentru puţinii studenţi remarcabili ca foarte dotaţi din punctul de vedere intelectual şi cu întinse cunoştinţe de cultură generală se aflau Alexandru Mihalcea şi Florin Constantin Pavlovici. Aceşti foarte eruditi colegi deveniseră încă dela începutul studenţiei noastre şi prieteni, chiar la fel de buni ca dioscurii, adeverind şi dânşii adagiul care afirmă adevărul că spiritele alese se întâlnesc. Se vor întâlni la doi ani şi ceva după arestarea noastră, şi în puşcărie, fiind amândoi întemniţaţi, întâi Florin, apoi Sandu, pentrucă nu agreau minciuna, o reală otravă pentru orice suflet, îndeosebi pentru cel tânăr, nici prefăcătoria şi dedublarea, modus vivendi cu care se obişnuiseră, în comunism, cei mai mulţi Români, gata să fraternizeze cu Satan până la trecerea punţii, chiar dacă această traversare va dura vreme de un semiveac.

Ştiind încă din anul I de facultate că Sandu Mihalcea era un student foarte inteligent, cult, nonconformist, franc, sufletist şi curajos (la procesul meu, în sala burduşită cu studenţi auditori, aduşi cu anasâna de anchetatorii penali de Securitate, Sandu s'a arătat atât de neînfricat, încât îndrăzni să-mi strângă mâna cu căldură şi să mă încurajeze zicându-mi *"Fii tare, Mihule!"*, gesturi tonifiante de mare preţ pentru mine, în anul de teroare paroxistică 1957, când, escortat de caralii prea înarmaţi, eram condus ca un răufăcător în boxa acuzaţilor), nu aveam să fim deloc surprinşi văzând că din mintea-i genială rodi o operă literară şi documentară de-a dreptul fermecătoare, de care am fost şi vom fi mereu vrăjiţi.

Odiseea lui Sandu - mai scurtă decât cea a lui Ulise, regele Itacăi, dar cu peripeţii mai terifiante şi deloc închipuite, ci trăite în proporţie de sută la sută - începe la 25 Martie 1959 (în sărbătoarea Bunei-Vestiri!) şi se sfârşeşte la 23 Martie 1963. Iadurile prin care a trecut - aşa-i mai indicat să denumim târâmurile de supliciu Uranus, Malmaison, Jilava, Galaţi, Salcia, Luciu-Giurgeni, Grădina, Stoeneşti şi Gherla, în care erau la ordinea zilei bătaia, feluritele torturi fizice şi cele fizico-psihice (foamea, frica şi frigul) - apar, în descrierea amănunţită şi realistă a scriitorului Al. Mihalcea, mai înfricoşătoare decât scenele infernale imaginate de Alighieri şi cu durată infinit mai mare decât cea a inventatelor 12 munci chinuitoare ale mitologicului Herakles. Iar determinantul *"de ocnă"* din titlul memorialului se potriveşte perfect, ţinând cont că puşcăriaşii politici din a doua jumătate a secolului al XX-lea erau mai chinuiţi şi mai distrofiaţi decât sclavii şi ocnaşii de odinioară. Există în această carte puzderie de personaje, care sunt prezentate prin portrete şi povestiri biografice cu cea mai înaltă artă a evocării literare, realizată de un maestru al prozei. La loc de frunte se situează portretele al lui Florin Constantin Pavlovici, al legionarului Valeriu Ştefănescu (de mulţi ani în temniţă, va muri în iadul Aiud), al lui Ion Omescu, precum şi cele ale torţionarilor anchetatori penali de Securitate Enoiu şi Voicu, renumiţi în cruzime.

Citând pagini din câteva cărţi străine celebre (mai cu seamă din cele care prezintă radiografic sistemul totalitar bolşevic din Uniunea Sovietică) şi arătând, în paralelă, ororile regimului comunist din România, întemeiat, de asemenea pe diabolica luptă de clasă, autorul demonstrează, cu detaşare şi cu obiectivitate exemplare, că ucenicii comunişti dela noi, mai ales cei din deceniile 1944-1964, prea zeloşi, îi depăşesc în ferocitate şi în sadism pe magiştrii lor, tartorii moscoviţi din perioada 1917-1953. Temnicerii noştri comunişti sunt probabil unici în obligarea unor condamnaţi ca *"bandiţi politici"* de a îngurgita materii fecale până la pierderea minţilor. Un astfel de caz este F.M. Ştim prea bine cine-i această victimă a abjecţiei inimaginabile a călăilor comunişti, dar respectăm preferinţa autorului pentru abreviere. O umilire extremă a fiinţelor umane o reprezintă şi promiscuitatea, traiul în încăperi la fel de insalubre ca grajdurile.

Deţinuţii care, în libertate, se arătaseră nepăsători faţă de igiena intimă şi cea publică, au îndurat cu mai mică repulsie mizeria de nedescris din timpul detenţiunii, când, în aceeaşi încăpere insalubră mâncau, dormeau şi îşi făceau nevolie fiziologice în hârdaie numite tinete. Precizăm că aceste closete stăteau foarte rar acoperite din pricina densităţii de neimaginat a deţinuţilor. Uneori aceştia erau constrânşi de administraţie să stea câte patru persoane pe un pat metalic simplu (adică făcut doar pentru un om). Iar paturile erau dispuse pe câte patru niveluri şi pe atâtea rânduri câte încăpeau în suprafaţa camerei respective.

În schimb, autorul, originar, e drept, din mediul rural, dar, având părinţi intelectuali, a primit o bună educaţie igienică. În plus, satul natal, al copilăriei şi al adolescenţei sale, numit atunci Dadilov, iar apoi Mihai Bravu, având instituţii comunale, gară feroviară (pe linia ferată Bucureşti-Giurgiu) şi cazarmă (în care era încartiruită însăşi divizia de gardă a palatului regal) şi fiind aproape de Capitală, beneficia de un suflu citadin, cel puţin în igienă. Ştim din vremea studenţiei că Sandu Mihalcea era igienic ca un German, ceea ce înseamnă că suferinţa lui că traia în cocină şi nu se putea spăla decât rar şi superficial atingea cote paroxistice, îmbolnăvindu-se, până la urmă, de febră tifoidă. Însă cea mai degradantă şi insuportabilă era corvoada la dig. Aceasta deoarece normele erau stahanoviste, imposibil de îndeplinit de nişte oameni distrofici, în tot timpul lihniţi. Ar fi făcut autorul orice ca să scape de această suferinţă cumplită. Dar nici schilodirea unui picior, nici operarea varicocelului (la infirmeria din lagăr) şi nici internarea ca bolnav de febră tifoidă în sitalul constănţean de boli contagioase (unde, fiind îngrijit de două asistente serafice, îi vine să zburde, crezând că-i în eden, printre îngeri, şi că L-a prins pe Dumnezeu de picior) nu-l vor izbăvi, decât în puţine zile, de muncile sisifice dela digul faraonic (a cărui raţiune principală de a fi, stabilită de statul dejist, o constituia împuţinirea *"bandiţilor"*) sau de cele agricole (acestea - necesare, nici vorbă, însă insuportabile şi ele din cauza infometării cronice a miilor de cadavre vii, robi al căror meniu invariabil consta în ciorbă de gogonele, iar raţia zilnică de ulei a fiecăruia dintre ei nu depăşea un gram). Părelnică era orice speranţă, nu doar cea într'un rai cât de cât decent.

Totuşi, pentrucă în orice rău e şi o parte bună, puteai, chiar în condiţiile acelea de viaţă mai mizerabilă decât cea a animalelor domestice, să dobândeşti un oarecare folos intelectual, prin îmbogăţirea minţii, dacă aveai dragoste de învăţătură şi norocul de a întâlni o persoană condamnată, mai luminată, dela care să capeţi noi cunoştinţe de cultură generală. Autorul îndeplinea cu brio condiţia precizată. Era cunscut, cum am văzut, ca student cult şi - precizăm acum - foarte receptiv. Având şi şansa de a-l întâlni pe mult lăudatul actor, regizor şi dramaturg Ion Omescu, o reală rara avis, considerat maestru, profită la maximum de pe urma acestui om prealuminat, învăţând limba franceză. Ajunge în scurt timp, prin perseverenţă fără egal, să vorbească atât de bine limba lui Pascal încât poate polemiza cu magistrul său (care-i revendicat de unii şi ca mentor) într'o dificilă problemă ortografică. Solidele cunoştinţe în această limbă care, până la apariţia Organizaţiei Naţiunilor Unite, era cea mai importantă de pe Terra) îl vor îndemna pe autor, după ieşirea din închisoare, să urmeze Facultatea de Limbi Străine a Universităţii din Bucureşti, unde o va uimi pe o profesoară de franceză cu lexicul său bogat şi colorat.

Ca nu cumva vreun cititor să tragă vreo încheiere pripită, ne grăbim să adăugăm că Sandu Mihalcea ar fi învăţat franceza şi în libertate, ciar mai devreme şi, ceea ce-i de maximă însemnătate, n'ar fi trăit în van, după gratii, o bună parte din tinereţe şi nu şi-ar fi şubrezit sănătatea, riscându-şi de multe ori chiar viaţa în numeroase bătăi şi izolări, în greve şi epidemii, în inaniţie, în frig şi în noroi.

Se pare că un câştig mai notabil ar fi cel consemnat de Mihalcea însuşi, la pagina 368: *"Sfinţiei sale* (este vorba de părintele Grecu) *aveam să-i datorez reconvertirea prin lucrarea cuvântului său în camera celularului puşcăriei dela Gherla"*.

Pentru înţelegerea deplină a acestei mărturisiri majore de către orice cititor al acestui comentariu literar, ne vom sluji de încă un citat: *"Dintr'o pornire de frondă, la început, ca s'o săcăi pe bisericoasa mea bunică, apoi din mania de raisonneur adăugat la partea cea mai ţipătoare a literaturii lui Voltaire, câtă se tradusese la noi, şi la lecturile comuniste, am ajuns să mă consider singur că sunt ateu"* (pagina 83).

Ne permitem să-l contrazicem pe autor, amintindu-i prea frumosul aforism *"Sufletul omenesc este în chip firesc creştin" (in latineşte: Anima humana naturaliter christiana est.)* Sigur că există şi excepţii, însă cei mai mulţi oameni din sfera creştinătăţii, născuţi din părinţi creştini, botezaţi şi educaţi în duh creştin, nu pot deveni atei. Iar autorul, pe care-l prezentăm, se încadrează perfect în regula aceasta, adevăr dovedit şi prin frumuseţea caracterului şi a faptelor sale, virtuţi care-l fac ostaş de elită al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fiind prigonit pentru Dreptate şi Adevăr, în libertate, şi pătimind apoi, după gratii în cei mai frumoşi patru ani ai săi, neconcepând să se facă frate cu dracul. Prin urmare, nici vorbă de ateism, ci mai degrabă de frământări răscolitoare, specifice vârstei juvenile. Asta nu înseamnă că-i gratuit elogiul cald, adus acestui sacerdot cu har. Nu, fiindcă părintele Grecu îi întări credinţa în Dumnezeu.

Ceea ce ne uimeşte cel mai mult, pe lângă cultura enciclopedică, vădită în această carte de vârf a literaturii române, este detaşarea apolinică, în care se exprimă autorul. Îl ajută mult în scrierea amintirilor fără mânie şi fără părtinire atuul de a fi izbutit să rămână neutru, atât în anii de temniţă, cât şi după 1989, în sensul că nu are nici o opţiune politică, nemanifestând simpatie faţă de vreuna dintre formaţiile politice apărute cu duiumul, întocmai ca bureţii după o ploaie consistentă, mocănească.

Onestitate, competenţa şi obiectivitatea cu care întreprinde frecvente incursiuni adânci în istoria naţională şi în cea universală îl recomandă cu prisos ca posibil formator al studenţilor dela Facultatea de Istorie, tineri avizi de Adevăr, dar care sunt bulversaţi de istoriografii şi de profesori dirijaţi din umbră întru îngroparea adevărurilor istorice neconvenabile şi întru falsificarea istoriei şi acum ca sub comunism.

Uimeşte Al. Mihalcea şi prin lexic extrem de bogat, prin cunoaşterea de jargoane variate, şi a multor pături sociale, iar talentul în folosirea tropilor şi priceperea rarisimă în construirea frazelor ne încântă pur şi simplu, încât suntem încontinuu dornici să recitim această carte, superioară chiar şi unor valoroase opere literare şi documentare, precum *"Fenomenul Piteşti"* de Virgil Ierunca, *"Jurnalul fericirii"* de Nicolae Steinhardt, *"Închisarea noastră cea de toate zilele"* de Ioan Ioanid şi tuturor volumelor memorialistice apărute după 1989. Spre a atinge acest înalt nivel artistic, de mare prozator, care poate să se ia la întrecere, în arta narativă, cu Victor Hugo şi cu Mihail Sadoveanu, în măiesteria descrierii şi în realizarea realistă a personajelor, cu Honoré de Balzac, cu George Călinescu, şi mai cu seamă, cu Alexandr Issaievici Soljeniţân, iar în analiză psihologică cu Fiodor Mihailovici Dostoevski şi cu Marcel Proust, i-a fost de ajutor decisiv activitatea prodigioasă, pe parcursul câtorva decenii, de publicist la revista constănţeană *"Tomis"* şi la prestigiosul cotidian bucureştean de mare tiraj *"România liberă"*, publicaţie la care se distinge ca redactor curajos şi prob, ca demn urmaş al celebrilor gazetari Nae Ionescu, Nichifor Crainic şi Pamfil Şeicaru.

Spre a ilustra apologia noastră, îndeosebi în ceea ce priveşte măiestria artistică, talentul de prozator căci *"Affirmanti onus probandi"* (*"Cei ce afirmă ceva au sarcina să dovedească"*) - trebue să citâm măcar o pagină. Însă ne temem că greu am putea face alegerea cea mai bună, având în vedere că aproape toate cele 437 de pagini ale cărţii *"Jurnal de ocnă"* sunt nu numai citabile, dar şi demne de a fi incluse în antologii şi în florilegii de portrete, de evocări, de povestiri, de descrieri şi de fişe biografice. Ne încumentăm totuşi a reproduce următoarele rânduri: *"Dar asta se întâmpla când încă nu coboriseră peste pustietăţile insulei zdrenţele toamnei şi nesfârşitele ploi putrede, care prefăceau pământul într'o ciorbă fără nume, în care ghetele (celor care aveau) se înfundau până dincolo de carâmb, iar boii, îndemnaţi de nenea Avadic, cu mari strigăte, trebuiau să facă desе opriri pe întinsul celor câteva sute de metri cât erau mânaţi să care imensul butoi dela Dunăre până la lagăr. Noroiul din Insula Mare a Brăilei! Cleiul galben impermeabil.... frământat de tălpile noastre, ale miriapodului cu o mie două sute de perechi de picioare, magma rece, în care încălţările se scufundau cu pufnet de fleşcăială înfundată, clisa în care urmele lăsate de noi se umpleau de apă, nămolul cu coajă înghеţată, ruptă sub apăsarea picioarelor, în hopuri pe care icneam dureros, şleaurile săpate de căruţele trupei, adâncile făgaşe ale şenilelor KaDeului sau ale Stalineţului, lutul care-ţi prindea ca nişte ventuze tălpile, adăugând oboselii dela dig sfârşeala pricinuită de lupta, pe îndelungi kilometri, cu elementul acesta la fel de vrăjmaş ca foamea, frigul şi ploaia mocănească, insinuată până la piele prin nenorocita de coajă de zeghe, tocită până la urzeală de frecarea de atâtea trupuri. Noroiul nemaiîntâlnit nicăieri altundeva, întins pe pantaloni şi uscat de vântul înghеţat, bătând fără oprelişti câmpurile insulei, ori de bruma de căldură pe care o mai puteau naşte trupurile noastre descărnate. Noroiul, intrat în crăpăturile şi în bătăturile palmelor înscorţoşate de coarnele roabei, de curmeiul hamului, de coada cazmalei, făcut una cu carnea şi cu sângele, noroiul - duşman ca şi crivăţul, ca şi ploaia, ca şi frigul, ca şi ciomagul. Noroiul, râcâit cu preţioase lopăţele de lemn, dar niciodată curăţat ca lumea de pe încălţări în care chiftea apa, la fel de reci seara şi la patru dimineaţa, când fluierul caraliilor şi zbieretele brigadierilor pulverizau câte un crâmpei firav de vis..."* (pagina 198).

Continuare în pag. 23

NU UITAŢI !
REÎNNOIŢI-VĂ
ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

ISPITA LUI THANATOS

Fiecare poet își creează o lume a stihului care, de multe ori, pentru cititor rămâne ascunsă în esență, sau poate fi contemplată numai din *"afară"* ca o livadă bine împrejmuită. Titlul antologiei ***"Ispita rănii"*** de Theodor Damian este pur și simplu un poem în două cuvinte. Asemeni cum pentru un castel îți trebue un pod și o cheie ca să pătrunzi în acel *"dincolo"* al poetului. *"Rana"* nu poate fi a mineralului. Nici a vegetalului. Ea este o ruptură internă sau exterioară a țesutului unei ființe vii (sufletesc sau trupesc) implicând un agent distrugător. Noțiunea rănii, în felul acesta ar putea intra și s'ar potrivi aparent, aproape perfect, în ecuația platonică trup = temniță, dar e vorba de ceva mai subtil, de acel *"sarx"* *(kai Logos sarx egeneto)* care depășește atât trupul cât și imaginea de temniță.

Cuvântul a devenit *"sarx"*, o realitate pipăibilă. În el s'a recapitulat întreaga lume, iar prin recapitularea fiecărui om, Cuvântul a recapitulat întregul cosmos. *"Sângele și apa"*, ce au curs din rana suliței, au fost ultima pecete a lui Thanatos. O înviere adevărată nu ar fi înviere dacă nu am avut o moarte adevărată. Iată cum Thanatos devine primul ucenic și mărturisitor al Învierii.

"Ispita rănii" devine ispita lui Thanatos pentru sufletul zbuciumat al lui Toma: *"Dacă nu-mi voi pune degetul meu în semnul (rana) cuielor și dacă nu-mi voi pune mâna mea în (rana din) coasta Lui, nu voi crede"*. Evident, Thanatos ne ispitește așa cum a ispitit și trupul Cuvântului, dar ispitirea lui a fost învinsă. El nu a *"sfârșit"* Cuvântul ci, dimpotrivă, Cuvântul a *"săvârșit"* pe Thanatos. Din împărat al Morții l-a făcut argat al Împărăției Vieții, slujitor al omului în fața căruia nu i se mai prezintă cu coasa, ci cu ramura de măslin - colind de împăcare și adormire. El nu ne mai acopere groapa, ci ne deschide cerurile cum comentează pana plină de har a poetului grăind: *"Când deja murim așa de repede, dacă avem în noi Învierea lui Hristos, putem zice: <Iată, vedem cerurile deschise!>"* și pe Domnul nostru pregătit să ne întâmpine. Din *noaptea când acest eveniment de necrezut a avut loc, o nouă speranță a fost așezată la temeliile lumii, trupurile noastre nu mai au gust de țărână, ci de cer, sufletele noastre trăiesc deja în lumina veșniciei. Ne petrecem pelerinajul în această viață între mormântul Învierii, prin mormântul nostru spre Împărăția lui Dumnezeu." (p.101).*

Vorbind de Toma întotdeauna ne-am oprit la *"ispita rănii"*, dar aproape niciodată pe exclamarea lui: *"Domnul meu și Dumnezeul meu!"* în care doimea omului înflorește treimicului divin. Pentru Theodor Damian *"ispita rănii"* culminează, în cele din urmă, printr'o *"Liturghia Cuvântului"* (1989), în acea neînserată și neapropiată, lina lumină din *"Lumina Cuvântului"* (1995). Chiar dacă, la un moment dat, putem vorbi în tematica poetului de *"Rugăciuni în infern"* (2000) până la urmă, precum o orgă, întreaga lume este învăluită în sensuri noi pentrucă peste toți și peste toate se revarsă *"Dimineața Învierii"* (1999).

Nu mulți au sesizat sclipirile de rouă, torcând raza gândului, ale apofaticului din stihurile lui Theodor Damian. Pentru el necredința lui Toma nu are nimic în comun cu cea a lui Nietzsche, Sartre sau Camus. Atât Toma, cât și poetul, sesizează o stare a îndoielnicului fără a cădea neapărat în slujba de vătâjel al lui Thanatos. Oare când am pierdut ceva ce iubim din toată măduva inimii, sau când ne-am dorit ceva din tot sufletul, când găsim acel ceva nu zicem: *"Nu-mi vine să cred!"* În viața fiecărui om există un prag al *"întrebărilor"*, dar pragul nu e spre poticnire, ci spre marele *"vohod"* al adevăratei maturități a persoanei umane. *"O, iată, se-apropie întrebările / Vin întrebările dinspre soare-răsare / Mâine este ultima zi / Când ce s'a născut nu mai moare". (Întrebările).* Ele vin *"ca să înghită răspunsul"*, dar nu pot pentrucă *"mâine"*, deși este *"ultima zi"*, nu poate fi jucată la cărțile speculanților de cărți pentrucă este teritoriul lui Omega, cucerit prin înfrângerea lui Thanatos însemnând pe acel *"Când ce s'a născut nu mai moare."* sau folosind sintagma lui T.S. Eliot despre acel *"punct"*: *"at the still point of the turning world"*, sensul prezenței parusiace când *"in my beginning is my end"*. Acest *"mâine"* este în *"fiecare zi"*: *"În mine drumurile amar se'ncrucișează / În fiecare zi alte drumuri / Și n'am timp să le încerc pe toate / O, cum mă doare țintа lor de-a pururi!"* Poetul e responsabil de *"sufletele neumblate"*: *"În fiecare zi las în urma mea / O mulțime de suflete neumblate / Și-o grămadă de cuvinte ce mă vor judeca / Pentrucă le-am rostit necugetate." (p.18).*

Sfinții Părinți, în special Maxim Mărturisitorul, au dezvoltat o adevărată teologie a Cuvântului, iar la noi a excelat ca plugar al Logosului Părintele Stăniloae. Teologul Damian merge la aceste subtilități filosofice și teologice care nu pot fi surprinse, în toată adâncimea lor, de cititorul plictisit de *"modernități"* suprarealiste în care apele tulburi implică neapărat adâncimile. Taina cuvântului este taina infinitului. Infinitul se renaște în cunoașterea omului, în *gnosis*-ul lui. Eternul se plămădește în inima omului, inima - suflarea lui Dumnezeu, repetata rugăciune a omului viu. Omul este cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu se întrupează în om nu ca Rațiunea, nu ca Voința omului, ci ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu întrupat în Omul-Cuvânt. Noi oamenii suntem cuvintele lui Dumnezeu. Pentru a avea sens, cuvintele trebue să se dăruiască unul altuia. Fiecare om ca *"chip și asemănare"* al Cuvântului descopere celuilalt din profunzimea lui. Dăruind din profunzime, vei dobândi tot mai mult din profunzime *"acestui infinit"*, titlu de poem al lui Theodor Damian: *"S'au ascuns atâtea neputințe / În trupul meu atâta de trăit / Și cine știe cum am să pot trece? / Prin mările acestui infinit!?"* Comentariul ar fi de prisos, doar finalul de trâmbiță ne pune pe gânduri: *"Cel ce are adânc de pătruns să-l pătrundă" (p.20).* Fiecare din noi ne naștem cu adâncul de nepătruns al cuvântului, dar oare ajungem la *"Lumina Cuvântului"*? Suferim existențial, dar oare soteriologic ajungem la *"Rana din mine"*?

Poetul parcă traduce *"ultimele cuvinte"* de pe cruce: *"Cine-a băgat arșița'n mine / și mă face să umblu cu ea / că pustiește totul înainte-mi / și dogorește prafu'n urma mea? / Mi-e sete / și m'am lepădat de toate / doar apă caut / oriunde mă'ntorc - aș înghiți un ocean".*

Necuprinsul lui Thanatos intră exact prin *"poarta întrebărilor"* deschisă de poet: *"A venit necuprinsul / și m'a cuprins deodată - nu pe mine mă căuta / ci pe voi, mamă și tată. // Alerga vijelios / năpădindu-mi întrebările / și întorcându-mi ruga / pe dos // A venit necuprinsul / și m'a cuprins deodată / când m'am trezit / nu mai erai / Tată!"* Pentru cititorul de rând, poezia mai ales că e scrisă cu ocazia morții tatălui, cum citim din dedicație, ne poate opri la un sentimental realizat artistic și cel mult putem confectiona o lacrimă de compasiune. Dar aceasta e poezie, nu e un necrolog pentru *"mica publicitate"*.

Majuscula cu care-l scrie pe *"Tată"* dă poemului dramaticele valențe ale luptei care s'a dat pe tărâmul lui Thanatos când însuși Cuvântul de viață dătător își întreabă Tatăl de ce l-a părăsit: *"Eli, Eli, lamma sabahtani?"* De asemenea, poemul adresat mamei trece dincolo de litera ocazionalului și *"ca o ancoră"* se prinde de sensurile transfigurării cuvântului spre Cuvântul - *"făcătorului a toate"*: *"Tu m'ai adus / dintr'o taină în alta / și m'ai aflerosit / făcătorului a toate"* (p.48).

Poezia lui Theodor Damian poate niciodată nu va putea fi înțeleasă de criticii literari, în esența ei, decât numai de cei care vor putea descifra cifrul *"ispitei rănii"*. Acest cifru își încheagă apele după ce ai trecut prin Vămile Pădurilor, începând cu cea din Branițe, coborând din tine însuți spre urcușul de lumină al Mănăstirii Neamțu care se deschide plaiului, cel mai presus decât cel mioritic, sau sinteză al lui cu adausul de plaiul de *"lumină lină"*. E ceva mai mult decât această încercare de luminiș literar. Vreți să știți unde sunt ascunse vistieriile spirituale ale Părintelui Damian? De unde șipotul inimii lui murmură atât de hieratic plaiuri necunoscute nouă, dar atât de firești pentru puntea noastră de seară spre Dumnezeu - podețul de *"lumină lină"*? Cine a trăit la Mănăstirea Neamțului înțelege *"rana"* din nostalgia paradisului pierdut. Poate înțelege mult mai bine ce ar putea însemna o *"ispită a rănii"*. Poetul, într'adevăr a cunoscut, a trăit și a mers pe *"drumul lui Toma"* - echivalent sugerat pentru *"ispita rănii"*. Fiecare piatră, începând de pe valea Nemțișorului, fiecare undă a Ozanei lui Creangă, devine de-o-ființă cu poetul care, în nescrisele versuri din veacul înscris în nescris, era din neamul de piatră al Cetății și Mănăstirii Neamțului - Cetatea Dorului și a Luminii Line.

Dacă ar exista un Acatist al Luminii Neamțului, după irmoasele lui Gala Galaction dedicate clopotelor Mănăstirii Neamțului, neapărat ar trebui inclus și condacul de *"Lumina lină"* al Părintelui Damian.

Pr.Dr.Dumitru ICHIM

Dr. ANCA JIVAN - D.D.S.

4777 Younge St. Nort York
Ontario, M2N 5M5

TEL: (416) 225-4949
FAX: (416) 229-4004

Stomatologie generală pentru adulți și copii

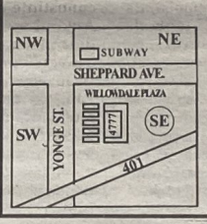

- Oferim întreaga gamă de servicii dentare.
- Urgențe și pacienți noi sunt bineveniți.
- Sunați pentru programare. Parcare gratuită.

www.cuvantulromanesc/publicitate

Jurnalul unui maestru

Urmare din pag. 10

Numeroase alte pagini, de toată splendoarea stilistică, asemenea celei citate, sunt cât se poate de delectante.

Mulți cititori ar fi surprinși să constate că până și pe colegii care l-au vândut, autorul îi tratează cu superbă blândețe, dovedindu-ne astfel că greșeam cei ce-l credeam odinioară un tip destul de dur. În realitate, asprimea pe care o afișa fizionomic, dar și prin vorbe, uneori, nu pornea din sufletul său curat ca roua.

În *"Tortura pe înțelesul tuturor"* de Florin Constantin Pavlovici, carte de asemenea de vârf, apărută la sfârșitul anului 2001, citim adevărul, știut de toți colegii de facultate, că Sandu Mihalcea, având faimă de craidon, de favorit al studentelor, putea fi văzut în fiecare săptămână cu altă fată. Știind acestea, nu putem să ne reprimăm mirarea văzând cât de aprige s'au arătat ca martore ale acuzării reprezentantele sexului frumos Mihaela Domnești eanu și A.B. (un cititor atent va afla din alte date că-i vorba de Arion Beatrice), care deși se bucuraseră exclusiv de afecțiune și de stimă din partea acuzatului, totuși ele, în chipul cel mai vindicativ, mai mișelnic și mai josnic, l-au caracterizat pe acesta ca dușman înrăit al regimului socialist, ca reacționar și anticomunist ireeducabil, cu intenția nedisimulată ca Alexandru Mihalcea să fie cât mai osândit, iar dânsele să se bucure de absolvire de complicitate la *"crimele"* de a fi ascultat posturi occidentale de radio, de a fi criticat regimul comunist și de a fi repudiat jalnica literatură realist-socialistă. Nu-și dădeau seama aceste iude idioate că-i făceau inculpatului Al. Mihalcea, pe care-l voiau pus după gratii, dacă nu chiar la zid ori în șreang, un portret moral de frumusețe celestă, căci a fi anticomunist înseamnă să te comporți ca om integru, trăitor în duh și în adevăr, cum ne învață Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Mihai S.DERDENA

VITRINA CU CĂRȚI

POEZII DIN ÎNCHISORI — $ 20
Culegere de Zahu PANĂ

DIN ȚARA LUI CAIN — $ 20
de Dumitru PHILIP

ÎNAINTE ȘI DUPĂ DICTATUL DELA VIENA — $ 20
de Aurel S. MARINESCU

O CONTRIBUȚIE LA ISTORIA EXILULUI ROMÂNESC — $ 20
de Aurel S. MARINESCU

MĂ APLEC PESTE ANI — $ 20
de Aurel S. MARINESCU

ARMATA ROȘIE ÎN ROMÂNIA — $ 20
de Aurel S. MARINESCU

PITEȘTI, — $ 20
de Dumitru BACU

DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) — $ 15
culegere de texte

NĂZUINȚI ȘI DEZNĂDEJDI — $ 10
de Petru GHEORGHEONI

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI, DELA NAPOLEON LA STALIN — $ 20
de Nicolae CIACHIR

CĂLĂU ȘI DIPLOMAT, VIȘINSKI — $ 15
de Adrian GRIGOROPOL

ISTORIA RELAȚIILOR INTERNAȚIONALE — $ 20
dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporanietate (1947)
de Nicolae CIACHIR

SÂNGELE TEMNIȚEI și POEME — $ 15
de Radu GYR

804 ZILE ȘI NOPȚI ÎN LANȚURILE MORȚII — $ 25
de V.BLĂNARU-FLAMURĂ

ÎNTOARCEREA DIN INFERN VOL II (CRIMĂ ÎMPOTRIVA DEMNITĂȚII OMULUI)
de Ion CÂRJĂ — $ 20

POEZII ALESE și ȘOIMII PESTE PRĂPASTIE — $ 10
de Nichifor CRAINIC

AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE — $ 10
de Nicolae DIMA

EXIL-OAMENI și IDEI — $ 10
de S CONSTANTINESCU

FÂNTÂNA LUMINII, poezii — $ 10
de Dumitru ICHIM

CU ACUL PE SĂPUN, poezii — $ 10
de Zahu PANĂ

LA PORȚILE DISPERĂRII — $ 15
de Floria BAȚU-ICHIM

CĂRȚI ÎN LIMBA ENGLEZĂ

CAPTIVE ROMANIA, A DECADE OF SOVIET RULE — $ 20
by Alx. CREȚIANU

A HISTORY OF THE ROMANIANS from Roman times to the completion of unity. — $ 30
by R.W. SETON-WATSON

JOURNEY TO FREEDOM — $ 20
by Nicholas DIMA

THE ANTI-HUMANS (Pitești) — $ 20
by D. BACU

RED HORIZONS — $ 20
by Ion Mihai PACEPA

PRISONER OF RED JUSTICE — $ 20
an account of ten years captivity in comunist Romania
by Leonard KIRSCHEN

LA FIECARE COMANDĂ SE ADAUGĂ COSTUL EXPEDIȚIEI

Puteți procura cărțile de mai sus dela: Dl Tudor Murgoci, 39 Niagara Rd. Kitchener, Ont. Canada N2B 1T1

In Memoriam

Soția m

14 Ianuarie 1996 - 14 Ianuarie 2003... S'au scurs, prin urmare, șapte ani de când s'a stins din viață iubita sufletului meu și unica tovarașă de drum și de suferință, de luptă misionară și de minunate împliniri duhovnicești...

Întâlnirea cu Nicoleta-Valeria Bruteanu (eu îi spuneam Coleta) a avut loc, mai întâi, în primăvara anului 1949, când locuia la prietena ei Sabina Wurmbrand, în strada Colonel Orero, din București, fiindcă proaspăta Securitate i-a dat familia afară din locuința de pe strada Visarion, cât și din a doua locuință din strada Sapienței. Ea mă urmărea în activitatea mea din sânul organizației ortodoxe Oastea Domnului și-mi admira predicile de Duminică după-amiază, dela reuniunile ostășești dela biserica Sfânta Ecaterina, din apropierea Institutului Teologic Universitar. Apoi a fost arestată, în dimineața zilei de 24 August 1949.

După eliberarea sa, în urma celor patru ani de închisoare, fără a fi condamnată, ne-am întâlnit adeseori, discutând problemele spirituale ale trăirii creștine într'o țară cu regim comunist și căutând rezolvarea lor după soluțiile Sfintei Scripturi. La 31 Martie 1957 ne-am logodit la mănăstirea din Sinaia, iar la 26 Aprilie va deveni soția mea, ca o încununare a unei iubiri *"mai tare ca moartea"*.

Frumusețea comportamentului său creștin în anii de detenție (fiindcă a fost, pe linie maternă, nepoata marelui om politic Iuliu Maniu și colaboratoarea lui, împreună cu Corneliu Coposu, încă din ilegalitatea anilor de război), adâncimea trăirii, puritatea gândirii și revărsarea de generozitate m'au îmbogățit sufletește. Acum nu mai luptam singur *"lupta cea bună a credinței"*, ci eram două suflete, două minți, două voințe aprinse de același dor: de a respecta *"dreptu-rile lui Dumnezeu"* într'o țară subjugată de ateismul impus de Uniunea Sovietică. Stăpâniți amândoi de grija irezistibilă a slujirii aproapelui *"cu fapta și cu adevărul"*, sugerată de evanghelistul Ioan într'una din epistolele sale, având antenele sufletului resfirate spre toate punctele cardinale ale nevoilor spirituale din România comunistă, noi am încercat - Coleta și cu mine - să ne apropiem, pe toate căile, de semenii noștri în dificultăți materiale, căzuți între tălharii luptei de clasă. Această agitație interioară *voită*, noi eram conștienți că se va încheia cu biruința Duhului Sfânt asupra firii pământești, cu acel dumnezeiesc *"să nu ne placem nouă înșine"*, ca treaptă finală în evoluția unui proces spiritual inferior și ca moment inițial al unui ciclu superior de viață, inexistent în doctrinile pedagogice învățate de mine la facultatea de Filosofie. Expulzarea egoismului coincidea, pentru noi, cu ivirea și statornicirea uneia din cele mai alese dispoziții psihice - ***altruismul***, prin împreunarea eului cu non-eul, cu alții. Iar maximalizarea altruismului luă forma preocupării permanente de soarta altora, de problemele veșnice ale Neamului, reușind să ajungem să avem *"aceleași simțăminte unii față de alții"*, bucurându-ne cu cei ce se bucură și plângând cu cei ce plâng.

Aceste stări excepționale le-a trăit Coleta, în închisoare, prin rugăciune. *"Nu găsesc cuvinte* - îmi mărturisea la începutul vieții noastre conjugale - *care să poată exprima ușurarea pe care mi-a adus-o murmurul rugăciunii mele. Mă simții deodată atât de liberă! Da, păcii și bucuriei care mă copleșiseră, se adăuga și senzația libertății interioare, cea pe care o resimți când te-ai împăcat cu Dumnezeu. Cel care se oferă lui Iisus, prin convertire, pășește peste diferitele etape ale încercării, pe măsura trăirii sale în conformitate cu adevărata învățătură. Treceam prin momente de extaz și murmuram: <Doamne cum aș putea să împărtășesc aceasta cu alte deținute?> Îmi dădeam seama, din ce în ce mai mult, că închisoarea era o favoare pe care Dumnezeu mi-o acorda ca să mă pot reabilita, pentru ca suferințele care vor urma să mă găsească în pace cu mine însumi și cu El. Arestarea mea nu era, de fapt, decât o întâlnire, la care Iisus mă invita pentru a mă ridica în culmea fericirii..."*

Aceasta a fost soția mea, Coleta, și în bezna închisorii și mai târziu, în căsnicie, după arestarea mea din noaptea de 7 Martie 1959 și condamnarea la 12 ani de detenție. Eliberat în cele din urmă, datorită unui decret de grațiere, am fost nevoit să lucrez în posturi cu totul inferioare față de diplomele mele universitare, luptându-mă cu o sănătate șubredă, consecință a unei robii negre în Delta Dunării, la stuf. În ciuda grațierii, libertatea religioasă nu era respectată, așa cum pretindea minciuna constituțională, deoarece trăiam o interdicție totală în ce privește reuniunile religioase și orice activitate în această direcție. *"Atmosfera devenea tot mai grea,* - va scrie Coleta în cele câteva pagini găsite într'un sertar uitat de birou. *Căci pentru Sergiu, singurul ideal era lucrarea pentru Dumnezeu. Ori totul devenise aproape imposibil de realizat. Bineînțeles că rugăciunea a fost refugiul nostru și am cerut Domnului să ni se deschidă o cale, pentru a avea libertate de acțiune. Încrederea că Iisus ne va trasa un drum nu ne-a părăsit niciodată. După câțiva ani de așteptare, în care începuserăm să întrevedem care este voia lui Dumnezeu, veni ziua hotărîtoare a plecării noastre în Franța."*

Din clipa în care am poposit pe malurile Senei, neam hotărît să ne consacrăm viața noastră, de oameni în sfârșit liberi, cauzei creștinilor persecutați în țările din spatele cortinei de fier și de bambus, inclusiv România. Eram pur și simplu obsedați de cuvintele sfântului apostol Pavel: *"Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați de ei"* (**Evrei, 13.3**). Dar cum să procedăm într'o țară străină, în care Biserica și intelectualitatea alunecau vertiginos spre stânga marxistă? Cu toate acestea, trebuia făcut ceva; și repede, cât *"mai este ziuă"*. Trebuiau zguduite conștiințele adormite, sufletele pervertite, mințile dezorientate. Trebuia să se strige adevărul Evangheliei *"de pe acoperișuri"*, precum ne îndeamnă Mântuitorul.

Activitatea mea și a Coletei în favoarea drepturilor omului la libertate religioasă și de conștiință în țările comuniste a început în primăvara anului 1971 și prezintă cinci aspecte esențiale: publicistică, editorială, radiofonică, de ajutorare și conferențială. Astfel, între anii 1971-1992, am lansat la Paris revista lunară ***"Catacombes"***, având alături de mine pe soția mea, care scria cu regularitate *"Notele de lectură"*, ținea fișierul abonaților, răspundea la scrisorile primite și se zbătea să răspândească publicația nu numai în Franța, ci în tot Occidentul creștin (Statele Unite, Canada și chiar în Africa). Cu ajutorul ei neprecupețit, după Revoluția din 1989, se trimiteau în România cam 3.500-5.000 exemplare ***"Catacombes"*** spre a fi răspândite gratuit. În 1976 am editat, timp de un an, foaia religioasă ***Iisus Biruitorul***, în vederea atragerii Românilor din Exil la idealurile Oastei Domnului. Paralel cu publicarea revistelor susamintite, am pus bazele editurii *"Catacombes"*, prima editură din Franța, consacrată în întregime creștinilor persecutați dincolo de rușinoasa cortină de fier.

Ținând cont de impactul emisiunilor radiofonice, am fondat, la sugestia Coletei, asociația *"La Chaîne" (Lanțul)*, organizând două feluri de emisiuni (cu sprijinul financiar al misiunii germane H.M.K.), prin radio Trans Europa-Lisabona: una în limba franceză, iar alta în limba română - *"Duh și adevăr"*. La început de două ori pe săptămână, apoi numai o singură dată, se auzea vocea Coletei, anunțând pe ascultătorii din România: *"Aici radio Trans-Europa Lisabona. Iubiți ascultători, transmitem, cu ajutorul lui Dumnezeu, emisiunea <Duh și Adevăr> pe care o puteți auzi în fiecare Sâmbătă, seara, între orele 21:30 și 21:45 ora României, pe lungimea de unde scurte de 31 metri. Vă vorbește fratele Sergiu."* Și tot cu vocea ei se încheia emisiunea: *"Ați auzit, iubiți ascultători, emisiunea religioasă <Duh și Adevăr>, transmisă de radio Trans Europa-Lisabona. Vă rugăm să urmăriți și să faceți cunoscute emisiunile noastre. Suntem bucuroși să primim scrisori dela D-Voastră, pe adresa <Duh și Adevăr>, oficiul poștal 118, post restant, 75008 Paris-Franța. Vă dorim din toată inima, tuturor, noapte bună. Slăvit să fie Domnul!"*

La 9 Mai 1978, canalul de televiziune FR3 ne-a invitat, în cadrul rubricii *"Tribuna Liberă"*, să vorbim despre problema persecuțiilor religioase în țările comuniste. Din ceea ce a spus Coleta, redau aceste cuvinte: *"Mulți dintre Dv. nu știu nimic sau aproape nimic despre Biserica Tăcerii. Unii o confundă cu organizațea catolică <Les silencieux de l'Eglise> (Tăcuții Bisericii). Alții gândesc, probabil, la un fel de organizație subversivă, la o nouă confesiune sau congregație, ba chiar la un simplu joc de cuvinte <fabricate> - cum susține presa sovietică - <în Occident, printr'o diversiune antisovietică.> Și totuși, Biserica Tăcerii există! Ea nu-i de loc fructul imaginației unui pumn de <denigratori> refugiați în Vest. Biserica Tăcerii este o realitate, însă o realitate prea necunoscută, neglijată și, destul de des, prea contestată în lumea liberă."*

Mii de persoane au participat la nenumăratele conferințe organizate de Coleta, în care le-am arătat creștinilor din Franța care este situația drepturilor religioase ale fraților lor din Europa de Răsărit și din România lui Gheorghiu-Dej și a lui Nicolae Ceaușescu, denunțând în

conferințele mele comunismul ca dușman al cauzei lui Hristos în lume.

În 1976, editura Plon din Paris va publica mărturia de credință a Nicolei Valéry (respectiv a Coletei), intitulată ***"Bénie soistu, prison"*** *(Binecuvântată fii, închisoare)*, care a avut un mare succes în Franța și tradusă în limbile engleză, germană, italiană, norvegiană. În România postrevoluționară n'a fost tradusă și editată decât în luna Noembrie 1997 (Editura Univers). În prefața Anei Blandiana intitulată *"Închisoarea, ca experiență mistică"*, citim: *"Pentru Nicole Valéry-Grossu, închisoarea este spațiul unde il descoperă și il întâlnește pe Dumnezeu - se întâlnește cu Dumnezeu, ar fi poate mai exact spus -, într'un fel de-a dreptul miraculos, dacă la o asemenea intensitate a trăirii deosebirea dintre natural și miracol ar mai avea vreo semnificație. Astfel, primul sfert al cărții - descrierea primelor trei luni de anchetă și izolare - este jurnalul unei experiențe spirituale comparabile cu cele ale marilor mistici, al unei străluminări petrecute la limita suportabilului și a normalului, atât de orbitoare încât șterge contururile circumstanțiale... În orice caz, -* subliniază Ana Blandiana -, *cartea scrisă de Nicole Valéry-Grossu, în limba franceză, spune mult. Căci doctrina cristianică a iubirii, iertării și întoarcerii celuilalt obraz nu presupune eludarea crimelor, ci puterea de a le cunoaște și de a-ți fi milă de cel ce le săvârșește."*

* * *

În viața noastră conjugală, Sfânta Scriptură avea o importanță deosebită: orice întâmplare familială, orice eveniment pe plan național, il judecam, il verificam în lumina cuvântului lui Dumnezeu. Iată, de pildă, câteva din referințele biblice, de care am ținut

RECVIEM PENTRU O MUCENICĂ

- La despărțirea de scriitoarea Nicole Valéry Grossu -

Binecuvântată fii, închisoare!
Te-ai mutat dela noi, luminată scriitoare,
Care prin credință ai făcut să se'nmoaie
Inimile paznicilor setoși de bătaie.

Locatară nouă în celula jilavă
Înălțai osanale spre slavă;
Ochiul de metal al ușii ferecate
Semăna cu ochiul Domnului care vede toate.

Singură nu erai... din pridvorul de Sus,
Te ocrotea cu iubire Domnul Iisus.
Patul noduros, de neodihnă și chin,
Te'mbia ca un somptuos baldachin!

Scrijeleai pe pereți cu peniță din sâmbur de prună
Stihuri de psalm, în ireale acorduri de strună,
Să rămână femeilor, de-a valma închise,
Acuzate de aceleași idealuri și vise.
Biblia, de tine sustrasă, destrămată în foi
Se citea cu smerire, se schimba între voi.

Cât era ziua de mare te goneau, val-vârtej,
Ca pe calul de curse pornit în manej;
După nopți de silnică interogare
Te trezea din leșin scursura din căldare.

Pentru felul tău bizar de "nebună"
Temnicerii uimiți nu știau ce să spună;
La insulte și înjurături le zâmbeai
Cu răspunsuri frumoase, prin blândul tău grai,
Iar mai-marilor, ce te loveau cu palma lor grea,
Le întindeai mâna pianistei, de catifea...

Dramul de pâine, stropul de apă duse la gură,
Le primeai ca pe sfânta cuminecătură.

N'ai fi încercat să evadezi niciodată,
Dacă se lăsa înadins ușa crăpată.
Nicăieri nu aflai libertate destulă,
Ca în cuibul de puf din celulă.

Cartea ta scrisă, pentru noi - cuvânt ziditor
Este cartea ce urcă la adevărul izbăvitor.
Ah, evocarea Crăciunului în care plutea
Prin noianul de fulgi și inima ta!
Te rugai: "Fii binecuvântată, închisoare!
Îmblânziți-vă, celule ucigătoare!"
Căutând, pe drumul cel lung și spinos,
Poarta deschisă spre Domnul Hristos.

Profețind dinainte clipa ce te desparte,
Ne-ai lăsat, cu limbă de moarte,
Ca puțintelul tău trup s'ajungă în țară
Prin văzduh, în sicriul ca o cutie de vioară.

Astăzi, la ceasul de taină, Sfânta Vineri
A purces să te-așeze sub brazii cei tineri.

Semănați flori, și sporiți lumina în sfeșnice,
Pentru mucenica mutată la Cele veșnice.

Vasile DIMA

...ția mea, Coleta

...le mele comunis-
...ușman al cauzei
... în lume.
editura Plon din
...ublica mărturia
...nță a Nicolei
...espectiv a Cole-
...lată *"Bénie soir-
..."* (Binecuvântată
...oare), care a avut
...ucces în Franța și
limbile engleză,
italiană, norve-
România post-
...ară n'a fost tra-
...editată decât în
...mbrie 1997 (Ed-
...ers). În prefața
...ndiana intitulată
...rea, ca experiență
...itim: *"Pentru Ni-
...ry-Grossu, închi-
...e spațiul unde il
...și îl întâlnește pe
...u - se întâlnește
...ezeu, ar fi poate
spus -, într'un
...reptul miraculos,
...semenea intensi-
...și miracol ar mai
...semnificație. Ast-
...l sfert al cărții -
...primelor trei
...chetă și izolare -
...alul unei expe-
...rituale compara-
...e ale marilor mis-
...nei străluminări
...la limita suporta-
...normalului, atât
...are încât șterge
...e circumstanțiale...
...caz, - subliniază
...ndiana -, cartea
Nicole Valéry-
...n limba franceză,
...ult. Căci doctrina
...a iubirii, iertării
...rii celuilalt obraz
...une eludarea cri-
... puterea de a le
...și de a-ți fi milă
...e săvârșește."

• •

...a noastră conju-
...ța Scriptură avea
...tă deosebită: ori-
...plare familială,
...niment pe plan
...judecam, il veri-
...mina cuvântului
...nezeu. Iată, de
...va din referințele
...e care am ținut

cont în rezistența noastră spirituală față de ateismul comunist și puterea diabolică a regimurilor totalitare: *"Dumnezeu este scăparea și puterea noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s'ar zgudui pământul și s'ar clătina munții în inima mărilor"* (Psalmul 45. 1-2). Sau: *"Dreptatea Mea este aproape și brațul Meu va face dreptate popoarelor... Curând cel ferecat în cătușe va fi dezlegat și nu va muri în temniță"* (Isaia, 51. 5,14). Iar în Decembrie 1989, în plină Revoluție, Coletei îi plăcea să citească, cu ochii înlăcrimați, gândindu-se la execuția cuplului Ceaușescu: *"Cum s'a sfârșit cu asupritorul și cum a încetat chinul nostru! Domnul a zdrobit toiagul celor fără de lege, sceptrul răilor apăsători! Tot pământul este în pace și se odihnește; toți izbucnesc în cântece de veselie! Toți iau cuvântul și îți zic: <În iad s'a pogorît mărirea ta... Sub tine se vor așterne viermii și viermii vor fi acoperământul tău...>* (Isaia, 14.4-10).

Din nefericire, un eveniment grav a intervenit în viața noastră conjugală, spre sfârșitul anului 1995: îmbolnăvirea Coletei. A început să se simtă rău cam pe la 24 Octombrie, când întorcându-se dela cimitirul unde se afla înmormântat fratele ei Sandu, îmbrățișând-o, mi-am dat seama că are gâtul niței umflat - ganglionul din partea dreaptă - apoi a început să se umfle și cel din partea stângă. Răul Coletei luând proporții nebănuite, umflătura mărindu-se tot mai mult, după ce am făcut apel la trei doctori, vechi cunoștințe, cel de pe urmă ne-a îndemnat să mergem la spitalul Foch din Suresnes, nu prea departe de noi. Acolo s'a constatat că este bolnavă de *limphome*, adică de cancer la ganglioni, că este o formă malignă foarte primejdioasă, dar că prin tratament (chimioterapie) se va face bine. A suferit mult biata Coleta, chinuri teribile din cauza punctiilor, a scanerului; biopsiile i-au atins nervul sciatic, provocându-i mari dureri. Pe data de 18 Noembrie a început tratamentul lunar, prima chimioterapie. Neam întors acasă pe data de 19 Noembrie, când în fiecare zi o infirmieră venea să-i facă injecția anticoagulantă. Coleta sta toată ziua bolnavă în pat, nu avea poftă de mâncare și slăbea, constipată și cu scăderea leucocitelor și a hematitelor. După vreo două săptămâni, ganglionii au început din nou să se umfle, așa că pe 13 Decembrie am internat-o iarăși la spitalul Foch, unde doctorița secției de oncologie i-a spus că trebue să schimbe tratamentul, deoarece s'a constatat, la analizele ce i se făceau mereu, că a contractat, cu 20-30 ani în urmă, un virus (HTLV1). De aceea s'a trecut la un tratament antiviral, ca extrem de activ în ce privește boala ei. *"Acest tratament* - mi-a scris doctorița - *n'a fost eficace"* și Coleta a decedat datorită *"absenței de regresiune a limfonului"*, care a evoluat și i-a grăbit sfârșitul, deși cu numai cinci zile înainte, toți doctorii o asigurau că se va face bine, că va fi trimisă la o casă de odihnă și de refacere, împreună cu mine. Fiindcă eu n'am părăsit-o nici o clipă, dormind alături de patul ei, într'un șezlong. De aceea îmi tot spunea: *"Cum să-ți mulțumesc, Sergiu, că ai fost așa de bun cu mine?"* Ea, bolnavă de cancer și cu dureri teribile, când se scula noaptea, din cauza durerilor, mă întreba plină de dragoste: *"Ți-e rău? Te doare ceva?"* De Crăciun și de Anul Nou am fost acasă, însă era foarte slăbită, nu putea mânca, slăbise 10 kg. și-i căzuse tot părul din cap. Nu vroia să vadă pe nimeni, de jenă. Toată ziua de 14 Ianuarie 1996 a fost în comă. Văzând-o cerând doctoriței Beaumelou, care o îngrijea, că vrea să moară în România și să fie îngropată lângă părinții și strămoșii săi, la cimitirul Sfânta Vineri din București, îi șopteam la ureche și o mângâiam și o sărutam: *"Te duc la București, iubita mea Coleta, te duc acasă, în țară... Nu te las aici..."* Plângeam și o sărutam, șoptindu-i într'una: *"Te iubesc, Coleta, și te-am iubit de când te-am cunoscut, fără nici o umbră de păcat..."* La ora 19 și 45 de minute, respirația i s'a oprit: a trecut, ca o boare, liniștită, pragul veșniciei, ea, care mereu îmi spunea, înainte de a se îmbolnăvi: *"Mor de curiozitate să știu cum este din colo..."* Una din cele două infirmiere, care se aflau la căpătâiul ei, i-a apăsat pe pleoapele ochilor, care erau închise tot timpul cât a durat coma, și o lacrimă i s'a prelins din ochiul stâng. O fi auzit oare, ce-i spuneam, cuvintele mele de dragoste și promisiunea de a-i duce trupul la București? Numai Dumnezeu știe...

Ce credeți că am găsit în biblia ei, notat la sfârșit, pe o pagină albă? Cu data de 30.10.95 și 2.11.95, în paranteză, *"ganglionul"* și *"Barzilai"*, cu trimitere la 2 Samuel, 19. 34-40, unde scrie așa: *"Dar Barzilai a răspuns împăratului: Câți ani voi mai trăi, ca să mă sui cu împăratul la Ierusalim?"* Pentru Coleta, Ierusalimul era Bucureștiul și de aceea îmi tot vorbea, înainte de îmbolnăvire, că *trebue* să mergem la București, că prea ne-am îndepărtat de țară, etc...

Continui din Barzilai: *"Și pentru ce să mai fie robul tău o povară pentru domnul meu, împăratul?"* (Mie îmi spunea mereu că, dacă s'ar îmbolnăvi grav, s'o duc la spital, ca să nu fie *"o povară"* în activitatea mea!) Și versetul 37: ***"Să se întoarcă robul tău, și să mor în cetatea mea, lângă mormântul tatălui meu și mamei mele!"*** Așa se explică dorința sa din spital, pomenită mai sus: *"Vreau să mor acasă, la București..."* Ea era tot timpul obsedată de clipa *"plecării la Domnul"*. Tot în biblia sa am mai găsit notat ***"Ezechia"***, ***2 împărați, 20. 2-6***: respectiv boala și rugăciunea către Dumnezeu, când i s'a răspuns: *"Ți-am auzit rugăciunea și ți-am văzut lacrimile. Iată că te voi face sănătos... Voi mai adăuga 15 ani la zilele tale..."* La 1 Iunie 1987, după ce a citit psalmul 143, scrie: *"Duminică tristă și cu inima uscată de dor și nevoie de Iisus..."*

De altfel, într'o scrisoare din 25 Martie 1985, pe care a adresat-o Dinei Lungu, una din cele trei fiice ale părintelui Toma Chiricuță și pe care Dina mi-a arătat-o după înmormântarea Coletei (ea neputând veni, fiind bolnavă), am citit aceste rânduri zguduitoare: *"Scumpa mea, vin Paștile și deși cerul este încărcat de nori, sunt sigură că și tu, ca toți cei ce au nădejde în înviere, reușești să te agăți de o rază de lumină și de bucurie, în așteptarea Marei Sărbători. Mă întreb de multe ori ce ne-am fi făcut fiecare - în universul lui - fără credință într'o lume mai justă, adică în adevărata viață, spre care ne îndreptăm și în care vor dispare lacrimile, suspinele, durerile și nedreptățile. Draga mea, în ce mă privește, încerc, cu smerenie, să mă pregătesc pentru ziua în care voi trece pragul spre adevărata viață... Sunt foarte singură. Împart cu* (a scris întâi Sergiu, apoi a șters și a scris <soțul> ca să deruteze o eventuală cenzurare a scrisorii) *durerile tuturor și foarte rar, câte o bucurie, căci rareori mi se dau vești bune... Prietene nu am. Tot ce am, este în țara în care m'am născut și în cimitirul unde zace Sandu. Sunt mereu cu gândul între voi, cei dragi din țară, și cei plecați în țara veșniciei și a luminii. Într'o zi vom fi cu toții acolo. Ne vom iubi fără de sfârșit și despărțiri..."*

• •

Să revin la ce s'a mai întâmplat după trecerea Coletei la Domnul, pe care L-a iubit și L-a slujit cu un devotament ireproșabil. Am aranjat cu pompele funebre din Suresnes, (prin intermediul nepotului meu Alexandru, care a făcut totul, eu nefiind capabil de așa ceva) și a doua zi, la 15 Ianuarie, sicriul a fost depus la Biserica ortodoxă din Paris, unde au venit câteva din persoanele care au cunoscut-o și i-au apreciat atât noblețea sufletească, cât și uriașa ei generozitate. Apoi la 18 Ianuarie, cu Air France, am plecat amândoi la București, după o absență de 27 de ani. Până și vameșii neocomuniști au rămas impresionați de faptul că a dorit să fie îngropată în pământul țării în care s'a născut și de care i-a fost dor. Sicriul a fost depus la capela cimitirului Sfânta Vineri, iar a doua zi, la ora 13, avea loc înmormântarea. La aeroportul Otopeni ne așteptau, în afară de nepotul din București, nenumărați prieteni și frați de credință din Oastea Domnului. În dimineața zilei de înmormântare, de pe la orele 10-11, capela s'a umplut de frați ostași, veniți din toate colțurile țării, între care se aflau frații Moise Velescu, Ghiță Precupescu, Mircea Andronic, Ioan Vâtcă, Maria Rusu, Valter Irinca, precum și foștii tineri din Ghencea, îmbătrâniți acum, cu care mă întâlneam odinioară, fie în casa fraților Constantinescu și Spânu, fie pe câmpia din apropierea cartierului Ghencea. S'au cântat cântece potrivite momentului, s'a vorbit frumos despre *"sora Coleta"* și sufletul ei bun... Eu am aranjat cu un prieten basarabean, care locuia aproape de cimitir, ca slujba înmormântării să fie făcută cu trei preoți din cartier și cu patru coriști. Când colo, la ora 13 fix (ora anunțată în ferparul publicat în ziar), ne-am pomenit cu un întreg cortegiu de preoți. În frunte cu episcopul vicar Snagoveanu, care au fost trimiși fie de patriarh, fie de Sfântul Sinod, să oficieze slujba cuvenită care a durat până la ora 15:30. A fost o înmormântare foarte cutremurătoare, asistând și părintele Galeriu, deși nu a fost anunțat, știindu-l apărător al ierarhiei pe care eu am denunțat-o că a slugărit puterea comunistă. Am aflat misterul acestei participări neașteptate: I.P.S. Nicolae Corneanu, mitropolitul Banatului, cu care sunt în corespondență din 1990 și care recunoaște slugărnicia ierarhilor ortodocși, aflând dela frații din Sibiu de dispariția Coletei, a telefonat la București, indemnându-i, probabil, la gestul acesta frumos, ca să se oficieze de către un prelat slujba de înmormântare. Și nu numai atât. Episcopul a vorbit despre Coleta, fără s'o fi cunoscut, iar părintele Galeriu, prin cuvântul său înaripat, a fost la înălțime, subliniind, în grăirea sa, că noi, creștinii, nu îngropăm cadavre, ci biserici, temple de lumină, știut fiind că trupurile noastre, ale credincioșilor, sunt temple ale Duhului Sfânt. După el au mai vorbit scriitorul și fostul ziarist Ernest Verzea, care a cunoscut-o pe Coleta, după eliberarea mea din pușcărie, iar ultimul cuvânt a fost al scriitorului Pan M. Vizirescu, citit de un prieten doctor, el fiind slăbit și prea înaintat în vârstă.

Cât am stat în București, unde mă duc în general de patru-cinci ori pe an să sărut crucea de pe mormântul Coletei, am hotărît să realizez din ceea ce visa ea să facă, odată întorși în România.

Recăpătându-mi cetățenia română, pierdută din cauza refugiului, mi-am dat toată silința să fiu prezent în viața patriei mele, nevindecată încă pe deplin de pacostea comunismului, prin crearea Fundației foștilor deținuți politici *"Nicoleta-Valeria Grossu"*, cu scopul de a ajuta material pe victimele nevoiașe ale călăilor comuniști prin lansarea unei edituri de spiritualitate creștină *"Duh și Adevăr"*, așa cum se numea emisiunea radiofonică în limba română dela Lisabona, atât de îndrăgită de soția mea; prin înființarea *"Centrului de cultură creștină Nicoleta-Valeria Grossu"*. Tot ce-am pus la cale în România, a fost gândit și dorit în primul rând de Coleta. Căci dispariția *"mesagerului supraconfesional al Bisericii Tăcerii"*, cum era subtitlul revistei ***"Catacombes"***, reprezenta pentru Coleta o permanentă frământare sufletească. *"Și ce mai facem de azi înainte, ca să deschidem ochii naivilor care își închipuie că dela căderea zidului Berlinului, comunismul nu mai este primejdios, că s'a terminat cu marxism-leninismul?"*, mă întreba mereu, pentru ca într'o seară să-mi declare plină de hotărâre: *"Să înființăm în Franța o asociație care să se numească: <Le devoir du souvenir>* (Datoria amintirii), continuându-ne astfel lupta contra amneziei de care a suferit și mai suferă, din nefericire, această lume liberă. Era cu totul normal ca, întru cinstirea memoriei aceleia care a fost inspiratoarea acestei asociații, al cărei președinte sunt, să public și un magazin trimestrial - ***"Areopagul luminii"*** - care să se conformeze articolului 2 din Statut, și anume să aducă la cunoștința Occidentului ceea ce s'a petrecut și se mai întâmplă în țările fostului univers concentraționar sovietic și asiatic, dând în vileag orice încălcare violentă a drepturilor omului și orice injustiție care lovește, din când în când popoare sau indivizi, sub privirea indiferentă a Organizației Națiunilor Unite. Noi, adică soția mea și cu mine, ne-am însușit întotdeauna valorile celor oprimați de călăii KGB-ului bolșevic sau ai Securității dejistoceaușiste.

Cam așa se prezintă viața mea dela *"plecarea"* Coletei. Trebue să învingdurerea - enorma durere ce mă stăpânește încă - printr'o activitate spirituală intensă, dorită de ea. După cum am cunoscut-o, pot repeta și cu ceea ce a scris academicianul francez Jacques de Bourbon Busset, în cărticica lui publicată la Gallimard în 1987, ***"Letre à Laurence"*** (Laurence fiind soția lui, decedată după 40 de ani de splendidă viață conjugală) : *"Tu nu ești trecutul meu, tu ești viitorul meu. Orice mi s'ar întâmpla, oriunde m'aș găsi, voi ți călăuzit de privirea ta inocentă și cutezătoare... Absența prezenții tale mă desnădăjduiește; prezența absenței tale îmi descoperă eternitatea... Tu mă ajuți să trăiesc zi de zi... Pe căile invizibilului, noi continuăm să mergem mână în mână și simt în preajmă-mi freamătul iubirii tale, ziditoare de lumină."*

Gândindu-mă la soția mea Coleta, dintr'o pornire de dragoste *"mai tare ca moartea"*, repet și cu aceste splendide licăriri de gând, ce i se potrivesc în totul celei care s'a stins acum șapte ani: *"Tu n'ai fost un suflet frumos, tu ai fost un suflet mare. Și cum zice Pascal, <într'un suflet mare, totul este măreț>.* De aceea mă încumet și eu, imitând pe autorul cărții ***"Scrisoare către Laureance"***: *"Îți mulțumesc Coleta, de a fi fost, de-a lungul anilor, șansa unică a vieții mele, sursă de curaj exemplar și forță înocentă, tu, ratiunea mea de a exista și protectoarea amurgului trăirii mele solitare..."*

Sergiu GROSSU

In Memoriam

Soţia mea, Coleta

14 Ianuarie 1996 - 14 Ianuarie 2003... S'au scurs, prin urmare, şapte ani de când s'a stins din viaţă iubita sufletului meu şi unica tovarăşă de drum şi de suferinţă, de luptă misionară şi de minunate împliniri duhovniceşti...

Întâlnirea cu Nicoleta-Valeria Bruteanu (eu îi spuneam Coleta) a avut loc, mai întâi, în primăvara anului 1949, când locuia la prietena ei Sabina Wurmbrand, în strada Colonel Orero, din Bucureşti, fiindcă proaspăta Securitate i-a dat familia afară din locuinţa de pe strada Visarion, cât şi din a doua locuinţă din strada Sapienţei. Ea mă urmărea în activitatea mea din sânul organizaţiei ortodoxe Oastea Domnului şi mi admira prelicile de Duminică după-amiază, dela reuniunile ostăşeşti dela biserica Sfânta Ecaterina, din apropierea Institutului Teologic Universitar. Apoi a fost arestată, în dimineaţa zilei de 24 August 1949.

După eliberarea sa, în urma celor patru ani de închisoare, fără a fi condamnată, ne-am întâlnit adesori, discutând problemele spirituale ale trăirii creştine într'o ţară cu regim comunist şi căutând rezolvarea lor după soluţiile Sfintei Scripturi. La 31 Martie 1957 ne-am logodit la mănăstirea din Sinaia, iar la 26 Aprilie va deveni soţia mea, ca o incununare a unei iubiri *"mai tare ca moartea"*.

Frumuseţea comportamentului său creştin în anii de detenţie (fiindcă a fost, pe linie maternă, nepoata marelui om politic Iuliu Maniu şi colaboratoarea lui, împreună cu Corneliu Coposu, încă din ilegalitatea anilor de război), adâncimea trăirii, puritatea gândirii şi revărsarea de generozitate m'au îmbogăţit sufleteşte. Acum nu mai luptam singur *"lupta cea bună a credinţei"*, ci eram două suflete, două minţi, două voinţe aprinse de acelaşi dor: de a respecta *"drepturile lui Dumnezeu"* într'o ţară subjugată de ateismul impus de Uniunea Sovietică. Stăpâniţi amândoi de grija irezistibilă a slujirii aproapelui *"cu fapta şi cu adevărul"*, sugerată de evanghelistul Ioan într'una din epistolele sale, având aceleaşi tendinţe sufletului resfrate spre toate punctele cardinale ale nevoilor spirituale din România comunistă, noi am încercat - Coleta şi cu mine - să ne apropiem, pe toate căile, de semenii noştri în dificultăţi materiale, căzuţi între tâlharii luptei de clasă. Această agitaţie interioară *voită*, noi eram conştienţi că se va încheia cu biruinţa Duhului Sfânt asupra firii pământeşti, cu acel dumnezeiesc *"să nu ne placem nouă înşine"*, ca treaptă finală în evoluţia unui proces spiritual inferior şi ca moment iniţial al unui ciclu superior de viaţă, inexistent în doctrinile pedagogice înrăzate de mine la facultatea de Filosofie. Expulzarea egoismului coincidea, pentru noi, cu ivirea şi statornicirea unei din cele mai alese dispoziţii psihice - ***altruismul***, prin împreunarea eului cu non-eul, cu altîi. Iar maximalizarea altruismului luă forma preocupării permanente de soarta altora, de problemele veşnice ale Neamului, reuşind să ajungem să avem *"aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii"*, bucurându-ne cu cei ce se bucură şi plângând cu cei ce plâng.

Aceste stări excepţionale le-a trăit Coleta, în închisoare, prin rugăciune. *"Nu găsesc cuvinte* - imi mărturisea la începutul vieţii noastre conjugale - *care să poată exprima uşurarea pe care mi-a adus-o murmurul rugăciunii mele. Mă simţi deodată atât de liberă! Da, păcii şi bucuriei care mă copleşiseră, se adăuga şi senzaţia libertăţii interioare, cea pe care o resimţi când te-ai împăcat cu Dumnezeu. Cel care se oferă lui Iisus, prin convertire, păşeşte peste diferitele etape ale încercării, pe măsura trăirii sale în conformitate cu adevărata învăţătură. Treceam prin momente de extaz şi murmuram: <Doamne cum aş putea să împărtăşesc aceasta cu alte deţinute?> Imi dădeam seama, din ce în ce mai mult, că închisoarea era o favoare pe care Dumnezeu mi-o acorda ca să mă pot reabilita, pentru ca suferinţele care vor urma să mă găsească în pace cu mine însumi şi cu El. Arestarea mea nu era, de fapt, decât o întâlnire, la care Iisus mă invita pentru a mă ridica în culmea fericirii..."*

Aceasta a fost soţia mea, Coleta, şi în bezna închisorii şi mai târziu, în căsnicie, după arestarea mea din noaptea de 7 Martie 1959 şi condamnarea la 12 ani de detenţie. Eliberat în cele din urmă, datorită unui decret de graţiere, am fost nevoit să lucrez în posturi cu totul inferioare faţă de diplomele mele universitare, luptându-mă cu o sănătate şubredă, consecinţă a unei robii negre în Delta Dunării, la stuf. În ciuda graţierii, libertatea religioasă nu era respectată, aşa cum pretindea minciuna constituţională, deoarece trăiam o interdicţie totală în ce priveşte reuniunile religioase şi orice activitate în această direcţie. *"Atmosfera devenea tot mai grea*, - va scrie Coleta în cele câteva pagini găsite într'un sertar uitat de birou. Căci *pentru Sergiu, singurul ideal era lucrarea pentru Dumnezeu. Ori totul devenise aproape imposibil de realizat. Bineînţeles că rugăciunea a fost refugiul nostru şi am cerut Domnului să ni se deschidă o cale, pentru a avea libertate de acţiune. Increderea că Iisus ne va trasa un drum nu ne-a părăsit niciodată. După câţiva ani de aşteptare, în care ineperuserăm să ne întrevedem care este voia lui Dumnezeu, veni ziua hotărîtoare a plecării noastre în Franţa."*

Din clipa în care am pus piciorul pe malurile Senei, ne-am hotărît să ne consacrăm viaţa noastră, de oameni în sfârşit liberi, cauzei creştinilor persecutaţi în ţările din spatele cortinei de fier şi de bambus, inclusiv România. Eram pur şi simplu obsedaţi de cuvintele sfântului apostol Pavel: *"Aduceţi-vă aminte de cei ce sunt în lanţuri, ca şi cum aţi fi şi voi legaţi de ei"* (**Evrei, 13.3**). Dar cum să procedăm într'o ţară străină, în care Biserica şi intelectualitatea alunecau în mâinile spre stânga marxistă? Cu toate acestea, trebuia făcut ceva; şi repede, căci *"mai este ziuă"*. Trebuiau zguduite conştiinţele adormite, sufletele pervertite, minţile dezorientate. Trebuia să se strige adevărul Evangheliei *"de pe acoperişuri"*, precum ne îndeamnă Mântuitorul.

Activitatea mea şi a Coletei în favoarea drepturilor omului la libertate religioasă şi de conştiinţă în ţările comuniste a început în primăvara anului 1971 şi prezintă cinci aspecte esenţiale: publicistică, editorială, radiofonică, de ajutorare şi conferenţială. Astfel, între anii 1971-1992, am lansat la Paris revista lunară *"Catacombes"*, având alături de mine pe soţia mea, care scria cu regularitate *"Notele de lectură"*, ţinea fişierul abonaţilor, răspundea la scrisorile primite şi se zbătea să răspândească publicaţia nu numai în Franţa, ci în tot Occidentul creştin (Statele Unite, Canada şi chiar în Africa). Cu ajutorul ei nepreceupeţit, după Revoluţia din 1989, se trimiteau în România cam 3.500-5.000 exemplare *"Catacombes"* spre a fi răspândite gratuit. În 1976 am editat, timp de un an, foaia religioasă *Iisus Biruitorul*, în vederea atragerii Românilor din Exil la idealurile Oastei Domnului. Paralel cu publicarea revistelor susamintite, am pus bazele editurii *"Catacombes"*, prima editură din Franţa, consacrată în întregime creştinilor persecutaţi dincolo de rusinoasa cortină de fier.

Ţinând cont de impactul emisiunilor radiofonice, am fondat, la sugestia Coletei, asociaţia *"La Chaîne" (Lanţul)*, organizând două feluri de emisiuni (cu sprijinul financiar al misiunii germane H.M.K.), prin radio Trans Europa-Lisabona: una în limba franceză, iar alta în limba română - *"Duh şi adevăr"*. La început de două ori pe săptămână, apoi numai o singură dată, se auzea vocea Coletei, anunţând pe ascultătorii din România: *"Aici radio Trans-Europa Lisabona. Iubiţi ascultători, transmitem, cu ajutrou lui Dumnezeu, emisiunea <Duh şi Adevăr> pe care o puteţi auzi în fiecare Sâmbătă, seara, între erele 21:30 şi 21:45 ora României, pe lungimea de unde scurte de 31 metri. Vă vorbeşte fratele Sergiu."* Şi tot cu vocea ei se încheia emisiunea: *"Aţi auzit, iubiţi ascultători, emisiunea religioasă <Duh şi Adevăr>, transmisă de radio Trans Europa-Lisabona. Vă rugăm să urmăriţi şi să faceţi cunoscute emisiunile noastre. Suntem bucuroşi să primim scrisori dela D-Voastră, pe adresa <Duh şi Adevăr>, oficiul poştal 118, post restant, 75008 Paris-Franţa. Vă dorim din toată inima, tuturor, noapte bună. Slăvit să fie Domnul!"*

La 9 Mai 1978, canalul de televi..iune FR3 ne-a invitat, în cadrul rubricii *"Tribuna Liberă"*, să vorbim despre problema persecuţiilor religioase în ţările comuniste. Din ceea ce a spus Coleta, redau aceste cuvinte: *"Mulţi dintre Dv. nu ştiu nimic sau aproape nimic despre Biserica Tăcerii. Unii o confundă cu organizaţea catolică <Les silencieux de l'Eglise> (Tăcuţii Bisericii). Alţii gândesc, probabil, la un fel de organizaţie subversivă, la o nouă confesiune sau congregaţie, ba chiar la un simplu joc de cuvinte <fabricate> - cum susţinea presa sovietică - <în Occident, printr'o diversiune antisovietică>. Şi totuşi, Biserica Tăcerii există! Ea nu-i de loc fructul imaginaţiei unui pumn de <denigratori> refugiaţi în Vest. Biserica Tăcerii este o realitate, însă o realitate prea necunoscută, neglijată şi, destul de des, prea contestată în lumea liberă."*

Mii de persoane au participat la nenumăratele conferinţe organizate de Coleta, în care le-am arătat creştinilor din Franţa care este situaţia drepturilor religioase ale fraţilor lor din Europa de Răsărit şi din România lui Gheorghiu-Dej şi a lui Nicolae Ceauşescu, denunţând în conferinţele mele comunismul ca duşman al cauzei lui Hristos în lume.

În 1976, editura Plon din Paris va publica mărturia de credinţă a Nicolei Valéry (respectiv a Coletei), intitulată *"Bénie soistu, prison"* (*Binecuvântată fii, închisoare*), care a avut un mare succes în Franţa şi tradusă în limbile engleză, germană, italiană, norvegiană. În prefaţa Anei Blandiana intitulată *"Închisoarea, ca experienţă mistică"*, citim: *"Pentru Nicole Valéry-Grossu, închisoarea este spaţiul unde îl descoperă şi îl întâlneşte pe Dumnezeu - se întâlneşte cu Dumnezeu, ar fi poate mai exact spus -, într'un fel de-a dreptul miraculos, dacă la o asemenea intensitate a trăirii deosebirea dintre natural şi miracol ar mai avea vreo semnificaţie. Astfel, primul sfert al cărţii - descrierea primelor trei luni de anchetă şi izolare - este jurnalul unei experienţe spirituale compara bile cu cele ale marilor mistici, al unei străluminări petrecute la limita suportabilului şi a normalului, atât de orbitoare încât şterge contururile circumstanţiale... In orice caz, -* sublinizează Ana Blandiana -, *cartea scrisă de Nicola Valéry-Grossu, în limba franceză, spune mult. Căci doctrina creştinică a iubirii, iertării şi întoarcerii celuilalt obraz nu presupune eludarea crimelor, ci puterea de a le cunoaşte şi de a-ţi fi milă de cel ce le săvârşeşte."*

* * *

În viaţa noastră conjugală, Sfânta Scriptură avea o importanţă deosebită: orice întâmplare familială, orice eveniment pe plan naţional, îl judecam, îl verificam în lumina cuvântului lui Dumnezeu. Iată, de pildă, câteva din referinţele biblice, de care am ţinut cont în rezistenţa noastră spirituală faţă de ateismul comunist şi puterea diabolică a regimurilor totalitare: *"Dumnezeu este scăparea şi puterea noastră, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s'ar zgudui pământul şi s'ar clătina munţii în inima mărilor"* (**Psalmul 45. 1-2**). Sau: *"Dreptatea Mea este aproape şi braţul Meu va face dreptate popoarelor... Curând cel ferecat în cătuşe va fi dezlegat şi nu va muri în temniţă"* (**Isaia, 51. 5,14**). Iar în Decembrie 1989, în plină Revoluţie, Coletei îi plăcea să citească, cu ochii înlăcrimaţi, gândindu-se la execuţia cuplului Ceauşescu: *"Cum s'a sfârşit cu asupritorul şi cum a încetat chinul nostru! Domnul a zdrobit toiagul celor fără de lege, sceptrul răilor apăsători! Tot pământul este în pace şi se odihneşte; toţi izbucnesc în cântece de veselie! Toţi îau cuvântul şi îţi zic: <In iad s'a pogorît mărirea ta... Sub tine se vor aşterne viermii şi viermii vor fi acoperământul tău...>* (**Isaia, 14.4-10**).

Din nefericire, un eveniment grav a intervenit în viaţa noastră conjugală, spre sfârşitul anului 1995: imbolnăvirea Coletei. A început să se simtă rău cam pe la 24 Octombrie, când întorcându-se dela cimitirul unde se afla înmormântat fratele ei Sandu, îmbrăţişând-o, mi-am dat seama că are gâtul nălţi umflat - ganglionul din partea dreaptă - apoi a început să se umfle şi cel din partea stângă. Răul Coletei luând proporţii nebănuite, umflătura mărindu-se tot mai mult, după ce am făcut apel la trei doctori, vechi cunoştinţe, cel de pe urmă ne-a îndemnat să mergem la spitalul Foch din Suresnes, nu prea departe de noi. Acolo s'a constatat că este bolnavă de ***limphome***, adică de cancer la ganglioni, că de cancer la ganglioni, că este o formă malignă foarte primejdioasă, dar că prin tratament (chimioterapie) se va face bine. A suferit mult biata Coleta, chinuri teribile din cauza puncţiilor, a scanerului; biopsiile i-au atins nervul sciatic, provocându-i mari dureri. Pe data de 18 Noembrie a început tratamentul lunar, prima chimioterapie. Ne-am întors acasă pe data de 19 Noembrie, când în fiecare zi o infirmieră venea să-i facă injecţia anticoagulantă. Coleta sta toată ziua bolnavă în pat, nu avea poftă de mâncare şi slăbea, constipată şi cu scăderea leucocitelor şi a hematiilor. După vreo două săptămâni, ganglionii au început din nou să se umfle, aşa că pe 13 Decembrie am internat-o iarăşi la spitalul Foch, unde doctoriţa secţiei de oncologie i-a spus că trebue să schimbe tratamentul, deoarece s'a constatat, la analizele ce i se făceau mereu, că a contractat, cu 20-30 ani în urmă, un virus (HTLV1). De aceea s'a trecut la un tratament antiviral, ca extrem de activ în ce priveşte boala ei. *"Acest tratament* - mi-a scris doctoriţa - *n'a fost eficace"* şi Coleta a decedat datorită *"absenţei de regresiune a limfonului"*, care a evoluat şi i-a grăbit sfârşitul, deşi cu cumai cinci zile înainte, toţi doctorii o asigurau că se va face bine, că va fi trimisă la o casă de odihnă şi de refacere, împreună cu mine. Fiindcă eu n'am părăsit-o nici o clipă, dormind alături de patul ei, într'un şezlong. De aceea îmi tot spunea: *"Cum să-ţi mulţumesc, Sergiu, că ai fost aşa de bun cu mine?"* Ea, bolnavă de cancer şi cu dureri teribile, când se scula noaptea, din cauza durerilor, mă întreba plină de dragoste: *"Ţi-e rău? Te doare ceva?"* De Crăciun şi de Anul Nou am fost acasă, însă era foarte slăbită, nu putea mânca, slăbise 10 kg. şi-i căzuse tot părul din cap. Nu vroia să vadă pe nimeni, de jenă. Toată ziua de 14 Ianuarie 1996 a fost în comă. Văzând-o ceránd doctoriţei Beaumelou, care o îngrijea, că vrea să moară în România şi să fie îngropată lângă părinţii şi strămoşii săi, la cimitirul Sfânta Vineri din Bucureşti, îi şopteam la ureche şi o mângâiam şi o sărutam: *"Te duc la Bucureşti, iubita mea Coleta, te duc acasă, în ţară... Nu te las aici..."* Plângeam şi o sărutam, şoptindu-i într'una: *"Te iubesc, Coleta, şi te-am iubit de când te-am cunoscut, fără nici o umbră de păcat..."* La ora 19 şi 45 de minute, respiraţia i s'a oprit; a trecut, ca o boare, liniştită, pragul veşniciei, ea, care mereu îmi spunea, înainte de a se îmbolnăvi: *"Mor de curiozitate să ştiu cum este dincolo..."* Una din cele două infirmiere, care se aflau la căpătâiul ei, i-a apăsat pe pleoapele ochilor, care erau închise tot timpul cât a durat coma, şi o lacrimă i s'a prelins din ochiul stâng. O fi auzit oare, ce-i spuneam, cuvintele mele de dragoste şi promisiunea de a-i duce trupul la Bucureşti? Numai Dumnezeu ştie...

Ce credeţi că am găsit în biblia ei, notat la sfârşit, pe o pagină albă? Cu data de 30.10.95 şi 2.11.95, în paranteză, *"ganglionul"* şi *"Barzilai"*, cu trimitere la 2 **Samuel, 19. 34-40**, unde scrie aşa: *"Dar Barzilai a răspuns împăratului: Câţi ani voi mai trăi, ca să mă sui cu împăratul la Ierusalim?"* Pentru Coleta, Ierusalimul era Bucureştiul şi de aceea imi tot vorbea, înainte de îmbolnăvire, că trebue să mergem la Bucureşti, ca prea ne-am îndepărtat de ţară, etc...

Continui din Barzilai: *"Şi pentru ce să mai fie robul tău o povară pentru domnul meu, împăratul?"* (Mie imi spunea mereu că, dacă s'ar îmbolnăvi grav, s'o duc la spital, ca să nu fie *"o povară"* în activitatea mea!) Şi versetul 37: *"Să se întoarcă robul tău, şi să mor în cetatea mea, lângă mormântul tatălui meu şi mamei mele!"* Aşa se explică dorinţa sa din spital, pomenită mai sus: *"Vreau să mor acasă, la Bucureşti..."*

La era tot timpul obsedată de clipa *"plecării la Domnul"*. Tot în biblia sa am mai găsit notat *"Ezechia"*, **2 Împăraţi, 20. 2-6**; respectiv boala şi rugăciunea către Dumnezeu, când i s'a răspuns: *" Ţi-am auzit rugăciunea şi ţi-am văzut lacrimile. Iată că te voi face sănătos... Voi mai adăuga 15 ani la zilele tale..."* La 1 Iunie 1987, după ce a citit psalmul 143, scrie: *"Duminică tristă şi cu inima uscată de dor şi nevoie de Iisus..."*

De altfel, într'o scrisoare din 25 Martie 1985, pe care a adresat-o Dinei Lungu, una din cele trei fiice ale părinteluu Toma Chiricuţă şi pe care Dina mi-a arătat-o după înmormântarea Coletei (ea neputând veni, fiind bolnavă), am citit aceste rânduri zguduitoare: *"Scumpa mea, vin Paştile şi deşi ceruf este încărcat de nori, sunt sigură că şi 'tu, ca toţi cei ce au nădejde în Înviere, reuşeşti să te agăţi de o rază de lumină şi de bucurie, în aşteptarea Marei Sărbători. Mă întreb de multe ori ce ne-am fi făcut fiecare - în universul lui - fără credinţă într'o lume mai justă, adică în adevărata viaţă, spre care ne îndreptam şi în care vor dispare lacrimile, suspinele, dorurile şi nedreptăţile. Draga mea, în ce mă priveşte, încerc, cu smerenie, să mă pregătesc pentru ziua în care voi trece pragul spre adevărata viaţă... Sunt foarte singură. Impart cu* (a scris întâi Sergiu, apoi a şters şi a scris *<sotul>* ca să deruteze o eventuală cenzurare a scrisorii) *durerile tuturor şi foarte rar, câte o bucurie, căci rareori mi se dau veşti bune... Prietene nu am. Tot ce am, este în ţara în care m'am născut şi în cimitirul unde zace Sandu. Sunt mereu cu gândul intre voi, cei dragi din ţară, şi cei plecaţi în ţara veşniciei şi a luminii. Intr'o zi vom fi cu toţii acolo. Ne vom iubi fără de sfârşit şi despărţiri..."*

* * *

Să revin la ce s'a mai întâmplat după trecerea Coletei la Domnul, pe care L-a iubit şi L-a slujit cu un devotament ireproşabil. Am aranjat cu pompele funebre din Suresnes, (prin intermediul nepotului meu Alexandru, care a făcut totul, eu nefiind capabil de aşa ceva) şi a doua zi, la 15 Ianuarie, sicriul a fost depus la Biserica ortodoxă din Paris, unde au venit câteva din persoanele care au cunoscut-o şi i-au apreciat atât nobleţea sufletească, cât şi uriaşa ei generozitate. Apoi la 18 Ianuarie, cu Air France, am plecat amândoi la Bucureşti, după o absenţă de 27 de ani. Până şi vameşii neocomunişti au rămas impresionaţi de faptul că a dorit să fie îngropată în pământul tării în care s'a născut şi de care i-a fost dor. Sicriul a fost depus la capela cimitirului Sfânta Vineri, iar a doua zi, la ora 13, avea loc înmormântarea. La aeroportul Otopeni ne aşteptau, în afară de nepotul din Bucureşti, nenumăraţi prieteni şi fraţi de credinţă din Oastea Domnului. În dimineaţa zilei de înmormântare, de pe la orele 10-11, capela s'a umplut de fraţi ostaşi, veniţi din toate colţurile ţării, între care se aflau fraţii Moise Velescu, Ghiţă Precupescu, Mircea Andronic, Ioan Vâtcă, Maria Rusu, Valter Irinca, precum şi foştii tineri din Ghencea, îmbătrâniţi acum, cu care mă întâlneam odinioară, fie în casa fraţilor Constantinescu şi Spânu, fie pe câmpia din apropierea cartierului Ghencea. S'au cântat cântece potrivite monentului, s'a vorbit frumos despre *"sora Coleta"* şi sufletul ei bun... Eu am aranjat cu un prieten basarabean, care locuia aproape de cimitir, ca slujba înmormântării să fie făcută cu trei preoţi din cartier şi cu patru corişti. Când colo, la ora 13 fix (ora anunţată în ferparul publicat în ziar), ne-am pomenit cu un întreg cortegiu de preoţi. În frunte cu episcopul vicar Snagoveanu, care au fost trimişi fie de Patriarh, fie de Sfântul Sinod, să oficieze slujba cuvenită care a durat până la ora 15:30. A fost o înmormântare foarte cutremurătoare, asistând şi părintele Galeriu, deşi nu a fost anunţat, ştiindu-l apărător al ierarhiei pe care eu am denunţat-o că a slugărit puterea comunistă. Am aflat misterul acestei participări neaşteptate: I.P.S. Nicolae Corneanu, mitropolitul Banatului, cu care sunt în corespondenţă din 1990 şi care recunoaşte slugărnicia ierarhilor ortodocşi, aflând dela fraţii din Sibiu de dispariţia Coletei, a telefonat la Bucureşti, indemnându-i, probabil, la gestul acesta frumos, ca să se oficieze de către un prelat slujba de înmormântare. Şi nu numai atât. Episcopul a vorbit despre Coleta, fără s'o fi cunoscut, iar părintele Galeriu, prin cuvântul său inaripat, a fost la înălţime, sublinând, în grăirea sa, că noi, creştinii, nu îngropăm cadavre, ci biserici, temple de lumină, ştiut fiind că trupurile noastre, ale credincioşilor, sunt temple ale Duhului Sfânt. După el au mai vorbit scriitorul şi fostul ziarist Ernest Verzea, care a cunoscut-o pe Coleta, după eliberarea mea din puşcărie, iar ultimul cuvânt a fost al scriitorului Pan M. Vizirescu, citit de un preteen doctor, el fiind slăbit şi prea înaintat în vârstă.

Cât am stat în Bucureşti, unde mă duc în general de patru-cinci ori pe an să sărut crucea de pe mormântul Coletei, am hotărît să realizez din oceanul de vorbe ce s'au facă, odată întorşi în România.

Recapătându-mi cetăţenia română, pierdută din cauza refugiului, mi-am dat toată silinţa să fiu prezent în viaţa patriei mele, nevindecată încă de peplin de pacostea comunismului, prin crearea Fundaţiei fiilor deţinuţi politici *"Nicoleta-Valeria Grossu"*, cu scopul de a ajuta material pe victimele nevoiaşe ale călăilor comunişti prin lansarea unei ediţuri de spiritualitate creştină *"Duh şi Adevăr"*, aşa cum se numea emisiunea radiofonică în limba română dela Lisabona, atât de îndrăgită de soţia mea; prin înfiinţarea *"Centrului de cultură creştină Nicoleta-Valeria Grossu"*. Tot ce-am pus la cale în România, a fost gândit şi dorit în primul rând de Coleta. Căci dispariţia *"mesagerului supraconfesional al Bisericii Tăcerii"*, cum era subtitlul revistei *"Catacombes"*, reprezenta pentru Coleta o permanentă frământare sufletească. *"Şi ce mai facem de azi înainte*, ca să deschidem *ochii năvilor care îşi închipuie că dela căderea zidului Berlinului, comunismul nu mai este primejdios, că s'a terminat cu marxism-leninismul?"*, mă întrebea mereu, pentru ca într'o seară să-mi declare plină de hotărîre: *"Să înfiinţăm în Franţa o asociaţie care să se numească: <Le devoir du souvenir>* (Datoria amintirii), continuându-ne astfel lupta contra amneziei de care a suferit şi mai suferă, din nefericire, aşazisa lume liberă. Era cu totul normal ca, întru cinstirea memoriei aceleia care a fost inspiratoarea acestei asociaţii, al cărei preşedinte sunt, să public şi un magazin trimestrial - *"Areopagul luminii"* - care să se conformeze articolului 2 din Statut, şi anume să aducă la cunoştinţa Occidentului ceea ce s'a petrecut şi se mai întâmplă în ţările fostului univers concentraţionar sovietic şi asiatic, dând în vileag orice incălcare violentă a drepturilor omului şi orice injustiţie care loveşte, din când în când popoare sau indivizi, sub privirea indiferentă a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Noi, adică soţia mea şi cu mine, ne-am însuşit întotdeauna vaietele celor oprimaţi de călăii KGB-ului bolşevic sau ai Securităţii dejisto-ceauşiste.

Cam aşa se prezintă viaţa mea dela *"plecarea"* Coletei. Trebue să înving durerea - enorma durere ce mă stăpâneşte încă - printr'o activitate spirituală intensă, dorită de ea. După cum am cunoscut-o, pot repeta şi cu ceea ce a scris academicianul francez Jacques de Bourbon Busset, în cărticica lui publicată la Gallimard în 1987, *"Letre à Laurence"* (Laurence fiind soţia lui, decedată după 40 de ani de splendidă viaţă conjugală) : *"Tu nu eşti tre - cutul meu, tu eşti viitorul meu. Orice mi s'ar întâmpla, oriunde m'aş găsi, voi ti căuta: îţi voi privirea ta inocentă şi cutezătoare... Absenţa prezenţii tale mă desnădăjduieşte; prezenţa absenţei tale imi descoperă eternitatea... Tu mă ajuti să trăiesc zi de zi... Pe căile invizibilului, noi continuăm să mergem mână în mână şi simt în preajma-mi freamătul iubirii tale, zidi - toare de lumină."*

Gândindu-mă la soţia mea Coleta, dintr'o pornire de dragoste *"mai tare ca moartea"*, repet şi cu aceşte splendide licăriri de gând, ce i se potrivesc în totul celei care s'a stins acum şapte ani: *"Tu n'ai fost un suflet frumos, tu ai fost un suflet mare. Şi cum zice Pascal, <intr'un suflet mare, totul este mare>*. De aceea mă încumet şi eu, imitând pe autorul cărţii *"Scrisoare către Laureance"*, *"Iţi mulţumesc Coleta, de a fi fost, de-a lungul anilor, şansa unică a vieţii mele, sursă de curaj exemplar şi forţă inocentă, tu, raţiunea mea de a exista şi protec - toarea amurgului trăirii mele solitare..."*

Sergiu GROSSU

RECVIEM PENTRU O MUCENICĂ

- La despărţirea de scriitoarea Nicole Valéry Grossu -

Binecuvântată fii, închisoare!
Te-ai mutat dela noi, luminată scriitoare,
Care prin credinţă ai făcut să se'nmoaie
Inimile paznicilor setoşi de bătaie.

Locatară nouă în celula jilavă
Înălţai osanale spre slavă,
Ochiul de metal al uşii ferecate
Semăna cu ochiul Domnului care vede toate.

Singură nu erai... din pridvorul de Sus,
Te ocrotea cu iubire Domnul Iisus.
Patul noduros, de neodihnă şi chin,
Te'mbia ca un somptuos baldachin!

Scrieleai pe pereţi cu peniţă din sâmbur de prună
Stihuri de psalm, în ireale acorduri de strună,
Să rămână femeilor, de-a valma închise,
Acuzate de aceleaşi idealuri şi vise.
Biblia, de tine sustrasă, destrămată în foi
Se citea cu smerire, se schimba între voi.

Cât era ziua de mare te goneau, val-vârtej,
Ca pe calul de curse pornit în manej;
După nopţi de silnică interogare
Te trezea din leşin scursura din căldare.

Pentru felul tău bizar de "nebunâ"
Temnicerii uimiţi nu ştiau ce să spună;
La insulte şi înjurături în zâmbeai
Cu răspunsuri frumoase, prin blândul tău grai,
Iar mai-marilor, ce te loveau cu palma lor grea,
Le întindeai mâna pianistei, de catifea...

Dramul de pâine, stropul de apă duse la gură,
Le primeai ca pe sfânta cuminecătură.

N'ai fi încercat să evadezi niciodată,
Dacă se lăsa inadins uşa crăpată.
Nicăieri nu aflai libertate deplină,
Că în cuibul de puf din celulă.

Cartea ta scrisă, pentru noi - cuvânt ziditor
Este cartea ce urcă la adevărul izbăvitor.
Ah, evocarea Crăciunului în care plutea
Prin noianul de fulgi şi inima ta!
Te rugai: "Fii binecuvântată, închisoare!
Îmblânziţi-vă, celule ucigătoare!"
Căutând, pe drumul cel lung şi spinos,
Poarta deschisă spre Domnul Hristos.

Profeţind dinainte clipa ce te desparte,
Ne-ai lăsat, cu limbă de moarte,
Ca puţintelul tău trup s'ajungă în ţară
Prin văzduh, în sicriul ca o cutie de vioară.

Astăzi, la ceasul de taină, Sfânta Vineri
A purces să te-aşeze sub brazii cei tineri.

Semănaţi flori, şi sponţi lumina în sfeşnice,
Pentru mucenica mutată la Cele veşnice.

Vasile DIMA

Drumul suferinţei, drumul spre credinţă

Comentarii din presa română la filmul lui Nicolae Mărgineanu

Binecuvântată fii, închisoare

Cu aproape zece ani în urmă, Nicolae Mărgineanu semna un film, premonitoriu: *"Privește înainte cu mânie"*. Cel mai premiat film românesc din perioada imediat următoare lui Decembrie '89 era expresia unei datorii a luciditătii față de viitor. ***"Binecuvântată fii, închisoare"*** - închide în el o altă datorie, una a memoriei. Cuvine-se să nu uităm suferințele unor oameni a căror demnitate aparține istoriei unei epoci. Când un astfel de om este o femeie fragilă, brutal smulsă din liniștea unui cămin și aruncată în închisorile comuniste, experiența transmisă este cu atât mai impresionată. Acesta este și cazul lui **Nicole Valery (Nicoleta Grossu)** autoarea cărții de memorii ***"Binecuvântată fii, închisoare"***, publicată, în multe țări europene, în câteva ediții și, cu întârziere, și la noi. Titlul este împrumutat dintr'o mărturisire a lui Soljenițîn care a supraviețuit numeroaselor detenții transformate într'un timp al cunoașterii de sine și al apropierii de Dumnezeu. Fără să trăiască o convertire mistică, eroina cărții și a filmului rezistă tuturor torturilor pentrucă a descoperit, cu adevărat, ceea ce înainte fusese doar o componentă intelectuală a educației sale: credința. ***"Cât de departe de Dumnezeu sunt în libertate și cât de aproape am fost în închisoare"***. Multe filme trădează cărțile în spiritul lor, dar le sunt fidele, până la calchiere, în literă. Nicolae Mărgineanu a izbutit acolo unde este mai greu. Duhul paginilor, eliberat de materialitatea cuvântului, este cel care pune în mișcare filmul și mai puțin transpunerea unor blocuri de declarații, dialoguri etc. Un mare cineast spunea cândva: atunci când ai în față o interpretă ideală, nu mai ai nevoie de nici un scenariu. Nu știu dacă lucrurile stau întru totul așa, dar ***Maria Ploae este, în mod cert, o adevărată binecuvântare pentru ecran.*** Anii maturității nu i-au răpit lumina frumosului ei chip. Suferința omenească, spaima, umilirea, mizeria îndurate de personaj nu i-au întunecat noblețea unei demnități transmise fără efort celor din jur. Filmate nemilos, în nuanțe pământii, de aparatul purtat pe umăr de Doru Mitran - artistul a cărui absență am simțit-o în ultimii ani - femeile par aruncate într'un furnicar blestemat din care se desprind siluetele unor mucenice sau ale unor rătăcite - Ecaterina Nazarie, Victoria Cociaș, Dorina Lazăr, Maria Rotaru, Eugenia Bosânceanu, Margareta Pogonat, Tamara Crețulescu, Monica Ghiuță - ca un dureros memento viu.

Magda Mihăilescu
"Adevărul",
9 Noembrie 2002

Convertirea prin suferință

Din nou o premieră românească pe ecrane: *"Binecuvântată fii, închisoare"*, semnat Nicolae Mărgineanu. Oricât este de nesuportat pentru noi toți să retrăim, fie și doar estetic, orrile comunismului, un astfel de film trebuia făcut și, mai ales, trebue văzut de tinerii crescuți astăzi doar cu MTV. Pentru a putea uita, suferința e necesar să fie mai întâi cunoscută și asumată. Pentru noi, este aproape de neînțeles cum Nicolae Steinhardt își intitula amintirile din pușcărie *"Jurnalul fericirii"* sau cum Alexandru Paleologu declara că n'ar fi vrut să rateze pentru nimic în lume experiența pușcăriei și ***nu înțelegem, cu siguranță, cum Nicole Valery-Grossu binecuvântează "scena" marilor torturi.*** Nouă, oamenilor secolului XXI, ne lipsește organul cu care putem percepe adevărul lor. De fapt ne lipsește pur și simplu credința. Filmul lui Nicolae Mărgineanu este o mărturie a unei femei care și-a iertat călăii, i-a fost de fapt chiar milă de ei. Supraviețuirea prin credință nu este o temă nouă, mii de cărți vorbesc despre ea, dar acele cărți se numesc, de cele mai multe ori, *"Viețile sfinților"*. Și zecile de mii de Români care au murit în gulagul autohton, sunt după toate canoanele niște martiri. Dacă Evreii își cinstesc cu atâta venerație cele 6 milioane de morți în holocaust, este cazul ca și noi să ne amintim de cele 60 de milioane care și-au dat viața în Siberia sau de cele 140 de milioane care au murit în China comunistă și să ne închinăm la mormintele morților noștri. Chiar dacă stângismul, *"boala copilăriei comunismului"*, cum îl numea chiar Lenin, e încă destul de la modă în Vest, noi nu ne putem permite să fim altfel decât anticomuniști. Despre acest lucru vorbește Nicolae Mărgineanu în filmul său, o mărturie curată, fără patimă, dar cu atât mai îngrozitoare. Datorită imensei încărcături spirituale care a marcat viața eroinei, Maria Ploae a fost inițial chiar speriată de acest rol. L-a dus cu toate acestea la capăt, excepțional putem spune, fără să greșim. A descoperit și exploatat foarte bine fiorul mistic care a ajutat-o pe adevărata Nicole Valery-Grossu în cei patru ani de cumplite încercări. ***"Binecuvântată fii, închisoare", ca toate cărțile de memorialistică concentionară, ar trebui trecută la lecturi obligatorii.*** Cartea Nicoletei Valery-Grossu a apărut într'o nouă ediție la Editura Univers și a fost lansată aseară la premiera filmului omonim.

Filmul lui Nicolae Mărgineanu este o pelicula-restituire, care, ca orice lucru bun, și-a făcut deja dușmani. Important este să nu ne uităm trecutul; nu foarte îndepărtat, amnezia nu este cea mai bună politică. Și dacă tot intrăm în NATO, să o facem cu morții noștrii cu tot.

Gabriela Lupu
"Cotidianul",
Noembrie 2002

•••

"Mă simt preocupată de relația cu Dumnezeu"

Actrița Maria Ploae este profund impresionată de întâlnirea sa cu rolul personajului principal dintr'o viitoare premieră cinematografică. ***"Binecuvântată fii, închisoare"***, noul film al soțului său, regizorul Nicolae Mărgineanu. După ce în *"Faimosul paparazzo"*, filmul din 1999 al regizorului Nicolae Mărgineanu, Maria Ploae interpreta un rol de prostituată, acum, actrița abordează un personaj de factură diametral opusă: o femeie frumoasă, absolventă de Conservator, care cade victimă închisorilor comuniste din perioada instaurării *"regimului de democrație populară"*. Rolul este inspirat dintr'un caz real, cel al Valeriei Nicole Grossu, autoarea cărții autobiografice cu același titlu. *"Să fii luată de acasă și să fii aruncată în închisoare, fără să fii judecată. Să fii anchetată nopți întregi, iar ziua să fii obligată să mergi fără încetare în celulă. Să fii torturată pentru a acuza oameni nevinovați. Să ai curajul să spui ce gândești, indiferent de consecințe. Să suporți toate ororile închisorilor comuniste și acolo să-l găsești pe Dumnezeu. Care te însoțește ca o prezență fizică, te ajută, ca să poți ajuta, la rândul tău, pe alții și, să poți străbate, până la capăt, acest calvar. Este povestea adevărată a Valeriei Nicole Grossu"*, spune actrița. Maria Ploae declară că acest rol i-a solicitat *"trăirea"* și nu interpretarea personaljului și că filmul a timorat-o mult timp. Dar pentru că citise cartea și a înțeles de ce autoarea a considerat un privilegiu descoperirea lui Dumnezeu, prin intermediul suferinței, într'atât încât a putut spune ***"Binecuvântată fii, închisoare"***, Maria Ploae a văzut, până la urmă, în acest rol, *"un semn, un har, trimis de Sus"*. Pentru că acest rol a apărut în viața sa, chiar în perioada când se simțea, în mod deosebit, preocupată de relația cu Dumnezeu. *"Și eu cred, ca și Nicole Grossu, că cel mai important lucru care trebue să ni se întâmple pe pământ este să ne întărim credința și relația cu Dumnezeu"*. Convinsă că un film este mult mai accesibil publicului larg decât o carte, actrița speră ca un număr cât mai mare de oameni să vadă noua creație cinematografică a regizorului Nicolae Mărgineanu și să-i înțeleagă, cu adevărat, mesajul. *"În suferință poți să trădezi, poți să mori, sau, poți să-l găsești pe Dumnezeu. <Binecuvântată fii, închisoare> este un film profund spiritual și-i mulțumesc Nicoletei Grossu pentrucă a scris cartea și soțului său, Dl. Sergiu Grossu, că ne-a acordat un ajutor substanțial, indispensabil"*, a subliniat actrița.

Adina Ștefan
"România Liberă"
19 Octombrie 2002

Jurnalul unei fericiri

Regizorul Nicolae Mărginenu revine pe marile ecrane cu *"Binecuvântată fii, închisoare"*, un film-document după romanul cu același titlu al lui Nicole-Valery Grossu.

Despre închisorile staliniste s'au publicat multe cărți, toate cutremurătoare. S'au făcut și filme, nu multe, dar care au încercat, pe cât posibil să redea drama celor care au pierit în Malmaison, Jilava, la Canal sau cine mai știe unde.

Povestea Nicoletei se apropie întrucâtva de cea a Monahului dela Rohia, Nicolae Steinhardt. Amândoi au văzut închisoarea ca o eliberare. Steinhardt a scris *"Jurnalul fericirii"*, Nicole-Valery Grossu a scris ***"Binecuvântată fii, închisoare"***.

Filmul lui Mărgineanu este martorul acelor zile. Povestea tinerei intelectuale arestate în anii stalinismului pentru simplul fapt că făcea parte dintr'un partid de opoziție și redarea tuturor torturilor la care este supusă face ca filmul-document să nu fie totdeauna ușor de privit. Maria Ploae, în rolul titular, face un adevărat tur de forță. Imaginile sunt extrem de puternice, șocante și uneori par sadice, iar chinurile la care asistă spectatorul sunt felurite. Este doar adevărul transpus pe peliculă.

Sebastian S. Eduard -
"Jurnalul Național",
8 Noembrie 2002

CONFUZII ŞI RĂUTĂŢI

——Daniel CHIRULESCU——

Două evenimente, minore la prima vedere, petrecute în România anul acesta mi-au atras atenţia tocmai pentru faptul că ele au avut în discuţie acelaşi subiect şi anume: antisemitismul la Români. Şi în primul caz şi în al doilea, principalul învinuit de antisemitism a fost Ion Antonescu.

Mă întreb de ce Ion Antonescu este frecvent atacat de actula putere şi nu cei ce recent s'au declarat antisemiţi, cum e Corneliu Vadim Tudor? Acţiunea este întreprinsă de actuala conducere a României şi de nişte oameni lipsiţi de orice moralitate, duşmani ai Românilor, plătiţi de guvernanţii români, ca de exemplu Radu Ioanide, căci fără acordul şi sprijinul acestora, moral şi mai ales material, acesta n'ar fi putut să facă atâta vâlvă în România. De ce, oare, tocmai acum? Dintr'un întreg guvern, un parlament, organizaţii civice şi mai ales un preşedinte de republică nu s'a găsit nimeni care să ia o atitudine demnă împotriva afirmaţiilor duşmănoase şi necinstite făcute la adresa poporului român, faţă de care au marea datorie de a-l apăra şi proteja. Dimpotrivă, nişte nimeni ajunşi în fruntea ţării prin fraudă, s'au întrecut în a acuza întregul popor de fapte pe care acesta nu le-a făcut, nu le-a gândit şi nu le-a dorit. Ce calificative se pot da lui Iliescu, Năstase, Mircea Paşcu, C. Teodorescu şi multor alţii lipsiţi complet de şira spinării, de bun simţ şi mai ales de patriotism. Ei ştiu prea bine că cinstind memoria unui mare erou, ei apar în faţa poporului ca nişte şobolani puşi pe distrugere. Antonescu trebue defăimat, ca să nu existe elemente de comparaţie.

Anul trecut, prin luna Iunie, la invitaţia lui Iliescu (se vede clar cine este instigatorul) ne-a vizitat ţara un laureat al Premiului Nobel pentru pace, pe nume Ellie Wiesel. Laureatul a fost primit cu mare alai de autorităţi, primul ministru dăruindu-i şi un document cu valoare istorică din actuala sa colecţie *"personală"*. Când şi cum a ajuns acest document în posesia primului ministru, numai el ştie dar asta nu are nici o importanţă aşa cum nu a avut importanţă nici tezaurul ţării furat de Ruşi de două ori (1917 şi 1944) şi nici teritoriile ocupate tot de aceştia, fapt pentru care în 1990 cei doi mari trădători au semnat în mare grabă la Moscova un tratat de renunţare. Nedumerirea este cu atât mai mare cu cât se cunoaşte foarte bine de către toată lumea acest act de mare trădare şi totuşi Românii îşi susţin la putere trădătorii. Fapt incredibil, dar adevărat. Poate, oare, Iliescu şi Năstase să nege acest act?

Interesant este că Ellie Wiesel, în această vizită, a avut pe undeva pe la spate un apendice cu un nume foarte cunoscut de Radu Ioanide, care nu s'a lăsat până când nu l-a convins pe laureat să-l atace pe Ion Antonescu. Spre dezamăgirea apendicului şi a potentaţilor români, invitatul a făcut şi o afirmaţie neaşteptată, spunând că ar fi necesară cunoaşterea adevărului despre Ion Antonescu. Bine ar fi să fie aşa, numai că în prezent nu este nimeni dispus sau înzestrat cu onoarea şi prestigiul necesar să poată face aşa ceva. Cert este că cei ce se pun în slujba unor trădători de neam sunt nişte gunoaie. De ce, oare, Ellie Wiesel împreună cu ceilalţi laureaţi ai Premiului Nobel pentru pace şi Radu Ioanide nu organizează o discuţie mult mai importantă şi mai necesară, poate chiar la Bucureşti, despre pacea atât de necesară din Palestina, Afganistan şi chiar din lumea întreagă. De ce se angajează în serviciul unor foarte cunoscuţi corupţi? Răspunsul este foarte simplu. Cum e Turcul, şi pistolul sau spune-mi cu cine te întâlneşti ca să-ţi spun cine eşti.

Şi pentru că se discută încă destul de des despre antisemitism, cred că n'ar strica să vedem mai amănunţit despre ce este vorba. Cuvântul antisemit este compusul lui anti, care înseamnă contra şi semit, în sfera căruia este cuprinsă o seminţie umană - Semiţii. Dicţionarele enciclopedice spun că Semiţii sunt urmaşii lui Sham, fiul cel mare al lui Noah (Noe), iar Hamiţii, urmaşii lui Ham, cel de-al doilea fiu al acestuia. Seminţiile acestea, foarte vechi, ca şi celelalte rase umane, au caracteristici bine definite şi puternic influenţate de medii. Chinezii, Japonezii, Mongolii, Arienii nu pot fi confundaţi tocmai din cauza acestor caracteristici genetice. Semiţii şi Hamiţii descendenţi ai celor doi fraţi au în general trăsături comune, aproape imposibil de deosebit dacă ar vorbi aceeaşi limbă. În decursul istoriei cele două grupări umane trăitoare în zona care ar cuprinde Egiptul, Siria, Palestina, Irakul şi întreaga Penisula Arabică, s'au dezvoltat şi separat în state deosebite, dar din punct de vedere al configuraţiei nu au apărut modificări vizibile. Întrebarea care se pune astăzi în legătură cu antisemitismul este: Câţi Semiţi se mai află astăzi în lume şi unde se află ei. Este ca şi cum am spune noi astăzi, câţi Daci se mai află azi în lume şi pe unde ar mai trăi ei. Consider că a pune semnul egal între Semit şi Evreu în zilele noastre este o mare eroare. Câţi din Evreii de astăzi mai sunt urmaşii Semiţilor? Unde trăiesc ei şi mai ales ce limbă vorbesc? Realitatea esta că o imensă majoritate a Evreilor din lumea întreagă nu mai face de mult parte din ginta semitică. Ei nu mai au acum comun decât credinţa, religia mozaică şi nimic mai mult. Din punct de vedere logic sfera cuvântului Evreu nu mai cuprinde nimic altceva decât o comunitate religioasă. Marea masă a Evreilor o formează Arienii care s'au convertit la iudaism. Nici măcar în Israel Semiţii nu mai sunt demult majoritari.

După apariţia în 1948 a statului Israel, acesta a fost invadat de un număr de Evrei europeni proveniţi în special din statele comunizate de Ruşi, comunism pe care, în mod paradoxal, ei l-au sprijinit şi în România. Evreii ruşi se pare că sunt cei mai numeroşi în Israel şi cel mai bine păstrători ai mentalităţii şi comportamentului inuman comunisto-rusesc. Despre această caracteristică nu este nevoie de explicaţii prea multe căci pe aceştia i-am avut şi noi în conducerea ţării după asasinarea lui Ion Antonescu. Nu-i mai pomenesc pentrucă sunt prea mulţi şi destul de bine cunoscuţi. Aşa dar, unde sunt Semiţii? Este corect să folosim termenul de antisemitism când acest obiect al discuţiei nu există?

Da! Se poate vorbi fără nici un fel de reţinere despre un curent antievreiesc. Antievreismul a existat şi mai există încă. Dar se pune o altă întrebare pe care o pun foarte adesea şi copiii. De ce a apărut antievreismul? Este el o cauză sau un efect - o acţiune sau o reacţiune? Problema asta, în mod evident, este permanent evitată. Să faci foc fără fum este de domeniul incredibilului.

Nu ştiu câţi sunt cei ce mai ştiu, cu toate că documente există, că la formarea statului român şi mai ales în Tratatul dela Trianon s'a pus şi problema Evreilor. Statul român era obligat să nu facă nici un fel de obiecţie în această problemă. Evreii din lume puteau veni în România unde li se acorda destul de uşor cetăţenia. De ce s'a pus această clauză? De ce Evreii din Europa, mai ales, erau diriajaţi spre România? De ce trebuiau să plece din ţări ca Anglia, Franţa, Spania, Germania, Polonia etc. şi să vină în România? Nici astăzi nu se întreabă nimeni, de ce? De ce ţările respective vroiau să scape de ei şi să ni-i trimită nouă? Care să fi fost cauza? Evreii, luaţi ca indivizi, sunt la fel ca noi toţi. Singurul lucru care îi fac deosebiţi este credinţa. Dogmele religioase sunt cele care provoacă această discrepanţă şi animozitate între ei şi restul lumii.

Iudaismul este cea mai veche credinţă monoteistă care nu a acceptat şi nu acceptă modificări de multe milenii. Marea lovitură i-a aplicat-o creştinismul introducând în învăţătura sa *"iertarea"*, lucru inacceptabil de către iudaism. Aici se află mărul discordiei. În timp ce Dumnezeul creştinilor este bun şi iertător, lăsându-l liber pe supusul său să aleagă între bine şi rău şi să-i amâne judecata în ziua cea de apoi, Dumnezeul Iudeilor este intolerant, sever, neiertător, răzbunător faţă de supuşii săi, pe care nu-i scapă nepedepsiţi. Cel mai vechi exemplu în acest sens este cazul lui Noe, căruia Dumnezeu i-a poruncit să-şi construiască arca pentru a scăpa de potopul pe care urma să-l reverse asupra omenirii pentru a o pedepsi.

Iisus Cristos nu l-a prezentat niciodată pe Tatăl Său într'o asemenea postură. Această deosebire fundamentală între cele două religii a dus la un conflict permanent şi cu alte credinţe. Intoleranţa este mai mult decât vizibilă astăzi în Palestina. Cele două credinţe aproape la fel de intolerante, cu credincioşii în uniforme, înregimentaţi ca soldaţii, cu un rit uniform şi obligatoriu, Evreii şi Musulmanii se confruntă permanent, fără nici o posibilitate de conciliere. Când un Evreu a călcat această dogmă, ca de exemplu Isac Rabin, a plătit cu viaţa această nesupunere. Azi se află în aceeaşi poziţie Ariel Sharon, care nu vrea să aibă aceeaşi soartă.

Interesant este faptul că *"diplomatul de carieră"* Adrian Severin se alătură şi el celor fără coloană vertebrală, dând şi el cu bâta în articolul său cu titlul incredibil dar adevărat de: *"Antisemitismul fără Evrei şi tolerarea intoleranţei"*, apărut în ziua de 27 August 2002 în cotidianul *"Ziua"*. În articol se vorbeşte de: *"Un eveniment remarcabil petrecut în această vară... invitarea de către Preşedintele Ion Iliescu, a laureatului Premiului Nobel, Ellie Wiesel, supravieţuitor al lagărelor de exterminare naziste..."*. Ellie Wiesel s'o fi născut în România ca şi Radu Ioanide, dar nici unul din aceştia nu spune nicăieri că este Român. Autorul mai face o afirmaţie în care vrea să apară mai inocent şi în care spune că: *"Personal am serioasă rezervă să mă aventurez ca nespecialist în istorie"* şi alta pentrucă nu vrea să spună cum a ajuns Ellie Wiesel în lagărele de exterminare naziste şi cum Radu Ioanide nu a ajuns acolo. După alte poveşti, care nu pot explica esenţa problemei, nu se lasă până când nu-şi exprimă propria-i convingere afirmând că: *"În numele umanismului, deci, precum şi al dorinţei* (v. al în loc de a şi un deci, inutil) *binecuvântate a Românilor de trai în sferele unei morale superioare, trebue să recunoaştem că trecutul poporului român este marcat de antisemitism"*. Iată-l pe Adrianul nostru alături de Mircea Paşcu, C. Teodorecu, Iliescu, Radu Ioanide şi marele dătător cu bâta'n baltă ambasdadorul USA la Bucureşti. Mai aflăm din acest articol că Adrian Severin este nepotul unui preot basarabean, Basarabie pentru care şi-au dat viaţa mulţi Români în frunte cu Ion Antonescu, dar nu ne spune cine era şi celălalt bunic, rudă cu Brucan. Fac această remarcă tocmai pentru faptul că pe vremea lui Dej şi Ana Puaker eram frecvent întrebat şi obligat să scriu nenumărate autobiografii.

Ca să fie mai convigător, diplomatul Severin apelează la un istoric *"care nu-i este prieten"*, Florin Constantiniu, care scria recent următoarele: *"Ne place sau nu ne place, în cultura noastră a existat un curent antisemit dela Eminescu la Nae Ionescu, ne place sau nu politica antisemită a lui Ion Antonescu se plasează în descendenţa acestui curent, ne place sau nu, Antonescu a dus în anii 1941-1942 o politică de purificare etnică, în urma căreia au murit circa 200.000 de Evrei (cifra poate fi discutată)* mai spune istoricul... Se pare că acest Florin Constantiniu o fi având el diplomă de istoric, ca şi Năstase de doctor în Drept, dar stă cam prost cu istoria şi buna credinţă, ca şi neprietenul său Adrian. Şi ca s'o întoarcă şi mai bine, mai zice: *"Antonescu a dus în anii 1941-1942 o politică de purificare etnică şi în anii 1943-1944 când Antonescu a înţeles că îi poate folosi pe Evrei ca pe un capital politic în negocierile cu Anglo-Americanii, el a atenuat politica faţă de Evrei, ceea ce explică de ce comunitatea evreiască din România a avut cel mai nare număr de supravieţuitori"*. Iată-l pe istoricul nostru în faţa unui mare paradox. Antonescu şi poporul român antisemiţi încă dela Eminescu (mâine poimâne, cine ştie, poate chiar dela Decebal; în orice caz, cu mult înaintea lui Hitler) au avut cel mai mare număr de supravieţuitori. Se pare că Adrian Severin îl duşmăneşte tare pe Florin Constantiniu, dezvăluindu-ne asemenea perle. Normal ar fi fost ca un istoric, aşa cum se pretinde, să fi expus fluctuaţia numărului de Evrei în România începând măcar din 1918 şi până în zilele noastre. Comparând aceste cifre şi cu fluctuaţiile politicii din aceeaşi perioadă concluziile nu i-ar mai fi permis nici istoricului şi nici diplomatului să sară la gâtul Românilor. Este foarte simplu să spui că în România au fost ucişi 200.000 de Evrei fără să aduci nici o dovadă. Toţi răuvoitorii pun în sarcina Românilor toate victimele ocupaţiei hortiste din teritoriile ocupate de Unguri. Nici măcar invitatul lui Iliescu nu vrea să spună cine l-a trimis în lagărele naziste. Cinstea este o problemă depăşită în zilele noastre.

Realitatea este că Antonescu a făcut o mare greşeală când i-a scutit pe Evrei de serviciul militar, netrimiţându-i pe front alături de soldaţii români. România şi mai ales Basarabia şi Bucovina, unde trăiau cei mai mulţi Evrei români, formau şi patria lor, nu numai a Românilor şi a celorlalte naţionalităţi conlocuitoare. Soarta lor trebuia să fie aceeaşi ca a tuturor Românilor. Mulţi din câţi mai trăiesc prin lume sunt nostalgici după *"Dulcea Românie"* şi nu-l consideră pe Eminescu sau pe Antonescu antisemit. Mulţi Evrei au dispărut din România ucişi împreună cu mulţi mai mulţi Români, ucişi de Ruşi şi de comuniştii cu care au colaborat. Aici nu mai ţine nimeni nici o socoteală. Şi iar revin la cea mai simplă întrebare. De ce?

"Istoricul" mai afirmă că Evreii au constituit un capital politic pentru Antonescu în negocierile cu Anglo-Americanii. Cum ar putea dovedi acest lucru când aceştia au respins un armistiţiu cerut de guvernul român la Lisabona, Cairo şi Ankara? Nu ştiu, sau se fac că nu ştiu, Florin Constantiniu şi Adrian Severin că România a cerut şi Italiei să iasă din alianţa cu Germania încă înainte de Lisabona. Şi încă un lucru foarte grav pe care cei doi nu-l spun, pentrucă eu nu cred că nu-l ştiu. În 1941 Anglia şi USA au elaborat *"Carta Atlanticului"*, în care se prevedea printre altele: Retragerea după încetarea ostilităţilor a tuturor forţelor în propriile lor graniţe şi neimpunerea regimurilor ţărilor învingătoare în ţările învinse. În 1943, la Casablanca, Roosevelt şi Churchill au abandonat Carta şi fără aprobarea propriilor parlamente au hotărît *"Capitularea necondiţionată"*. S'ar putea ca tocmai presiunile URSS şi ale Evreilor să fi fost importante în acest caz. Rezultatul acestei nesăbuite hotărîri a fost declanşarea războiului rece care a făcut cele mai multe victime printre care Evreii nu au lipsit nici dintr'o parte şi nici din cealaltă.

Continuare în pag. 23

COMMON SENSE Automotive Inc.
General Repairs to All Makes & Models

John (Ion) Moran

- Maşini la mâna a doua pe gustul dvs.
- Reparaţii generale la toate modelele
- Certificare tehnică
- Specialişti în aer condiţionat, în partea electrică şi electronică, fuel injection

Tel: 905 545 1331
Toll Free: 1 866 863 5714

Program: Luni-Vineri: 8.30-18.00
Sâmbătă: 8.30-13.00

702 King Street East, Hamiton, Ont. L8K 1T3
www.cuvantulromanesc/publicitate

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

Rezultatele primirii liderului moldovean la Casa Albă în 17 Decembrie 2002

Bush i-a transmis lui Voronin că trebue să respecte drepturile omului

În declarația comună moldo-americană se arată că este "vital important pentru Chișinău" să "meargă mai departe spre respectarea standardelor OSCE la alegeri" și să consolideze poziția presei libere și independente? Acest pasaj a fost introdus în text de partea americană. Rezultă oare de aici că SUA sunt îngrijorate de situația presei și a sistemului electoral din Republica Moldova, se întrebă publicația Tara dela Chișinău? Un sondaj pe această temă realizat de ziarul basarabean.

Iurie Roșca, liderul Partidului Popular Creștin Democrat:

Din aceste declarații este lesne să desprindem preocuparea părții americane pentru respectarea drepturilor și libertăților fundamentale, atitudine care se constituie atât într'un reproș delicat pentru guvernarea comunistă, cât mai ales un îndemn spre respectarea angajamentelor internaționale ale Republicii Moldova în materie de funcționare a instituțiilor democratice. Personal nu am nici un temei să cred că Voronin se va arăta receptiv la aceste sugestii. Dimpotrivă.

Dovada e și continuarea prigoanei contra companiei spaniole *"Union Fenosa"* și promovarea unei așa-numite legi privind combaterea extremismului, acțiuni care aveau loc chiar în momentul aflării lui Voronin în SUA.

Dumitru Braghiș, liderul "Alianța Braghiș":

În declarație se vorbește de necesitatea unei prese independente și a unor alegeri libere, pentrucă, după venirea comuniștilor la putere, Republica Moldova se confruntă cu aceste probleme. Suprimarea libertății presei precum și nerespectarea unor standarde europene la noi există, acest lucru l-a confirmat și Rezoluția APCE din anul curent.

Igor Botan, analist politic:

Cred că președintele american l-a avertizat pe Voronin că după venirea comuniștilor la putere s'a simțit un derapaj dela standardele democratice. La alegerile bascanului găgăuz au participat și observatori din SUA, administrația americană fiind nevoită să-l îndemne pe Președintele Voronin să respecte standardele privind alegerile care au existat până la venirea sa la putere. Aceeași situație se atestă și în massmedia. Oficialii americani sunt la curent cu ceea ce se întâmplă la Chișinău, ultimul caz de suprimare a libertății presei fiind înregistrat chiar înainte de vizita lui Voronin în SUA: închiderea postului de radio *"Vocea Basarabiei"*.

Ion Negrei, istoric:

Nu știu dacă Președintele Vladimir Voronin și colegii săi de partid ar trebui să se bucure după această vizită, pentrucă Americanii, foarte diplomatic, le-au spus comuniștilor dela Chișinău să respecte principiile democrației în Republica Moldova. Administrația SUA este la curent cu toate acțiunile ilegale ale comuniștilor, de aceea i-a sugerat guvernării dela Chișinău să înceteze suprimarea libertății expresie, să pună capăt altor acțiuni ilegale.

MOLDOVA, UNUL DIN CELE MAI CORUPTE STATE DIN LUME

Potrivit rezultatelor ultimelor sondaje făcute de instituții internaționale și facute publice recent, fenomenul corupției în Republica Moldova a rămas la același nivel sau chiar s'a intensificat. Între principalele probleme cu care se confruntă la momentul actual societatea, corupția este plasată pe locul doi, după sărăcie.

Totodată, cei mai multi *businessmani* intervievați (59 la sută) consideră drept principala piedică în activitatea lor - statul, și anume organele fiscale, schimbările neprevăzute în legislație și corupția. Din timpul total de lucru, *businessmenii* consideră că aproximativ 24,4 la sută îl pierd pentru soluționarea problemelor cu instituțiile publice, iar numărul mediu de vizite oficiale și neoficiale efectuate la o firmă de către diferiți inspectori, rămâne a fi destul de înalt - 31,4 vizite pe an. În plus, *businessmanii* consideră că doar în 35 la sută din cazuri inspectorii procedează conform legislației, iar în restul cazurilor recurg la mită, într'un șir de instituții mita acceptată zilnic depășește de câteva ori salariul lunar al funcționarului.

Astfel, potrivit rezultatelor sondajului, valoarea mitei medii plătite de către *businessmani* angajaților Gărzii Financiare a constituit peste 6 mii de lei, la eliberarea licențelor - 4,7 mii de lei, eliberarea autorizațiilor de construcție - aproximativ 2 mii de lei, obținerea vizelor 1.150 de lei, iar organelor vamale - 1.030 de lei.

Funcționarii au luat mită peste 30 la sută din Bugetul de stat

Volumul mijloacelor financiare acordate drept mită, în anul curent, de către persoanele fizice constituie peste 30 la sută din Bugetul de stat, potrivit rezultatelor unui studiu realizat recent de către organizația *"Transparency International - Moldova"*. Estimările minime efectuate în baza rezultatelor investigației denotă că *business - men*-ii au plătit mită organelor vamale aproximativ 173 milioane de lei, inspectorilor fiscali - 97 milioane, organelor de eliberare a autorizațiilor de construcție - 62 milioane, Gărzii Financiare - 61 milioane, poliției - 37 milioane. În medie, mita plătită de persoanele respective unui funcționar al Gărzii Financiare constituie un salariu mediu anual în economia națională.

Comuniștii moldoveni împotriva presei

Președintele Uniunii Jurnaliștilor din Moldova (UJM), Valeriu Săhărneanu, a adresat Congresului SUA și Președintelui american George W. Bush, un mesaj în care atenționează asupra circumstanțelor nefaste ce pun în pericol libertatea presei, drepturile massmedia și viitorul democratic al Republicii Moldova.

Săhărneanu menționează că la 11 Decembrie 2002, în preajma vizitei la Washington, Președintele Voronin a dispus închiderea postului de radio independent *"Vocea Basarabiei"*. *"Este un post privat, neinregimentat politic, construit pe principiile deontologiei profesionale prin efortul nostru și beneficiind de o asistență tehnică provenită din granturi oferite de Guvernul SUA, prin Ambasada SUA la Chișinău"*, notează Săhărneanu.

Potrivit lui, motivele tehnice invocate de Consiliul Coordonator al Audiovizualului (CCA) pentru luarea deciziei de suspendare a activității postului de radio *"nu rezistă rațiunii sănătoase și corecte care trebue să pornească în primul rând dela statutul libertății presei și a respectului față de publicul ascultător. CCA este o structură constituită din oamenii Partidului Comuniștilor, total obedientă lui și transformată în poliție ideologică a partidului de guvernământ"*, se arată în mesaj.

Totodată, președintele UJM menționează că suprimarea *"Vocii Basarabiei"* nu este singurul caz, adăugând că în Republica Moldova se duce o luptă înverșunată și împotriva altor surse de informare a cetățenilor, a mediilor independente. În acest context, Săhărneanu invocă sistarea din luna August a retransmiterii pe teritoriul Republicii Moldova a postului de televiziune TVR 1 și anularea de către CCA a licenței de emisie a canalului independent de televiziune STIL-TV.

"În același timp, Partidul Comuniștilor a luat sub control rigid posturile de radio și de televiziune de stat, unde a fost instaurată cenzura, precum și presa scrisă de stat pe care o folosește în calitate de serviciu de imagine al partidului și de blamare publică a partidelor politice, a societății civile și a personalităților indezirabile regimului", se arată în mesajul citat.

"Statele Unite este țara in care libertatea presei este principala condiție a democrației, iar dreptul la exprimare și pluralismul de opinie constituie esența tuturor libertăților oferite cetățenilor. Prin el încercăm a atrage atenția Dumneavoastră și a opiniei publice internaționale, că în Republica Moldova există o gravă criză a mecanismului de funcționare a instituțiilor democratice. Suprimarea presei independente, inregimentarea politică și ideologică a presei de stat este un simptom clar al unui regim dictatorial, care se face simțit din ce în ce mai mult în Republica Moldova", se mai arată în mesajul președintelui UJM, Valeriu Săhărneanu, adresat Congresului SUA și Președintelui american George W. Bush.

ACCESUL LA JUSTIȚIE ESTE LIMITAT

În timpul lansării oficiale a unor publicații editate în cadrul proiectului PNUD *"Consolidarea capacităților naționale de combatere a corupției în Republica Moldova"*, declarat că actualul sistem judecătoresc ar avea un șir de probleme ce țin de accesul liber la justiție, independența judecătorilor și procurorilor, organizarea judecătorească, pregătirea profesională a cadrelor justiției, numirea acestora în funcții, judecată echitabilă, răspândirea corupției în sistemul judiciar etc.

Potrivit lor, în legislația națională se conțin stipulări care creează condiții de influențare a puterii judecătorești de către cea executivă și legislativă. Experții au criticat dur prevederile legislației, în baza cărora mai multe categorii de cetățeni, printre care judecătorii și militarii, nu se pot apăra în instanțele judiciare în cazul în care sunt demiși.

Experții au propus aplicarea unui nou mecanism de formare a Consiliului Superior al Magistraturii, ca organ de autoadministrare judecătorească, în vederea determinării rolului și locului procuraturii în cadrul administrației publice, introducerea unor modificări și completări ale legislației care să ducă la asigurarea independenței judecătorilor și procurorilor, a instituției avocaților parlamentari etc.

APEL UMANITAR

PENTRU AJUTORAREA ROMÂNILOR INTEMNIȚAȚI LA TIRASPOL

Stimați cititori,

În închisoarea rusească dela Tiraspol din Transnistria continuă să fie întemnițați trei frați români, care în urmă cu zece ani au îndrăznit să-și exprime sentimentele românești.

Ilie Ilașcu, principalul lider al grupului, a fost liberat între timp, în prezent fiind senator la București. Eliberarea sa nu a dus însă, așa cum s'a sperat, la punerea în libertate și a celorlalți colegi de suferință. Acest lucru l-a determinat recent pe conaționalul nostru Nicolae Dima să-i scrie cunoscutului lider român din Chișinău Vasile Nedelciuc, interesându-se de soarta celor trei victime.

Publicăm în continuare răspunsul grăitor al Domnului Nedelciuc urmat de un apel umanitar.

* * * * * *

Dragă Nicolae,

...Mă bucur foarte mult că îți amintești de familiile deținuților politici dela Tiraspol; nu prea aud ca cineva să-și mai amintească acuma de ei. Ca totdeauna, dumneata faci excepție. Și pentrucă astăzi este 1 Decembrie - ziua Națională a Românilor, folosesc acest prilej să îți urez din suflet multă sănătate și succese mari în tot ceea ce faceți...

...În legătură cu deținuții politici, iată ce vă pot spune. Cu vreo lună în urmă am rugat-o pe soția unuia dintre ei să-mi facă o relatare privind situația lor. Iată informațiile pe care am reușit să le obțin până acum: Un număr de trei deținuți din grupul *"Ilie Ilașcu"* mai sunt încă în închiscare la Tiraspol: Andrei Ivanțoc, Andrei Lesco și Tudor Petrov-Popa.

1) Andrei Ivanțoc, născut la 9 Martie 1961. Căsătorit - soția Eudochia, fără copii. Deținut ilegal de către separatiștii din Tiraspol din 2 Iunie 1992. Condamnat la 15 ani de detenție. Ca urmare a zece ani și jumătate de detenție și a maltratărilor la care a fost supus, fără a beneficia de îngrijire medicală și alimentare corespunzătoare, suferă de boli grave care s'au transformat în boli cronice: - echinococ la ficat - din această cauză a suferit trei operații chirurgicale. Ca urmare a acestor operații îi este indicat să urmeze o dietă alimentară specială și să se afle cât mai mult la aer liber, însă condițiile impuse de detenție nu-i permit să urmeze aceste recomandări ale medicilor; dureri la inimă, hipertonie; osteohondroză și dureri acute de cap. Accesul medicilor îi este interzis. Beneficiază de: întrevederi cu soția - lunar - de scurtă durată și de lungă durată (3 zile) o dată la trei luni; primirea produselor alimentare lunar. Notă: Toate produsele alimentare, îmbrăcămintea, încălțămintea și medicamentele sunt furnizate de soție; administrația închisorii practic nu oferă aproape nimic condamnaților politici. Întrucât soția, Eudochia Ivanțoc (născută la 4 Martie 1963) este șomeră, deseori aceasta nu are posibilitatea să-i ducă soțului merindele, medicamentele și alte lucruri solicitate de Andrei Ivanțoc. Practic, doar grație ajutorului acordat de diverse fundații, asociații etc. de peste hotare, familiile deținuților politici au putut supraviețui pe parcursul acestor 10 ani de cumplită detenție.

2) Andrei Lesco, născut la 21 Februarie 1955. Căsătorit - soția Tatiana, fără copii. Deținut ilegal de către separatiștii din Tiraspol din 2 Iunie 1992. Condamnat la 12 ani de detenție. Suferă de următoarele boli: bronșită cronică, pancreatită, dureri acute de dinți, dureri de cap, prostatită. Necesită tratament pe care însă nu-l poate primi în condițiile din închisoare. Ca și în cazul familiei Ivanțoc, situația finaciară a soției este extrem de grea și ajutoarele sunt principala sursă din care soția reușește să-i ofere soțului în detenție produsele și medicamentele cele mai elementare.

3) Tudor Petrov-Popa, născut la 23 Februarie 1963. Divorțat, are doi copii. Deținut ilegal de către separatiștii din Tiraspol din 5 Iunie 1992. Condamnat la 15 ani de detenție. Suferă de următoarele boli: tuberculoză (forma închisă), gastrită, dureri permanente de cap. Copiii săi sunt în îngrijirea fostei soții, toată aprovizionarea cu produse alimentare, medicamente, haine și încălțăminte revenindu-i surorii sale, Raisa Popa. Spre regret, situația financiară a familiei surorii sale este de asemenea foarte grea și ajutoarele constituie una din principalele surse de existență pentru Tudor.

... ...

După cum vedeți, situația acestor trei deținuți politici rămâne foarte grea. Nici OSCE, nici șefii de guverne și state din Occident nu doresc să-și amintească de ei și nimeni nu întreprinde ceva foarte concret pentru eliberarea lor.

Cred că dacă reușiți să colectați ceva bani pentru ei și să faceți și vreo declarație/demers pentru eliberarea lor, ar fi un gest extraordinar pentru aceste familii. Totodată, le-ați amînti și altor *"patrioți"* că pe aici încă se suferă pentru a fi Român.

Cu multă dragoste și urări de mai bine,

Vasile

• • •

FARA ARMÂNEASCĂ

SĂ NE CUNOAŞTEM TRECUTUL

CORPORAŢIILE PROFESIONALE MOSCOPOLENE

Vasile TEGA

Cu câteva luni în urmă, am avut agreabila surpriză sa vizionez la postul de televiziune francez TV5, în cadrul unui program intitulat *"oraşe dispărute"*, un film documentar despre *Moscopole*, orgoliul românismului sud-dunărean în secolul al XVIII-lea.

Ceea ce a reţinut, printre altele, atenţia noastră a fost insistenţa reporterului de a scoate în evidenţă rolul deosebit jucat de corporaţiile profesionale, viaţa şi expansiunea Moscopolei neputând fi cunoscute fără cunoaşterea modului de organizare şi funcţionare a acestora.

Din păcate, un studiu special asupra acestor corporaţii nu există încă - după cunoştinţa noastră - dar, din informaţiile fragmentare regrupate în acest articol, cititorul îşi va putea face o idee de ansamblu asupra subiectului.

Într'un studiu geografic apărut la Viena în anul 1701 sub îngrijirea lui **Daniil Ieromonahul** şi **Grigorie Ierodiaconul**, se afirmă că moscopolenii aveau paisprezece corporaţii, reprezentând marile categorii industriale şi comerciale. După alţii, în afară de acestea existau şi bresle mai mărunte reprezentând îndeletniciri de ordin secundar, aşa încât în total Moscopolea ar fi numărat, în vremurile măririi ei, circa cincizeci de corporaţii. Cele mai importante erau acelea ale industriei metalurgice: aurarii, argintarii, arămarii, armurierii. Veneau apoi acelea ale industriei textile şi croitorii, cărora le urmau băcanii, cismarii, constructorii, zugravii etc.

Nida Boga, în a sa capodoperă în versuri *Voscopolea* - o impresionantă reconstituire a vieţii şi civilizaţiei, culturii Aromânilor din Moscopole, reţine şi el numărul de paisprezece corporaţii în sonetul intitulat ***Isnăhili (Isnafurile)***, din care iată prima strofă:

Erau isnăhili tuti pasprădzaţi, / A l'ei băirachi şi-ari cathi unâ, / Şi casâ isnafceadzl'i iu s'adună, / Isapea a isnăhilor cându sfaţi. (Erau isnafurile - paisprezece, toate / cu flamură la poartă, fiecare, / cu sală largă, pentru adunare - / Să pună acolo totul ca pe roate!).

Într'o monografie consacrată Moscopolei, istoricul grec **Fanis Mihalopulos**, vorbind despre corporaţiile profesionale din acest oraş, scrie: *"Un rol important în dezvoltarea economică a Moscopolei, precum şi în întregul ei progres civilizator, l-au jucat diferitele corporaţii profesionale. Acestea constituiau organisme particulare recunoscute de autorităţile turceşti, având un statut propriu, cu şefi aleşi (numit primul maestru), cu simbolurile lor proprii (drapele), cu proprietăţi proprii (case), cu sărbătorile lor (terefit) şi întruniri (loje), în cursul cărora se dezbăteau probleme legate de munca lor şi se proceda la alegerea starostelui (primul-maestru). Principalul scop al corporaţiilor era promovarea profesională a membrilor lor, stabilirea salariilor, precum şi soluţionarea conflictelor care ar fi putut să se ivească între patroni şi salariaţi. Atât de mare era eficacitatea justiţiei şi aşa de mare era încrederea muncitorilor şi a patronilor în judecători şi în imparţialitatea starostelui, încât rareori s'au formulat plângeri contra hotărârilor care erau definitive şi irevocabile".*

"Breslele - scrie **A. Hâciu** în binecunoscuta sa lucrare ***Aromânii*** *- erau admirabil organizate. Gudas numără 14 corporaţii bine constituite. O puternică corporaţie era aceea a arămarilor, care se găsea, întotdeauna, în fruntea frumoaselor iniţiative de binefacere culturală şi de asistenţă socială. Erau bresle de arămari sau cazangii, lăcătuşi, cuţitari, tuflecii, argintari, croitori, papugii, samaragii etc. Toţi aceştia - ca şi oamenii casnici - lucrau nepregetat şi trebuia ca lucrul lor să fi fost foarte bine organizat, pentru ca să se satisfacă nevoi peste hotare, ca în Veneţia şi alte cetăţi italiene, pentru ca să reuşească în concurenţă cu celelalte cetăţi din ţinutul moscopolean şi cu bâlciurile din Peninsulă etc. Comerţul şi industria Moscopolei au ajuns să facă din această cetate una din cele mai bogate şi celebre din Peninsulă. Dar strălucirea ei nu s'a exprimat numai prin averi considerabile, ci şi prin instituţii de caritate publică, de devoţiune religioasă şi de înaltă cultură, cum nu existau nicăieri aiurea în Imperiul Otoman - toate acestea înfiinţate şi întreţinute de marii bogătaşi şi de breslele oraşului".*

Moscopole după o stampă din 1742 imprimată la Viena

Informaţii preţioase privind organizarea şi funcţionarea acestor corporaţii găsim într'un articool al lui **Victor Papacostea**, publicat în ***Revista Istorică Română*** din 1934. *"Fiecare corporaţie moscopoleană* - scrie el - *era condusă de un consiliu alcătuit din maeştrii cei mai bătrâni; pe aceştia îi prezida un staroste, numit **primul-maestru**. Toţi primii maeştri ai celor 14 corporaţii principale, întruniţi, alcătuiau o conducere supremă, investită cu puteri însemnate, în ordine judecătorească în deosebi. De altfel, acest consiliu de 14 se şi numea **Tribunalul de Pace**. El judeca toate afacerile şi diferendele membrilor şi în genere orice pricină - cu excepţia celor comerciale în care unul dintre împricinaţi nu aparţinea cetăţii".*

Din cercetarea statutelor de organizare şi funcţionare a corporaţiilor moscopolene se vede că pe primul plan în grija cârmuitorilor era păstrarea cât mai neştirbită a legăturilor de solidaritate şi respectul ierarhiei. Articolul întâi al statutelor uneia din aceste asociaţii o spune răspicat: ***"Ca temelie a organizaţiei noastre instituim dragostea unora faţă de ceilalţi şi cu aceasta să zdrobim pe toţi duşmanii"***, iar articolul imediat următor este consacrat în întregime obligaţiilor de respect faţă de conducătorii corporaţiilor ***"ca unii ce şi-au luat asupra lor grijile celor mai mici"***. Călcarea aceste prime dispoziţii era sancţionată cu excluderea din asociaţie - ceea ce după moravurile severe ale acestei societăţi echivala cu ruina materială şi morală a celui excomunicat.

În privinţa repausului duminical, moscopolenii rezolvau problema într'un spirit foarte practic, departe de rigiditatea, de cele mai multe ori pur formală, a legiuirilor moderne. Magazinele rămâneau cu obloanele trase, însă comerciantul avea îngăduinţa, dacă voia, să stea în faţa prăvăliei pentru cazul că cineva ar fi avut nevoie să cumpere ceva.

Problema ucenicilor, şi în genere a personalului auxiliar, nu era uitată. Corporaţia patrona încheierea contractelor de muncă, reglementând nu numai intervalele de pregătire dar şi ceea ce se cheamă azi ***salariul minimal***. Patronul care avea nevoie de un funcţionar era dator ***"mai întâi să-l angajeze în faţa corporaţiei şi pe urmă să-l introducă în magazinul său"***. Erau de asemenea prevăzute şi aspru sancţionate convenţiile secrete.

O grijă deosebită puneau corporaţiile pentru practicarea cinstită a comerţului. Lipsa de cântar era pedepsită într'un mod pe cât de original pe atât de usturător. Vinovaţii erau condamnaţi să acopere ei singuri plata haraciului pe care cetatea îl dădea anual magistratului turc din Coriţa.

Şi, în încheiere, câteva cuvinte despre opera socială şi culturală a corporaţiilor moscopolene. Ca pretutindeni, organizaţia breslelor de dezvoltare sub semnul crucii şi la Moscopole, aveau câte un patron (ales dintre sfinţii mai familiari Aromânilor) căruia cele bogate se sileau să-i ridice biserici cât mai frumoase.

La Moscopole, bogaţii şi săracii, membri ai diferitelor corporaţii, s'au întrecut în colectarea sumelor şi în prestarea muncilor necesare ridicării oraşului.

Graţie contribuţiei breslelor, s'au dezvoltat aici şi numeroase aşezăminte de asistenţă socială. S'a întemeiat un orfelinat şi vestita ***"Casa tonptohon"*** (Casa săracilor). În prima erau adăpostiţi copiii orfani şi săraci care studiau în şcolile Moscopolei. Pouqueville, celebrul consul al lui Napoleon pe lângă Ali Paşa din Ianina, a mai apucat încă în zilele călătoriei sale şi magazii cu alimente de rezervă pentru săracii oraşului.

Tot corporaţiile ***"au înfiinţat în tovărăşie şi tipografia"***, singura pe vremea aceea în tot Imperiul Otoman.

Tinerii talentaţi dar săraci sau orfani au găsit un sprijin generos în rândurile corporaţiilor. În cronica mănăstirii Sf. Fecioare se spune lămurit că după inaugurarea Academiei, arămarii, aurarii, tinichigiii, cismarii şi celelalte corporaţii ***"s'au angajat să ajute câte un băiat să studieze limba greacă, filosofia şi ştiinţele teologice..."***

Ei recrutau pe aceşti tineri din rândul acelora care îşi făcuseră studiile elementare la orfelinatul amintit mai sus. Pe de altă parte corporaţiile *"se obligau să cheme profesori învăţaţi şi distinşi, după cum se vede din relaţiile şi discuţiile acestora cu colegii dela universităţile europene, procedeu cunoscut şi practicat pe o scară largă sub numele de <visiting professor>"*.

Din rândurile de mai sus se poate vedea, odată mai mult, cât de temeinică era altădată întocmirea acestor comunităţi. Valoarea lor socială şi morală se întemeia pe practica activă a virtuţilor creştine - pe o disciplină severă şi pe iubirea aproapelui în primul rând.

P.S. Pentru ca cititorul să aibă o mai bună vedere de ansamblu asupra Moscopolei, reproducem un document de o valoare excepţională, în traducere în limba română, originalul fiind în limba latină, care se află în păstrarea Arhivelor Statului din Budapesta:

"Moscopolea este aşezată în Macedonia, la hotarele Albaniei şi este oraşul cel mai mare nu doar din întreaga Grecie, dar aproape din tot Imperiul Turcilor chiar ("Urbs amplisima non modo in tota Graecia sed etiam fere per totum turcarum imperium"). Ca număr al clădirilor, construite din material solid, număr ce trece bine de 12.000, ca privilegii unice de libertate şi scutiri de dări din partea împăraţilor turci, el este fără pereche, strălucit. Locuitorii săi sunt de o singură naţionalitate şi de religie creştină de rit grecesc, de aceeaşi limbă, care e numită romană, fiindcă este alcătuită în cea mai mare parte din vocabule latine, şi ei înşişi îşi zic între ei şi se numesc romani" ("quae ab ipsis appellatur romana, ut pote conflata ex maxima parte latinis vocabulis, ipsique inter se romani dicuntur et nominantur").

CITIŢI PE INTERNET
ZIARUL NOSTRU
WWW.CUVANTULROMANESC.COM

DENTAL CLINIC
Dr. Christina Oprescu-Havriliuc & Assoc.

- Stomatologie pentru întrega familie
- Servicii stomatologice variate şi de cea mai bună calitate
- Program de lucru avantajos, inclusiv după amiază şi Sâmbăta
- Timp minim de aşteptare, cu respectarea programărilor
- Noii pacienţi sunt bineveniţi. Ambienţă relaxantă. Acces facil

701 Sheppard Ave East, Suite Nr. 205, Toronto, Ontario, M2K 2Z3
Tel: 416 225 8822
Free underground parking
Bessarion Station on the new Sheppard Subway Line or
Sheppard Buses: 10, 85, 139 at Bessarion Station
www.cuvantulromanesc/publicitate

ÎNTÂMPINAREA NOULUI AN LA CÂMPUL ROMÂNESC

Abia încheiat sezonul de vară cu un larg evantai de activităţi, printre care putem aminti cele două serbări câmpeneşti ale parohiilor *"Sfântul Gheorghe"* şi *"Sfântul Ioan Evanghelistul"* ambele din Toronto, sărbătorirea de Sf. Maria a hramului Capelei dela Câmpul Românesc de către cele trei comunităţi: Toronto, Kitchener şi Hamilton, precum şi *"Tabăra de Vară a Câmpului"*, eveniment de o deosebită importanţă culturală, cu invitaţi din rândul personalităţilor bine cunoscute în viaţa literară românească, canadiană şi internaţională, pe adresa Asociaţiei Culturale Române din Hamilton au început să sosească scrisori de apreciere şi chiar înscrieri pentru revelionul 2003.

Ca de obicei, organigrama sălii *"Centrului Cultural Nae Ionescu"* care găzduieşte evenimentul a fost concepută în ideea optimizării maxime a spaţiului, vinderea biletelor de *revelion* începând din luna Octombrie.

Grupul artistic al Asociaţiei noastre, chiar cu lipsa D-lui George Bălaşu, vice-preşedintele şi responsabilul cu partea artistică a Asociaţiei noastre, a intrat în febra repetiţiilor, preluând o aleasă suită de dansuri, sub un nou aranjament.

Cu toate pregătirile în timp, o după-amiază cu un soare blând, seara de Ajun s'a înmiresmat în decorul unei uşoare ninsori, ca un simbol al venirii noului an.

Atmosfera plină de animaţie, revederile celor peste care mai trecuse un an, amabilitatea gazdelor, risipa de frumuseţe sufletească şi fizică, eleganţa vestimentară, a fost dintr'odată surprinsă de numărarea inversă a ultimelor clipe ale anului şi pocnetul dopurilor de şampa-nie, servită în paharele cu siluetă al căror clinchet se reverbera în tradiţionala urare *"La Mulţi Ani cu Sănătate!"*, urmată de felicitări şi îmbrăţişări.

Surpriza primelor ore ale anului abia sosit, a fost programul de cântece, dansuri, obiceiuri şi urări tradiţionale, oferit de grupul de dansatori, echipa interpretativă a jocului Caprei, colindătorii Pluguşorului, jocul *"Moşilor"*, încheiată cu Urările Sfântului Vasile şi ale Anului Nou, de către întregul ansamblu care a ridicat invitaţii în picioare după care, ca la un semn, brâul, sârba şi hora, au cuprins întreaga sală.

Se apropiau zorile zilei Sfântului Vasile, dar jocurile, dansurile şi cântecele nu încetau: îmbrăcaţi de plecare, invitaţii se mai întorceau, pentru a felicita pe organizatori, pentru a-şi mai lua încă odată rămas bun.

S'au adus mulţumiri, preşedintei Asociaţiei Culturale Române, Mihaela Moisin, doamnelor care au pregătit meniul, personalului care a servit, precum şi artiştilor care păstrează peste timp tradiţiile, cântecele şi datinile poporului nostru.

Participant

Echipa de dansuri a Asociaţiei Culturale Române dn Hamilton

Anul Caragiale" sărbătorit la Montréal

Dacă anul 2000 a fost declarat oficial *"Anul Eminescu"*, la 150 de ani dela naşterea poetului, şi sărbătorit atât în ţară, de fosta guvernare, cât şi'n exil, anul 2002, care a trecut, a fost considerat *"Anul Caragiale"*, la 150 de ani dela naştere şi 90 dela moartea lui; dar, din păcate, anul teatral nu s'a bucurat de acelaşi entuziasm nici în ţară, nici în exil.

Totuşi, la Montréal, Trupa de Teatru *"Cortina"*, sub conducerea şi regia D-lui Cristian Păvălucă, a adus un modest dar însemnat omagiu celui mai mare dramaturg din literatura română, oferind comunităţii noastre comedia *"Conul Leonida faţă cu reacţiunea"*.

Spectacolul, deşi interpretat de actori amatori, a fost un adevărat succes, spectatorii răsplătindu-i pe artişti cu numeroase aplauze şi laude după premieră.

Deşi ar părea nesemnificativ faptul că la Montréal s'a jucat o piesă din repertoriul lui Ion Luca Caragiale, dorim să subliniem şi să amintim tuturor, din ţară şi din exil, că a existat măcar o singură manifestare dedicată neuitatului şi neegalabilului autor al capodoperei *"O scrisoare pierdută"*.

Corespondent

CORUL BISERICII "SF. IOAN BOTEZĂTORUL" DIN KITCHENER, VESTIND NAŞTEREA DOMNULUI

În Duminica a doua a lunii Decembrie, a anului ce abia a trecut, corul bisericii *"Sf. Ioan Botezătorul"*, din Kitchener, a fost invitat de onoare al bisericii *"Sfântul Ioan Evanghelistul"* din Toronto.

Binecunoscuta corală având la pupitru pe dirijorul Raiciu Nicolae, a venit în viaţa noastră care se depăna monoton ca o prozaică repetiţie, cu o aleasă colecţie de colinde, spre desfătarea trăirilor interioare, dar mai ales spre a demonstra cât de mare poate fi comunicarea între oameni, când ei se găsesc sub semnul sfintei cruci.

Resursele spirituale moştenite de veacuri în inima Românilor, mai ales a celor plecaţi de acasă, cu toţii născuţi creştini, ce se aflau uitate undeva în străfunduri nemărturisite, în stare amorfă şi inertă, au fost trezite de urările şi cântecele colindătorilor din Kitchener, la bucuria vieţii, la înnobilarea sufletească, la drumul ascendent al împlinirilor spirituale.

Vocile etalate pe treptele portativului, s'au personificat strălucitor, trăindu-şi fiecare entitatea, dar în incidenţa frazei melodice ele au creat o structură armonică cuceritoare, care a deschis înălţimile cerului într'o binecuvântare de linişte luminoasă şi pace înălţătoare, dovedind că fiinţa omenească, moment de excelenţă al Creaţiei, se poate înălţa, transcendental, ca o privire sonoră spre colina însorită a mântuirii noastre.

Măiestria dirijorului s'a regăsit în calităţile tehnice, în capacitatea de a cuprinde întregul decor muzical, dar mai ales în discreţia incursiunii fondului afectiv al artistului care, cu toate că se găsea sub comanda baghetei, manifesta originalitate şi libertatea exprimării; toate acestea desăvârşindule cu multă elocvenţă, eleganţă şi dăruire.

Concertul colindelor nu a fost numai un act de interpretare, de creaţie, ci un gest mistic, cu virtuţi religioase. Aceaste caracteristici nu au fost dobândite prin faptul că tema este cu predilecţie religioasă, ci prin modul de exprimare a divinului. Ele au mărturisit că Mântuitorul este pentru noi toţi o prezenţă firească, dar că în special cei hărăziţi să vestească naşterea Lui şi să slăvească numelui Lui, poartă cu ei fiorul incandescent al unei existenţe superioare, oglindit de providenţa, care veghează asupra întregului univers.

Arta muzicală şi interpretativă a corului bisericii *"Sf Ioan Botezătorul"* din Kitchener, dirijor Raiciu Nicolae s'a manifestat într'o ipostază revelatoare, unde Dumnezeu poate fi întâlnit în Sine, în emoţia lăuntrică a nemuririi, a fericirii veşnice, ca o ninsoare cu flori dalbe de măr pe pridvorul sufletelor noastre.

Al.TOMESCU

APEL

de susţinere a foştilor deportaţi în Siberia din Moldova de către regimul totalitar comunist din fosta URSS (actualmente Rusia) în 1940-1953

Noi, Membrii Asociaţiei Deportaţilor (AD), care am fost arestaţi în noaptea de 12-13 Iunie 1941 şi 5-6 Iulie 1949 fără judecată şi deportaţi în Siberia numai pentru faptul că am fost gospodari harnici, cărturari şi cu credinţă în Dumnezeu, ne adresăm într'un moment de răscruce al istoriei neamului nostru, trădat şi vândut de venetici.

Membrii A.D. se află astăzi într'o situaţie extrem de dificilă: îndură foame, frig, lipsuri şi sunt umiliţi. Pensiile mizerabile sunt de 60-120 lei (9 $ SUA) lunar, iar cheltuieli comunale sunt 200-500 lei (16-39 $ SUA) lunar. Şi atunci cum se poate trăi?...

Numărul foştilor deportaţi din Moldova este de peste 20.000 oameni. În Chişinău locuiesc aproximativ 3.000. De aceea, este necesară efectuarae unui complex de acţiuni care ar ameliora situaţia foştilor deportaţi.

Sarcinile imediate pe care AD şi le asumă sunt:

1. Intensificarea activităţii Centrului de evidenţă şi informaţional al AD prin:

a) obţinerea unui sediu acceptabil în zona centrală a Chişinăului şi utilarea lui cu minimul necesar (computer, telefon etc.);

b) lărgirea reţelei de filiale atât în Moldova, cât şi în afara hotarelor ei;

c) evidenţa medicală a foştilor deportaţi.

2. Crearea unităţilor curativ-sanatoriale şi farmaceutice, care ar asigura asistenţă medicală gratuită sau cu reduceri pentru membrii AD în toate judeţele Moldovei.

3. Crearea azilurilor pentru bătrâni.

4. Crearea cantinelor gratuite pentru cei nevoiaşi.

5. Crearea unităţilor de producţie cu participarea AD:

- la oraşe - mici întreprinderi industriale;
- la sate - asociaţii agricole de creşterea animalelor, legumelor, mici întreprinderi de prelucrare şi păstrare a producţiei agricole, mici întreprinderi de creştere şi prelucrare a plantelor medicinale şi producere a medicamentelor.

6. Crearea unui fond de ajutorare a celor bătrâni, a invalizilor, bolnavilor şi a unui fond pentru organizarea activităţilor de caritate.

Pentru realizarea programului propus de AD este nevoie de ajutor şi contează pe susţinerea tuturor celor de bună credinţă.

Vă rugăm respectuos să ne ajutaţi cu ce puteţi, financiar, cu alimente, îmbrăcăminte, încălţăminte, medicamente, transport etc.

Donaţiile băneşti le puteţi depune în banca **"Agroindbanc"**. Rechizitele bancare sunt:

Cont curent: MDL N 2251908012480;

Cont valutar: USD N 2251208042480;

Cont valutar: ROL N 2251108032480;

Cont fiscal: N 32930015

Cu profund respect,
Membrii Consiliului executiv A.D.:

Preşedinte A.D. - Ion Puţuntică;

Vice-preşedinte - Ion Curdu;

Consilieri: Vladimir Scurtu, Nadea Pascal, C-tin Tăndru, Gh. Bunescu, Lidia Dohotaru.

Dr. Corina Mihai

Tel : 416 225 9111

GENERAL COSMETIC DENTISTRY

175 Willowdale Ave., Unit 201,
Toronto, Ontatric

Întreaga gamă de servicii dentare
Noi pacienţi şi urgenţe sunt bineveniţi
Programări inclusiv Sâmbăta

Check-up gratuit, seniori discount
Primim orice plan de asigurare

www.cuvantulromanesc/publicitate

Dr. Ionel ZEANA

Ne-a părăsit şi camaradul Dr. Zeana, pe data de 8 Ianuarie 2003. El s'a născut la 19 Iulie 1912 în comuna Doleani Jud. Salonic - Macedonia. Pentru continuarea studiilor, în 1928 vine în ţară şi urmează cursurile Facultăţii de Medicină din Bucureşti. Din anul 1945 este medic primar ftiziolog la diverse sanatorii de TBC din ţară. A acţionat politic în cadrul Mişcării Legionare din anul 1934. Participă la Congresul studenţesc din 1936, dela Târgu Mureş, după care este internăţat, pentru 6 luni, la penitenciarul din Cluj.

În Decembrie 1938 este internat în lagărul dela Miercurea Ciuc. Este unul din supravieţuitorii masacrului din noaptea de 21/22 Septembrie 1939.

Arestat în noaptea de 14/15 Mai 1948 la Constanţa, e condamnat la 18 ani muncă silnică. Condamnarea a fost comutată de Curtea Supremă la 10 ani temniţă grea, după care, pentru refuz de colaborare cu Securitatea, a mai primit o pedeapsă administrativă de 60 de luni, în colonie de muncă forţată.

În timpul detenţiei a trecut prin următoarele închisori: Constanţa, Aiud (peste 9 ani), Văcăreşti, Jilava, Noua Culme şi Periprava. A ieşit din închisoare la 12 Mai 1963, bolnav de TBC la amândoi plămânii.

După eliberare este retrogradat şi funcţionează ca simplu medic stagiar. Abia după 6 ani este reintegrat în drepturile de medic primar, obţinute prin concurs în 1945.

A ieşit din închisoare cu opt volume de versuri compuse mental, din care a publicat numai volumul *"Golgota Românilor"*, în anul 1995.

În anul 1977 este premiat la concursul de amatori pentru pictură în ulei.

A fost un model de camarad, care şi-a urcat Golgota, murind împăcat cu soarta şi cu Dumnezeu. Noi cei rămaşi să-i urmăm exemplul.

Dumnezeu să-l odihnească.

Corespondent

MAJORAREA TAXELOR NOTARIALE OBLIGĂ AFACERILE IMOBILIARE LA EVAZIUNE

"O primă consecinţă a acestei majorări nejustificate va fi creşterea preţurilor tranzacţiilor şi diminuarea comisioanelor agenţiilor imobiliare", a declarat preşedintele Uniunii Naţionale a Agenţilor Imobiliari (UNAI), Petrişor Morar. Domnia sa a adăugat că este foarte posibil ca unii dintre cei care participă la aceste tranzacţii să nu declare preţul corect în acte, chiar dacă conducerea UNAI le va recomanda agenţilor membri să nu facă acest lucru.

Pe de altă parte, preşedintele UNAI a semnalat şi faptul că evaluarea imobilelor şi încadrarea lor în grila de preţuri minimale la notar se face fără consultarea celor care cunosc cel mai bine realităţile pieţei. Astfel, preţurile sunt unice pe zone, fără să se ţină cont de depărtarea de stradă, de etaj sau de alţi factori care influenţează semnificativ valoarea unui imobil, a unui teren sau a unui apartament.

La rândul lui, vicepreşedintele uniunii, Gabriel Zamfir, a subliniat că întotdeauna când are loc o creştere a presiunii fiscale se dezvoltă în paralel piaţa neagră. *"Aceasta mai ales că legea prevede încheierea contractelor în forma autentică* (adică la notar - n.r.) *numai pentru terenuri, nu şi pentru imobile şi apartamente"*, a adăugat Dl. Zamfir. *"Este o măsură luată din birou, de nişte funcţionari care nu ne-au consultat nici pe noi şi nici pe cei din conducerea Uniunii Notarilor"*, a concluzionat preşedintele Filialei Bucureşti a UNAI, Radu Zilişteanu. Dacă pe piaţa imobiliară tranzacţiile se desfăşoară după principiul liberei concurenţe, nu acelasi lucru se poate spune şi despre notariate, unde tarifele sunt decise la nivel central. În acest fel, o majorare a tarifelor notariale va afecta în primul rând legalitatea tranzacţiilor imobiliare, care reprezintă aproape jumătate din volumul şi valoarea totală a actelor care trec de obicei pe la notar.

"Pentru a funcţiona pe piaţa imobiliară, conform actelor normative în vigoare (Ordonanţa 3/2000), *o societate trebue să aibă cel puţin unul dintre administratori atestaţi din punct de vedere profesional de către UNAI, să fie membru al acestei organizaţii şi să aibă ca obiect principal de activitate tranzacţiile imobiliare. De asemenea, şi agenţii imobiliari trebue să absolve un curs de specialitate pentru a putea profesa"*, a precizat Dl. Zilişteanu. Domnia sa a apreciat că, în prezent, în Bucureşti desfăşoară activităţi imobiliare aproximativ 1.000-2.000 de companii, din care sunt membre ale UNAI doar aproximativ 300. *"Este foarte greu să identificăm toate firmele care activează în acest domeniu şi, de aceea, trebue să convingem societăţile de pe piaţa imobiliară să intre în legalitate"*, a mai spus Dl. Zilişteanu, care a adăugat că peste 100.000 de companii au înscris în obiectul de activitate şi tranzacţiile imobiliare.

NE-A PĂRĂSIT UN MARE PATRIOT

DR. ŞTEFAN VIRGIL ISSĂRESCU

La 21 Decembrie 2002, a plecat dintre noi Dr. Ştefan Virgil Issărescu. unul dintre puţinii luptători anticomunişti, care au mai rămas pe continentul american. Decesul a avut loc, ca urare a unor complicaţii în urma pneumoniei contractate.

Dr. Ştefan Virgil Issărescu s'a născut la 5 Octombrie (stil nou) 1906, la Turnu-Severin. După terminarea studiilor liceale a urmat facultatea de Drept din Bucureşti, absolvind-o în anul 1932. A dorit să facă o carieră diplomatică dar *"relaţiile"*, *"pilele"* şi *"nepotismul"* i-au fost piedici în realizarea visului său.

S'a autoexilat dezluzionat la Praga, unde a obţinut doctoratul în medicină la Universitatea germană în 1940.

Capitularea necondiţionată dela 23 August 1944, îl găseşte în Germania şi este închis de Germani în lagărul Krummhubel, de unde este eliberat de armata engleză. A trecut în Italia, unde a lucrat pentru IRO (Organizaţia Internaţională a Refugiaţilor), ca medic. În 1948 a emigrat în Statele Unite, unde desfăşoară o bogată activitate pe tărâm profesional cât şi politic.

A locuit în Statele Unite la Providence, Rhode Island, şi a predat la Departamentul de Medicină al universităţii locale.

S'a căsătorit cu prinţesa Ileana, ultimul vlăstar al Regelui Ferdinand şi al Reginei Maria, până când prinţesa s'a călugărit sub numele de Maica Alexandra.

Între anii 1948-1952 a fost asistent al şefului Serviciului Medical pe lângă Agenţia Internaţională a refugiaţilor din Cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite. După ce a practicat medicina la New York şi Boston, în 1956 a făcut studii avansate la Institutul de Studii Nucleare dela Oak Ridge, Tennessee. Din anul 1960 şi până la pensionare, în 1979, a fost Directorul Serviciilor de Laboratoare, la Centrul Medical din Providence, Rhode Island.

Pe plan politic: membru al *Comitetului Naţiunilor Europene Captive* - secţia România; preşedintele organizaţiei *"Romanian Welfare Committee"*; vicepreşedinte şi apoi preşedintele organizaţiei *"Adevărul despre România"*, NY, 1975; preşedinte al organizaţiei *ACORD* şi vicepreşedinte al organizaţiei *"Uniunea Mondială a Românilor Liberi"*, preşedinte I. Raţiu.

Unul din ultimele sale proiecte realizate de distinsul intelectual aflat la vârsta patriarhală a fost repatrierea, în Noembrie 2000, a rămăşitelor pământeşti ale generalului Nicolae Rădescu şi oferirea, în August 2002, către Centrul Internaţional de studii asupra comunismului, a unui *"Dosar Rădescu"*, alcătuit din documente şi fotografii care se vor expune la Memorialul dela Sighet.

Dr. Ştefan Virgil Issărescu a fost unul dintre liderii exilului românesc care s'a distins prin patriotism, morală, modestie, unul din pilonii exilului românesc anti-comunist.

A fost înmormântat la Providence, Rhode Island, plâns de soţia sa dr. Patricia Kennedy Issărescu şi D-na Ruxandra Bork, singurele sale rude apropiate.

Cu decesul său se încheie un an de mari şi ireparabile pierderi ale exilului româno-american.

Facem cunoscut că slujba religioasă va avea loc şi la NewYork, biserica Sf Dumitru (West 89th St.) în Manhattan, Sâmbătă 18 Ianuarie ora 12:00.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Aurel S. MARINESCU
vicepreşedintele asociaţiei "Adevărul despre România"

DR. ŞTEFAN VIRGIL ISSĂRESCU

Atât membrii, cât şi Consiliul de Administraţie al Fundaţiei Iuliu Maniu, doresc să-şi exprime pe această cale profundul lor regret la plecarea dintre noi a Doctorului Ştefan Issărescu, membru marcant al organizaţiei noastre, lider al rezistenţei anticomuniste şi îndrumător al Românilor din exil. Înţelepciunea şi experienţa sa de viaţă pe care a împărtăşit-o generos cu noi, ne vor lipsi pentru întotdeauna.

Dă-i Doamne odihnă veşnică.

Justin P. Liuba
Preşedinte

DR. ŞTEFAN VIRGIL ISSĂRESCU

Conducerea şi membrii organizaţiei "Romanian Welfare Inc." deplâng trecerea în veşnicie a celui ce a fost Preşedintele, călăuzitorul şi animatorul ei. Devotamentul cu care Ştefan Issărescu a condus organizaţia noastră timp de mai multe decenii rămâne pentru noi toţi o pildă şi un îndemn. Sincerele noastre condoleanţe soţiei sale Pat şi verişoarei Sandra Bork.

Dumnezeu să-l odihnească în Lumea Dreptilor.

Justin P. Liuba
Vicepreşedinte

PENTRU VÂNZĂRI
ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER

ELITE REALTY

ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives

775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7

Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

www.cuvantulromanesc/publicitate

COLUMBUS TRAVEL
SERVICE LIMITED

CELE MAI SCĂZUTE PREŢURI DIN TORONTO SPRE BUCUREŞTI, TIMIŞOARA, BUDAPESTA ŞI ORICE DESTINAŢIE ÎN EUROPA DE VEST, CU POSIBILITATEA ÎNCHIRIERII DE AUTOTURISME

Bilete de avion din Bucureşti, Timişoara sau Budapesta pentru cei care doresc să vă viziteze

VĂ OFERIM VACANŢE DE NEUITAT, ÎN CARAIBE, CUBA, MEXIC, SAU ÎN ALTE LOCURI, LA PREFERINŢA DVS.

Contactaţi-ne la Tel: (416) 224 5800
1-866-853-9304
311 Shepard Avenue E. Toronto Ont.

www.cuvantulromanesc/publicitate

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

Ce vrea "Acţiunea Populară"?

La Hotel Intercontinental din Bucureşti, un grup de persoane bine cunoscute în viaţa publică românească au lansat asociaţia *"Acţiunea Populară"*, menită să favorizeze închegarea unei alternative de dreapta la actuala putere politică. Este vorba de politicieni care provin preponderent din zona dreptei, ţărănişti, liberali, pachişti şi alţii. Printre fondatori se numără Andrei Dimitriu, până de curând preşedintele Societăţii Române de Radio, Traian Remeş, fost ministru liberal de finanţe în guvernul CDR şi trecut ulterior la ţărănişti, George Şerban fost deputat PD, trecut ulterior la liberali, Mihai Gheorghiu, un politician mai tânăr ieşit din atmosfera Pieţii Universităţii din 1990, fost deputat ţărănist. Am remarcat şi prezenţa unui om de afaceri, un mai vechi susţinător al Convenţiei Democrate, Marian Milu .

Aceştia au părut să fie principalii purtători de cuvânt ai Acţiunii Populare. Printre membrii fondatori se află însă şi fostul ministru ţărănist, istoricul Neagu Djuvara, Gheorghe Ceauşescu, pachist la origine şi apoi ţărănist până la ultima sciziune, Smaranda Enache , care, în cadrul Ligii Pro-Europa, s'a distins prin activitatea consacrată armonizării relaţiei dintre Români şi Maghiari şi care a fost ambasadoare a României la Helsinki până la ultimele alegeri.

Apare pe lista fondatorilor şi Zoe Petre, fost consilier al preşedintelui Constantinescu, dar la reuniune au venit şi alţi colaboratori ai acestuia ca Mugur Ciuvică sau Dorin Marian. Se regăsesc însă şi nume surprinzătoare cum este de pildă cel al scriitorului Nicolae Breban, care se străduieşte de ani buni să-şi creeze un profil de disident anticomunist şi care se apropiase de PNŢCD în scurta perioadă în care preşedinte era Andrei Marga, relatează postul de radio *"Deutsche Welle"*.

Andrei Dimitriu, a expus scopurile acestei asociaţii. Ea îşi propune să pună la olaltă partidele de dreapta din România şi în plus să strângă toate forţele politice, ştiute sau doar bănuite, care ar putea contribui la închegarea unei alternative politice la puterea actuală. că vor fi scoşi pentru totdeauna din afaceri.

Rămân însă destule neclarităţi : unii văd în *"Acţiunea Populară"* o mişcare de unificare, alţii dimpotrivă o văd ca pe o mişcare centrifugă. Principalele partide ale dreptei par mai degrabă crispate de aceasta iniţiativă politică, bănuind că ar exista şi scopuri nedeclarate. De fapt teama este aceea că noua organizaţie intenţionează să devină, mai devreme sau mai târziu un partid politic, cu toate că fondatorii au declarat insistent că nu doresc aceste lucru.

REMEŞ ŞI MUREŞAN, SUSPENDAŢI DIN FUNCŢIILE DEŢINUTE ÎN PNŢCD

Consiliul Permanent de Conducere (CPC) al PNŢ CD a decis în unanimitate, suspendarea din toate funcţiile a vicepreşedintelui Ioan Avram Mureşan pe durata unui an de zile şi a vicepreşedintelui Decebal Traian Remeş pe durata a şase luni.

Cei doi vicepreşedinţi nu vor putea candida pentru nici o funcţie de conducere pe toată durata suspendării.

Preşedintele PNŢCD a afirmat că, dacă Remeş persistă în a deveni membru fondator al *"Acţiunii Populare"*, conducerea PNŢCD îi va cere să-şi dea demisia din partid, în caz contrar el urmând să fie considerat exclus.

Vicepreşedintele Nicolae Noica, care a fost şi el prezent la lansarea Asociaţiei *"Acţiunea Populară"* nu a fost sancţionat, dar i s'a cerut să opteze între calitatea de lider al PNŢCD şi cea de membru al asociaţiei. în cazul în care va opta pentru asociaţie, Noica este rugat să demisioneze din PNŢCD.

Cel de-al treilea ţărănist prezent luni la lansarea *Asociaţiei "Acţiunea Populară"*, Petre Diaconu, membru al Delegaţiei Permanente, a spus că nu a avut nici o contribuţie la crearea acesteia.

Ciorbea a precizat că situaţia apărută a fost privită în modul *"cel mai sincer"* şi că deciziile au fost luate *"cu toată durerea"*, mai ales că CNC apreciază activitatea unor colegi.

ROMÂNIA, ŢARA AVORTULUI

Din peste un milion de femei care rămân însărcinate anual în România, 700.000 avortează. O femeie din România face 3 - 4 avorturi, în timp ce în Europa Occidentală se înregistrează, în medie, mai puţin de un avort pe toată durata vieţii unei femei, informează AM Press.

ROMÂNIA ŞI TELEVIZIUNEA DIGITALĂ

România ar putea introduce televiziunea digitală în aproximativ cinci ani, iar în perioada imediat următoare va fi definitivat un cadru de finanţare a proiectului, pentru care vor fi necesare fonduri de peste un milion de euro, a declarat Dan Nica, ministrul Comunicaţiilor şi Tehnologiei Informaţiei, în cadrul unei întâlniri, la Munchen, cu conducerea companiei germane Rohde&Schwarz.

Între avantajele televiziunii digitale se numără calitatea superioară a imaginii, posibilitatea oferirii de servicii interactive şi a transmiterii mai multor canale TV.

ROMÂNII NUVOR ALEGERI ANTICIPATE

Trei sferturi dintre Români nu sunt de acord cu ideea alegerilor anticipate, arată ultimul sondaj CURS. Ei vor ca acestea să se desfăşoare la termen, adică în 2004. Doar 15 la sută dintre cei chestionaţi sunt de acord cu ideea alegerilor anticipate, restul fiind indecişi. Sondajul CURS este primul de acest fel care testează opinia publică în legătură cu o temă care frământă clasa politică. Nici ideea prezenţei la vot în cazul unor alegeri Dumnica viitoare nu este prea populară. Doar 56 la sută dintre alegători sunt hotăriţi să se prezinte la urne, ceea ce face ca datele sondajului să nu fie tocmai conforme rezultatelor unor alegeri adevărate. Cei 44 la sută nehotăriţi sau care spun că nu se vor prezenta, pot schimba total datele problemei în cazul în care se răzgândesc în privinţa participării la vot. O surpriză o constituie faptul că 42 la sută dintre respondenţii sondajului consideră foarte importantă prezenţa creştin-democraţilor în Parlament. 60 la sută au aceeaşi părere în privinţa social-democraţilor, iar liberalii au 48 la sută din opţiuni.

LA JUMĂTATE DIN POPULAŢIE, PUŢIN LE PASĂ

Modificarea Constituţiei este o problemă asupra căreia Românii nu au o opinie cristalizată, relevă o cercetare a Centrului pentru Studierea Opiniei şi Pieţei (CSOP), care arată că mai mult de jumătate din persoanele intervievate (52%) nu pot aprecia dacă este necesară revizuirea legii fundamentale.

Dintre persoanele care au o opinie pe această temă (48%), majoritatea (26%) consideră că este destul de necesară sau foarte necesară modificarea Constituţiei. Dintre persoanele care consideră că este necesară modificarea Constituţiei, o mare parte (41%) nu pot preciza ce anume ar trebui schimbat sau au doar o stare de nemulţumire confuză faţă de actuala Constituţie (exprimată prin răspunsuri de genul: legi mai aspre, adaptarea legilor la prezent, legile proaste).

În ceea ce priveşte domeniile în care se propune modificarea actualei Constituţii, cel mai frecvent menţionat (20% din respondenţi) este garantarea proprietăţii. Pe lista domeniilor urmează: votul uninominal - 13%, drepturile şi siguranţa cetăţeanului - 11%, reintroducerea pedepsei capitale - 9%, reorganizarea Parlamentului / Parlament unicameral - 9%, reducerea numărului de parlamentari - 6%, reglementările în domeniul muncii (inclusiv Codul muncii) - 5%, ajutorul acordat categoriilor defavorizate - 4%, separarea puterilor în stat - 3%, modalitatea de ridicare a imunităţii parlamentare - 3%, prerogativele preşedintelui - 2%.

Cei care sunt de părere că actuala Constituţie nu ar trebui schimbată, ceva mai mult de un sfert (28%), nu pot motiva această opinie. Jumătate din cei care nu consideră necesară modificarea Constituţiei sunt de părere că este bine făcută.

NOUL COD PENAL O FORMĂ MASCATĂ DE CENZURĂ A PRESEI

În penultima şedinţă de Guvern, a fost prezentat textul viitorului Cod Penal, care, conform unor surse, urmează să fie promovat în Parlament sub forma unei ordonanţe de urgenţă. Sub pretextul alinierii la legislaţia europeană în materie, Executivul pregăteşte, printre altele, un violent atac la adresa libertăţii presei prin instituirea principiului *"zile amendă"* prin care vor fi sancţionate delictele de presă. Concret, pentru actualele infracţiuni de insultă şi calomnie (termenul de infracţiune nu se mai regăseşte în noul text de lege, faptele penale fiind mai nou împărţite în crime şi delicte - această împărţire fiind printre puţinele elemente care au legătura cu Europa), un ziarist care pierde un proces, poate primi între 5 şi 360 zile amendă, care pot fi stabilite - de către instanţă - în echivalent financiar între 100.000 şi 1.000.000 lei ziua amendă. Un elementar calcul matematic ne arată că maximum de amendă pe care o poate primi un ziarist ajunge la 360 milioane lei, sau, cu alte cuvinte, salariul net pe 6 ani al unui jurnalist care câştigă 5 milioane pe lună. Dacă ziaristul în cauză nu poate plăti această sumă, sau o parte a ei, automat face închisoare.

Această nouă *"găselniţă"* a *"Guvernului Adrian Năstase"* vine în flagrantă contradicţie cu recomandările europene.

ROMÂNII ŞI BULGARII - PESIMIŞTI PRIVIND SITUAŢIA ECONOMICĂ

Românii şi Bulgarii sunt cei mai pesimişti în ceea ce priveşte situaţia financiară a familiilor lor şi posibilitatea de a achiziţiona bunuri de folosinţă îndelungată, potrivit unui studiu comparativ realizat de firma de cercetare de piaţă GfK în România, Bulgaria, Cehia şi Polonia.

TARIFELE LA ENERGIA ELECTRICĂ VOR CREŞTE CU 2,1 % DELA 1 IANUARIE

Tarifele plătite de populaţie şi agenţii economici pentru consumul de energie electrică vor creşte, dela începutul lunii Ianuarie, cu 2,1% ca urmare a actualizării cursului leu/dolar, în funcţie de care se calculează aceste tarife, a declarat Alexandru Săndulescu, director în cadrul Autorităţii Naţionale de Reglementare în Domeniul Energiei.

Noul curs avut în vedere la stabilirea tarifelor este 34.000 de lei pentru un dolar, faţă de 33.300 de lei în luna Iulie, când a a vut loc ultima majorare a preţului energiei electrice.

VALOAREA COŞULUI MINIM DE CONSUM

Valoarea coşului minim de consum lunar pentru trimestrul al treilea din acest an a fost majorată, printr'o hotărâre de Guvern de la 4.810.819 lei la 4.861.522 lei, calculată la preţurile şi tarifele din luna Septembrie. Valoarea coşului a fost calculată pentru o gospodărie medie formată din 2,804 persoane, reprezentând 1.733.522 lei pentru o persoană.

LITORALUL ROMÂNESC AL MĂRII NEGRE ESTE GRAV AFECTAT DE EROZIUNEA MARINĂ

Litoralul românesc al Mării Negre este într'o intensă şi continuă degradare, din cauza eroziunii marine, a declarat Hristu Uzun, şeful Direcţiei Apelor Dobrogea-Litoral.

Potrivit lui Hristu Uzun, în jumătatea sudică a litoralului, deşi au fost făcute unele lucrări de protecţie care au stabilizat anumite sectoare de ţărm, plaja din dreptul Taberei Internaţionale Eforie, partea nordică a plajei Neptun, plaja Venus-Saturn, precum şi partea sudică a plajei Mamaia au fost intens erodate, suprafaţa lor fiind micşorată numai în perioada 1981-1992 cu 24 până la 40 de metri.

BANCA NAŢIONALĂ NU ARE UN SISTEM DE RECUPERARE A DATELOR ÎN CAZ DE CATASTROFE MAJORE

Banca Naţională nu are un sistem de recuperare a datelor în caz de catastrofe majore, a declarat prim-viceguvernatorul BNR, Emil Iota Ghizari, care a anunţat implementarea pentru banca centrală şi Transfond a unui nou sistem IT de decontări electronice şi înmagazinare de date, în valoare de 15 milioane de euro.

GUVERNUL VREA SĂ-I RENAŢIONALIZEZE PE FOŞTII PROPRIETARI

Avocatul Adrian Vasiliu, specializat în probleme de restituire, a afirmat că ordonanţa care modifică Legea 10/2001 a restituirii imobilelor este neconstituţională. *"Practic ii renaţionalizează pe foştii proprietari a doua oară, fiindcă această ordonanţă spune că şi în situaţia în care imobilul a fost preluat fără titlu valabil, dacă guvernul vrea să-l pună pe lista aşaziselor imobile de interes public, imobilul nu se mai restituie în natură"*, a afirmat Adrian Vasiliu.

El a explicat că existau nişte reguli conform cărora cei care aveau case de revendicat puteau să o facă depunându-şi notificările. O dată faza de notificări încheiată, *"drepturile acelor persoane au fost câştigate în sensul că cei care deţineau în proprietate imobile ocupate în prezent de instituţii ale statului aveau dreptul recunoscut de Legea 10 de a li se restitui în natură aceste imobile"*.

"După ce aceste drepturi s'au născut în favoarea persoanelor îndreptăţite, vine această ordonanţă şi le ia drepturile înapoi", a conchis Adrian Vasiliu. Legea 10, adoptată în Februarie 2001, a fost modificată recent printr'o ordonanţă de urgenţă a guvernului prin care imobilele cu destinaţie publică nu se vor mai restitui în natură.

ÎNCREDEREA ROMÂNILOR ÎN ECONOMIE ESTE ÎN SCĂDERE

Indicatorul de încredere al consumatorilor din România a scăzut pe ansamblu, în perioada Mai - Octombrie a acestui an, înregistrând o creştere în lunile August, Septembrie şi Octombrie, după nivelul minim atins în luna Iulie, potrivit unui studiu realizat de firma de cercetare de piaţă GfK România.

Barometrul de încredere a Consumatorului este un studiu realizat în statele candidate la integrarea în Uniunea Europeană fiind cofinanţat de Comisia Europeană.

Sondajul este realizat lunar pe un eşantion de 1.000 de respondenţi şi cuprinde 12 întrebări lunare şi trei care vizează o perioadă de trei luni.

Indicatorul de încredere a consumatorului reflectă consumul privat şi se calculează ca medie a întrebărilor referitoare la aşteptările privind situaţia financiară a gospodăriei, situaţia generală a economiei în România, evoluţia şomajului în următoarele 12 luni şi posibilitatea de a economisi bani în următoarele 12 luni.

În perioada de analiză, proporţia celor care cred că situaţia financiară a familiei s'a îmbunătăţit a crescut dela 15% la 18%, iar numărul celor care cred că s'a înrăutăţit a scăzut dela 54% la 48%, cu un vârf de 58% în luna Iulie.

În ceea ce priveşte situaţia financiară a familiei în următorul an, 29% din populaţie estimează o înrăutăţire, iar 27% anticipează o evoluţie favorabilă. Cea mai mare diferenţă între cele două categorii a fost înregistrată în Iulie, când 38% din populaţie prevedea o situaţie mai proastă, în vreme ce ponderea optimiştilor scăzuse la 19%.

Datele GfK mai arată că 48% dintre Români vor cheltui mai puţin pentru bunuri de folosinţă îndelungată în următorul an. Numai 27% estimează o creştere a cheltuielilor pentru aceste bunuri.

În proporţie de 73%, Românii nu consideră că situaţia economică este una potrivită pentru economisiri, iar numai 19% cred că vor economisi bani în următorul an.

De altfel, doar 18% dintre persoanele intervievate au afirmat că situaţia financiară a familiei le permite să economisească, în vreme ce jumătate spun că veniturile abia le ajung pentru acoperirea cheltuielilor curente.

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

BOLNAVII INTERNAŢI ÎN SPITALE VOR TREBUI SĂ PLĂTEASCĂ O TAXĂ

Ministrul Sănătăţii, Daniela Bartoş, a declarat că bolnavii care se internează în spital vor plăti o taxă suplimentară. Aceasta va fi între 50.000 şi 100.000 de lei, valabilă pentru toată perioada de spitalizare.

Daniela Bartoş a spus că taxa suplimentară se va plăti numai cu aprobarea conducerii spitalului şi va fi impusă în special bolnavilor cu afecţiuni cronice acutizate. Vor fi scutiţi de plata taxei minorii şi bolnavii a căror viaţă este în pericol. Potrivit ministrului Sănătăţii, spitalele pot stabili şi alte categorii de persoane, precum pensionarii sau şomerii, care să fie scutite de plata taxei. Pe lângă această taxă, persoanele angajate plătesc statului, în contul asigurărilor de sănătate 7 la sută din salariu, iar firma la care lucrează încă 7 procente.

ION ILIESCU RECUNOAŞTE CĂ PSD AR PUTEA SĂ-ŞI PIARDĂ CAPUL

Preşedintele Ion Iliescu a declarat în emisiunea *"Sfertul academic"* transmisă de Radio *România Actualităţi*, că se teme ca PSD *"să nu-şi piardă capul, să nu se umfle în pene"*, pentrucă lăcomia nu rămâne nesancţionată de viaţă şi de societate. *"Eu mai ales mă tem de soarta PSD-ului ca să nu-şi piardă capul, să nu se umfle în pene. Avem multe semnale dela asemenea lideri, care se consideră aşezaţi pe vecie în fotoliile puterii şi îşi per mit şi lucruri inadmisibile pentru oameni. Deci, să nu-şi piardă capul, să nu-şi piardă decenţa, să nu-şi piardă trăsăturile specifice unui om care slujeşte o idee, care slujeşte o ţară, care slujeşte un popor"*, a afirmat Preşedintele Iliescu.

O AFACERE IMOBILIARĂ DE $100.000 A MINISTRULUI JUSTIŢIEI

"Teoretic, Rodica Stănoiu ar putea fi arestată chiar mâine de PNA", titra *Academia Caţavencu*, în pagina de investigaţii. Afirmaţia este motivată de o investigaţie jurnalistică din care rezultă că ministrul Justiţiei, Rodica Stănoiu, a vândut societăţii *"Petrom"* o casă şi un teren situate în localitatea Filiaşi, pentru 100.000 de dolari. Subiectul a fost preluat de *Ev. Zilei*, iar *Jurnalul Naţional* publică un interviu în care Rodica Stănoiu încearcă să justifice valoarea tranzacţiei.

Reporterii susţin că preţul casei cumpărate de *"Petrom"* este mult umflat, pentrucă, în zonă, imobile asemănătoare costă cam de zece ori mai puţin, iar clădiri industriale sau sedii de bănci s'au vândut la preţuri de două-trei ori mai mici. Săptămânalul compară afacerea *"Stănoiu-Petrom"* cu o alta similară, din 2000, în care cumpărătorul generos a fost tot *"Petrom"*, soldată cu mai multe arestări. Cazul a fost dezbătut şi de *"Academia Caţavencu"* care prezintă două fotografii ale modestei case moştenite şi, ulterior, vândute, societăţii *"Petrom"* de către actualul ministru al Justiţiei, precum şi un interesant document. Documentul (aflat şi în posesia *"Evenimentului zilei"*) reprezintă *"contract de vânzare-cumpărare încheiat între Stănoiu Rodica Mihaela, reprezentată de Domnul Candidatu Mihai şi <SNP Petrom> SA, reprezentată de Domnii Pisică Marcu Ilie şi Iordache Sorin"*. Din contract rezultă că *"SNP Petrom"* SA Bucureşti, prin reprezentanţii săi, Pisică Marcu Ilie şi Iordache Sorin, declară că *"achiziţionează dela Stănoiu Rodica Mihaela imobilul descris* (n.r. - este vorba despre o casă de cărămidă şi câteva terenuri) *cu suma de 100.000 de dolari, plătibili la cursul zilei al BNR şi că cunoaşte situa tia de drept"* etc. De menţionat că Rodica Stănoiu l-a mandatat pe Candidatu să o reprezinte în afacere prin biroul notarului Dumitru Apostoiu (decedat de curând), devenit celebru după scandalul legat de vânzarea revistei lui C.V. Tudor, *"România Mare"*, unui *"Irakian-fantomă"*.

Magistraţii acuză presiunile politice în actul de justiţie

Opinia publică internă şi internaţională şi forurile europene acuză de ani de zile presiunile politice în actul de justiţie din România. Numai reprezentanţii Guvernului resping mai mult sau mai puţin voalat aceste acuzaţii, de teamă de a nu scăpa din mână un instrument util pentru numeroase jocuri politice sau de altă factură. Chiar şi magistraţii români, aduşi la disperare, au acuzat exercitarea unor presiuni politice asupra actului de justiţie.

Poate că pe acest fond de acuzaţii şi sub presiunea procesului de intergrare în UE, Justiţia Română va deveni independentă. Preşedintele Asociaţiei Magistraţilor din România (AMR), Viorica Costiniu, a declarat, în cadrul unei conferinţe de presă susţinute în încheierea dezbaterilor, că asociaţia pe care o conduce a depus mai multe memorii prin care a sesizat presiunile politice exercitate asupra instanţelor de judecată, acestea fiind înaintate atât ministrului de Justiţie, cât şi Consiliului Superior al Magistraturii. *"Putem consta ta, la fiecare patru ani, care ne sunt clienţii judiciari. Nu trebue să fim folosiţi ca nişte instrumente pentru chestiunile existente la nivel politic"*, a afirmat Costiniu.

Referindu-se la modul de desemnare a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, despre care susţine că funcţionează, în prezent, în ilegalitate, preşedintele AMR a apreciat că magistraţii ar trebui să aibă posibilitatea de a-şi desemna reprezentanţii în acest for, fără ca alegerea acestora să fie făcută la recomandarea ministrului de Justiţie ca reprezentant al puterii politice. Magistraţii şi-au mai exprimat şi dorinţa de a avea un cuvânt mai greu de spus în desemnarea membrilor Consiliului Naţional al Magistraturii.

Magistraţii avertizează că există posibilitatea de a ataca statul român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) pentru a beneficia de recorelarea salariilor. Preşedintele filialei Cluj a Asociaţiei Magistraţilor din România (AMR), procurorul Eugen Iordăchescu, a declarat că această sesizare este, deocamdată, la stadiul de idee, fiind luată în calcul doar ca soluţie extremă. *"Din punct de vedere principial, nu cred că este admisibil ca judecătorii şi procurorii să fie pe poziţii adverse statului român"*, a afirmat Iordăchescu, subliniind că, la nivel naţional, aproximativ 3.000 de judecători şi 2.000 de procurori ar putea ajunge în situaţia de a nu-şi primi banii.

Iordăchescu a precizat că litigiul de muncă durează din primăvara acestui an şi vizează necorelarea salariilor magistraţilor cu cele ale demnitarilor, respectiv ale parlamentarilor, recorelare care ar fi trebuit aplicată încă din anul 2000.

Pe raza Curţii de Apel Cluj, numărul magistraţilor aflaţi în această situaţie depăşeşte 300.

ROMÂNIA PE PRIMUL LOC ÎN EUROPA LA TAXE ŞI IMPOZITE

La capitolul impozite şi taxe, România se află pe primul loc în Europa. În Franţa, campioana fiscalităţii în UE, există de patru ori mai puţine taxe şi impozite decât la noi. România a atins în 2003 nivelul-record de 220 de taxe şi impozite. Pentru a face faţă cheltuielilor bugetare, administraţiile centrale şi locale devin tot mai inventive şi adaugă an de an noi biruri.

Românii sunt nevoiţi să plătească tot felul de taxe, dela cele pe imobile, terenuri şi alte bunuri aflate în proprietatea personală, impozit pe salariu sau pe venit, la taxe pe consumaţie şi tot felul de timbre la intrarea în cinematograf, pe stadion, pe opere de artă, cărţi, CD-uri şi altele.

Dintre cele 220 de taxe şi impozite, 35 cad direct în sarcina persoanelor fizice. Procentual, lucrurile stau şi mai prost: dintre cele 220, aproape 90% din total revin, direct sau indirect, persoanelor fizice. Ca să facă rost de bani, autorităţile locale sunt în stare să născocească impozite şi taxe care de care mai trăsnite.

Au fost inventate taxa pe apă de ploaie, în Vaslui, taxa pe ghicit, într'o comună de lângă Baia Mare, sau taxa pe măgar, în Galaţi. Banii încasaţi din primă urmau să ajute la epurarea apei, iar a doua şi a treia la orice. La un moment dat, fostul ministru de Finanţe, Decebal Remeş, a vrut să instituie taxa pe scaun la restaurant, iar în Iaşi s'a dorit o taxă pentru mersul cu bicicleta.

ROMÂNIA ŞI BULGARIA- CODAŞELE EUROPEI CA PUTERE DE CUMPĂRARE A POPULAŢIEI

Bulgaria şi România se situează pe ultimele locuri ale unui clasament elaborat de Comisia Europeană, referitor la puterea de cumpărare a cetăţenilor statelor europene, transmite AFP.

Cei mai bogaţi sunt cetăţenii Luxemburgului şi ai Norvegiei, potrivit aceluiaşi studiu. Clasamentul se referă la 31 de state, printre care cele 15 din cadrul Uniunii Europene. În calcularea puterii de cumpărare a fost folosit PIB-ul pe cap de locuitor, în 2001, cu stabilirea impactului diferenţiat al preţurilor şi cursurilor de schimb, pentru statele din afara zonei euro.

Indicii obţinuţi au fost ierarhizaţi în funcţie de media europeană (100). Astfel, Luxemburg şi Norvegia au un indice de 188 şi, respectiv, 144, iar ultimele state de pe listă sunt Bulgaria şi România, cu 24, urmate de Turcia, cu un indice de 23.

UN NOU GUVERN PSD ÎN LUNA FEBRUARIE

Premierul Adrian Năstase a declarat că în luna Februarie se va forma un nou Guvern PSD în scopul *"dinamizării"* activităţii executive.

Astfel, actualul Guvern ar urma să-şi dea demisia, iar FSD să se prezinte, în Februarie, în Parlament, cu o nouă structură guvernamentală, redusă numeric şi cu un nou program de guvernare. Prim-ministru al noului Guvern ar urma să fie propus de partid tot Adrian Năstase.

Această nouă structură guvernamentală va fi axată pe dimensiunea economică şi de integrare europeană. Una dintre modificările care ar putea fi aduse structurii guvernamentare ar fi crearea unui Minister al Economiei.

Potrivit lui Năstase, în luna Martie, după modificarea Constituţiei, s'ar putea readuce în discuţie ideea alegerilor anticipate. Această situaţie s'ar putea înregistra în cazul în care, prin modificarea Constituţiei, s'ar impune declanşarea alegerilor anticipate.

DATE DE RECESĂMÂNT

Conform unor date amânunţite rezultate în urma recensământului populaţiei realizat în anul 2002, în România s'au declarat de naţionalitate maghiară 1.434.377 de persoane.

Aceasta înseamnă că, faţă de recensământul realizat cu 10 ani înainte, comunitatea maghiară din România s'a micşoarat cu 190.000 de persoane. În opinia sociologului Veres Valer, o treime din această scădere este reprezentată de cei care s'au stabilit definitiv în Ungaria, iar 30% este reprezentată de pierderea rezultată din raportul negativ al naşterilor şi deceselor.

ILIESCU CRITICĂ DUR CORUPŢIA

Preşedintele Iliescu a apreciat în discursul de bilanţ al celor doi ani de mandat progresele făcute de România în ultimii 12 ani în domeniul politicii externe, menţionând invitarea României să adere la NATO şi obţinerea unei date precise, 2007, de aderare la Uniunea Europeană. El a declarat că *"meritele pentru aceste veritabile izbânzi internaţionale ale României aparţin întregii societăţi româneşti."* Şeful statului a anunţat că are în vedere elaborarea unei strategii proprii de integrare în Uniunea Europeană.

Ion Iliescu a declarat că se va consulta cu forţele politice în vederea elaborării acestei strategii. În acelaşi discurs, Ion Iliescu a vorbit de *"birocraţia sufocantă"*, cerând să fie redus şi depolitizat aparatul administrativ. *"Marea sfidare este eliminarea sărăciei"*, a mai spus preşedintele, întrucât succesele din economie nu vor avea rost dacă nu va creşte nivelul de trai. Preşedintele Iliescu a propus elaborarea unei legi privind declararea, justificarea şi controlul averilor şi susţine adoptarea legii conflictului de interese. Ion Iliescu a declarat că în România s'au dezvoltat mulţi germeni ai unui mediu favorabil corupţiei. Şeful statului a vorbit de încurajarea şi protejarea afacerilor de grup, *"în caste, ce aparţin unora şi aceloraşi reţele de interese."* Preşedintele Iliescu a mai spus că *"trebue să spargem acest capitalism de cumetrie, care s'a format în România, unde grupuri de indivizi interesaţi parazitează finanţele statului, naţionalizând pierderile lor şi reţinând tot profitul."* În discursul rostit în faţa Parlamentului, Ion Iliescu a mai declarat că i se pare cinic şi sfidător *"ca oameni care au datorii de sute sau mii de miliarde de lei să ducă o viaţă de lux şi totodată să cumpere pe nimic proprietatea publică."*

SPORT

DRĂGULESCU- AL PATRULEA ÎN BALCANI

Gimnastul român Marian Drăgulescu se află, cu 30 de puncte, pe locul al patrulea în clasamentul celor mai buni sportivi din Balcani în anul 2002, stabilit în urma voturilor primite de la jurnalişti din ţările balcanice, informează agenţia de presă BTA, citată de AFP.

Titlul de cel mai bun sportiv din Balcani a fost acordat halterofilului bulgar Gueorgui Markov, campion mondial la categoria 77 kg, care a acumulat 38 de puncte. Pe locul secund, cu 36 de puncte, s'a clasat atletul grec Konstantinos Kenteris, campion mondial în proba de 200 metri. Locul al treilea, cu 31 de puncte, a fost ocupat de baschetbalistul iugoslav Dejan Bodiroga.

CLUBURILE GALATASARAY ŞI PARMA ÎL DORESC PE MIJLOCAŞUL ROMÂN FLORIN CERNAT

Cluburile Galatasaray Istanbul şi AC Parma doresc să-l achiziţioneze pe mijlocaşul român al formaţiei Dinamo Kiev, Florin Cernat, informează site-ul *"ukrainiansoccer.net"*.

GIMNASTELE ROMÂNCE AU FOST ADMISE LA TURNEUL INTERNAŢIONAL DE GIMNASTICĂ DIN JAPONIA

Asociaţia Japoneză de Gimnastică a admis participarea României între cei 14 competitori la turneul internaţional de gimnastică din Septembrie 2003, dela Yokohama. Organizatorii japonezi puseseră sub semnul întrebării invitaţia adresată României din cauza scandalului în care au fost implicate 3 gimnaste române, care au pozat goale în Japonia.

CAMPIONATUL ROMÂNIEI PE LOCUL 45 ÎN LUME, DUPĂ CELE ALE IRAKULUI ŞI IRANULUI!

Federaţia Internaţională pentru Istoria si Statistica Fotbalului (IFFHS) a dat publicităţii clasamentul mondial al campionatelor naţionale pe 2002, în calcul fiind luate rezultatele înregistrate pe plan intern şi cele obţinute de respectivele cluburi în cupele continentale. Întrecerea noastră internă a atins poziţia a 45-a, reprezentând cea mai slabă clasare din istoria ierarhiei, înfiinţată în 1991.

CLASAMENTUL DIVIZIEI A

Rezultatele etapei a 15-a

Loc	Echipa	Nr.J	V	E	I	Gm	Gp	Pct
1.	Rapid	15	13	0	2	36	- 11	39
2.	Dinamo	15	9	2	4	29	- 16	29
3.	Steaua	15	7	4	4	15	- 13	25
4.	FC Naţional	15	7	3	5	19	- 15	24
5.	Gloria	15	6	4	5	19	- 13	22
6.	Poli AEK	15	7	1	7	22	- 23	22
7.	FC Braşov	15	6	3	6	17	- 19	21
8.	Oţelul	15	6	3	6	15	- 20	21
9.	FCM Bacău	15	5	4	6	16	- 15	19
10.	Ceahlăul	15	4	6	5	21	- 16	18
11.	U. Craiova	15	5	3	7	18	- 24	18
12.	Sportul Stud.	15	5	2	8	20	- 23	17
13.	Astra	15	5	2	8	18	- 25	17
14.	FC Argeş	15	5	2	8	14	- 21	17
15.	Farul	15	5	2	8	13	- 21	17
16.	UTA	15	4	1	10	15	- 32	13

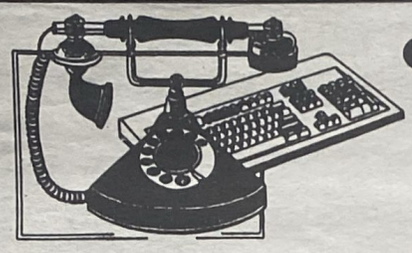

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

GEORGE W. BUSH ÎNCURCAT ÎN AXA RĂULUI

Președintele George W. Bush pare decis să atace Irakul. El a făcut mai dinainte cunoscut că va face acest lucru, chiar fără aprobarea Națiunilor Unite, dacă este nemulțumit de rezultatul inspecțiilor de pe teren.

Ultimul raport al inspectorului șef Hans Blix, urmează să fie înaintat pe data de 27 Ianuarie, dar sunt cele mai multe premise ca această dată să nu fie ultima în care se stopează inspecțiile și se decide atacarea Irakului. Totuși, Statele Unite au continuat transporturi masive de oameni și material în regiunea Golfului Persic.

Irakul a depus declarația completă asupra programelor sale de arme cu potențial de distrugere în masă pe data de 7 Decembrie, conform rezoluției 1441.

Raportul de 11.808 pagini conține patru grupe mari: *Programe Nucleare*, 2.381 pagini; *Arme Biologice*, 1.260 pagini; *Arme Chimice*, 1.880 pagini; *Rachete*, 6.287 pagini. Au mai fost adăugate 12 CD-ROM conținând 529 de megabytes de informații. Zecile de dosare tipărite cu o grafică excelentă au fost depuse într'o cameră specială, unde au putut fi filmate de reporteri, expuse pe o masă. Dosarele au fost apoi predate de autoritățile irakiene reprezentanților ONU din Bagdad.

Pe data de 8 Decembrie ele au fost trimise cu un avion la New York, pentru a fi depuse la Națiunile Unite. După trei ore dela sosirea lor, între orele 23 și 24, mai mulți oficiali americani s'au prezentat la Comisia de control, de verificări și inspecție dela etajul 31 al clădirii Națiunilor Unite. Ei au ridicat dosarele complete ale declarației de 11.808 pagini. Copia acestor dosare a fost împărțită în două: partea privind armele nucleare a fost trimisă la Viena pentru Agenția Internațională pentru Energia Atomică, cealaltă parte la New York.

A doua zi, declarația finală a fost remisă ambasadei franceze din Washington, M. Britanie, China și Rusia, urmând să primească copia respectivă.

Statele Unite au făcut presiuni imediat după depunerea raportului de către Irak pentru remanierea deciziei Consiliului de Securitate de a da intâietate inspectorilor ONU de a primi raportul, cu teama ca anumite rețete din raport să nu ajungă în afară. Astfel că, pe data de 8 Decembrie dimineața China, Rusia, Statele Unite și Franța au ajuns la acordul de a păstra pentru ele versiunea integrală a documentului, deși rezoluția 1441 indica distribuirea lui tuturor membrilor Consiliului de Securitate.

Irakul a protestat, declarând că *"Statele Unite intenționează să manipuleze documentele pentru a găsi o acoperire pentru o agresiune împotriva Irakului"* și de asemenea că manevra *"violează hotărîrea Consiliului de Securitate"*.

Siria a protestat prin faptul că versiunea completă a raportului irakian a fost distribuită numai celor cinci mari puteri cu drept de veto în Consiliul de Securitate, restul de zece reprezentanți primind o versiune scurtă de numai patru mii de pagini. Cei cinci dulăi din consiliu nu au dat posibilitate restului de zece câței să se bucure și ei de o totală informare, cu toate că au votat rezoluția.

Neplăcut pentru Statele Unite și alte puteri occidentale este faptul că declarația identifică firmele și țările care au ajutat Irakul în programele sale nucleare și ale armelor chimice și biologice. De asemenea, sunt incluse referințe de procurare a substanțelor petrochimice pentru programul nuclear irakian ca și *"asistența tehnică străină"* și *"relații cu companii, reprezentanțe și indivizi"* în declarația privind armele chimice. De reamintit că Statele Unite au ajutat Irakul cu cele necesare în războiul său de zece ani (1980-1990) împotriva Iranului.

După citirea raportului, Statele Unite au declarat pe data de 19 Decembrie că Irakul a încălcat cererile rezoluției, deși după audierea în Consiliul de Securitate a inspectorului șef Hans Blix acesta a raportat numai că sunt unele nepotriviri. Nici una din membrele coonsiliului nu a considerat că Irakul a violat rezoluția din 8 Decembrie.

Chiar ambasadorul britanic la ONU, Sir Jeremy Greenstock a spus că numai declarații false sau omisii dublate de refuzul de a coopera cu inspectorii, poate fi considerat ca o violare a rezoluției 1441. Blix a declarat că a existat o bună cooperare între inspectori și autoritățile irakiene.

În fața neîncrederii Statelor Unite în privința raportului dat de Irak și prin faptul că inspectorii nu găsiseră nici o evidență de arme cu distrugere în masă, inspectorul șef Hans Blix a spus că cel mai bun lucru ar fi ca Statele Unite și Marea Britanie să dea în vileag informațiile serviciilor lor secrete, ale locurilor unde există aceste arme.

La sfârșitul lui 2002 și începtul lui Ianuarie 2003, inspectorii au început să stea de vorbă cu oamenii de știință care au lucrat la programele de arme irakiene. Pe data de 24 Decembrie inspectorii au avut o lungă connvorbire cu Prof. Sabah Abdel Nour, care a fost legat de precedentul program nuclear irakian.

Guvernul irakian a dat inspectorilor o listă cu 500 de oameni de știință care au contribuit la programele nucleare, chimice și biologice. Americanii au cerut ca aceștia să fie interogați în afara țării, o cerere greu de îndeplinit. Inspectorii au cercetat numeroase puncte, dela un palat al lui Saddam Hussein până la centrul principal de cercetare nucleară și o fabrică care Irakienii spun că produce lapte pentru copii, dar Americanii cred că fabrică arme biologice.

CIA a colindat cu dolari ca să obțină dela șefi de trib ostili regimului irakian actual, cooperarea după începerea conflictului. Puterea dolarului a fost încercată și cu o serie de reprezentanți diplomatici irakieni în misiunile lor din Statele Unite.

În noaptea de Ajun, Saddam Hussein, în mesajul lui de Crăciun a spus că Irakul a acceptat să coopereze cu ONU, *"pentru a arăta lumii întregi că afirmațiile americane sunt false, mincinoase, înșelătoare"*, iar rezultatul inspecțiilor *"vor fi un șoc pentru Statele Unite"* fiindcă ele *"vor demasca minciunile lor, dacă totul va continua să meargă în mod tehnic, profesional și netendențios"*.

Tensiunea între Statele Unite și *"Axa Răului"* a crescut după ce Coreea de Nord a anunțat ca posedă arme nucleare. Ea a propus Statelor Unite un tratat de neagresiune, propunere respinsă de Washington. Pyongyangul a denunțat acordul din 1994, prin care renunța la programul său nuclear în schimbul primirii a două reactoare și cantități alternative de petrol.

La sfârșitul lui Decembrie Coreenii au rupt sigiliile dela reactorul lor, au dezasamblat echipamentele de monitorizare și au anunțat pe inspectorii Agenției Internaționale pentru Energia Atomică ce monitorizau din 1992, să părăsească țara. Ei au motivat întreruperea înțelegerii deoarece consorțiul care trebuia să-i alimenteze cu petrol a încetat livrările și au nevoie de reactor pentru a produce energie electrică.

Donald Rumsfeld și Gen. Richard Meyer

Secretarul Apărării, Donald Rumsfeld, flancat de Gen. Richard Meyer, șeful statelor majore unite, a declarat că ar fi o greșeală pentru Coreea să creadă că interesul lumii se îndreaptă spre Irak. Statele Unite sunt perfect capabile să ducă concomitent două războaie majore regionale. *"Putem să învingem decisiv într'unul și să înfrângem rapid în celălalt"*, a spus Rumsfeld.

După câteva zile tonul Wasingtonului s'a mai muiat, cu toată poziția înfiptă a Nord Coreenilor care au declarat că refuzul Statelor Unite de a negocia poate duce la o *"catastrofă necontrolabilă"*. Confruntarea este inevitabilă *"cu imperialiștii atâta timp cât ei nu abandonează natura lor agresivă și prădalnică"*. Astfel, Secretarul de Stat Collin Powell, singurul moderat din administrația Bush, a spus că Statele Unite nu vor lansa o acțiune militară preventivă împotriva Coreei de Nord, în schimb vor lansa presiuni diplomatice și economice, adică viitoare intercepții ale exporturilor militare coreene.

Nord Coreenii au anunțat că un embargou economic înseamnă război și că vor relua testele cu rachete cu bătaie lungă.

În zilele următoare George W. Bush a declarat că pentru Coreea se poate urma o cale diplomatică. Statele Unite au cerut concursul Rusiei și Chinei pentru rezolvarea diplomatică a problemei coreene...

Importantă este poziția Chinei, veche aliată a Coreei de Nord, pe care a ajutat-o să câștige războiul din 1949-1952 împotriva Americanilor, trimițând un milion de *"voluntari"*. De asemenea, China nu vrea să vadă Coreea de Nord prăbușită, fiindcă asta înseamnă trupe americane la frontiera ei.

La o populație de 22,2 milioane de locuitori, Coreea are un personal militar de 1,1 milioane, o rezervă de 4,7 milioane, 3.500 de veicule combatante, 3.500 de piese de artilerie remorcată și 4.400 autopropulsată, 11.000 piese de artilerie antiaeriană, 7.500 mortiere, 2.500 lansatoare de rachete, 8.500 de rachete antitanc, 10.000 de rachete antiaeriene. O forță militară care probabil a pus pe gânduri administrația americană într'o confruntare cu arme convenționale.

Ingrijorătoare este declarația Statelor Unite în *"Strategia Națională de Combatere a Armelor de Distrugere în Masă"*. În ea se specifică că se vor utiliza împotriva Irakului și a altor țări toate mijloacele necesare, inclusiv arme atomice, ca răspuns la un atac chimic sau biologic. Statele Unite vor utiliza o *"forță copleșitoare"*, dacă ei sau aliații lor vor fi atacați cu astfel de arme.

O măsură care începe să îngrijoreze și pe cetățenii americani este urmarea votării lui *Patriot Act* în săptămânile care au urmat atacului din 11 Septembrie 2001. Această *lege patriotică*, menită să întărească lupta împotriva terorismului, permite serviciilor de securitate supravegerea telefonică chiar a cetățenilor fără activități criminale.

"În momentul când guvernul decide că o persoană este un <inamic combatant>, ea poate fi ținută în stare de arest în mod indefinit, fără a fi acuzată, fără a-i da posibilitatea de a vedea un avocat și fără a o prezenta în fața unui judecător", a declarat Nadine Strossen, președinta Uniunii Libertăților Civile Americane. *"Am crezut cu oarecare naivitate că eram situați în mod confortabil la adăpostul oricăror forme de pătrundere în viața noastră particulară și de atingere a libertăților noastre fundamentale. A fost o eroare"*, a subliniat Seward Baker, fostul consilier pentru securitate națională al Președintelui Clinton.

În anii următori se așteaptă proiectul *Total Information Awarness*, o vigilență informatică totală care va permite pătrunderea serviciilor de securitate în cărțile de credit, în conturile bancare, securitatea socială, polițiile locale, permise de conducere, spitale, companiile de telefoane, armată. Un alt proiect este controlul Internetului, începând din 2003, descris în *"Strategia națională pentru securitatea cibernetică"*.

Portavionul USS Constellation

În primele zile ale lui 2003, inspectorii, al căror număr a ajuns la peste 100, au examinat peste 250 locuri considerate suspecte, de când a început programul lor dela 27 Noembrie, dar aparent fără a descoperi nimic suspicios. *"Indiferent de ce vor găsi inspectorii, Statele Unite intenționează să invadeze și să ocupe Irakul pentru a controla resursele sale de petrol"*, a declarat Prim-ministrul adjunct irakian, Tariq Aziz.

Președintele Bush a vizitat cea mai mare bază militară a Statelor Unite, *Fort Hood* din Texas, și adresându-se personalului militar a spus: *"suntem gata, suntem pregătiți... Veți lupta nu pentru a cuceri pe cineva, ci pentru a elibera un popor"*. Președintele a precizat că războiul este ultima măsură dacă Saddam Hussein nu dezarmează.

El a mai spus că e conștient de pericolele care stau în față și că *"fiecare ordin care îl dau poate însemna o pierdere"*, dar *"noi acționăm pentru cauza păcii și a libertății și în această cauză vom învinge"*.

Deși Președintele Bush a lăsat numai o mică crăpătură de ușă pentru o rezolvare pacifică, toți aliații Statelor Unite consideră că trebue să se dea mai mult timp inspectorilor, mai ales după ce inspectorii șefi, Hans Blix și Mohamed ElBaradei au raportat pe 5 Ianuarie Consiliului de Securitate că nu au găsit *"nici un fum de armă"* și au făcut din nou apel ca să li se dea informațiile pe care USA și Marea Britanie au declarat că le dețin.

În zilele care au urmat, inspectorii au ajuns la peste 300 de locuri vizitate, având o bună cooperare cu autoritățile irakiene. A fost vizitat și al doilea palat al lui Saddam Hussein.

Secretarul General ONU, Kofi Annan a declarat că e prematur să se vorbească de război și că este nevoie de o a doua rezoluție dacă Irakul nu îndeplinește rezoluția 1441.

Prim-ministrul turc Abdullah Gul a spus: *"Consecințele războiului vor fi dezastruoase"*. Turcia se teme că înfrângerea Irakului, cu înființarea unui stat kurd în Nordul acestuia, va duce la revendicări ale Kurzilor din Turcia cu care guvernul are probleme de ani de zile. Turcia are 2/3 din întreaga populație kurdă în partea de Est a țării.

Graba americană de a ataca iarna este dictată de clima irakiană. Începând din Martie temperaturile cresc, ajungând apoi la 50 grade Celsius, greu de suportat pentru soldații echipați eventual și cu măști de gaze.

Furtul secolului cu girul Guvernului

INSTITUTUL "ANA ASLAN" VA FI VÂNDUT PE NIMIC

Aurel BĂDĂIAN

Sub semnătura Premierului Adrian Năstase, Institutul Naţional de Geriatrie şi Gerontologie *"Ana Aslan"* a trecut din subordinea Ministerului Sănătăţii la Regia Autonomă, fapt care a provocat un imens scandal în presa românească.

Protocolul încheiat între MSF şi RA-APPS, privind predarea-primirea bunurilor imobile şi mobile prevăzute în anexa hotărîrii de guvern, limpezeşte interesele guvernanţilor. Valorile de inventar depăşesc graniţele incredibilului. Cifrele inserate în protocol sunt contrazise de Banca Mondială, care a evaluat numai aşezământul dela Otopeni la 24,5 milioane de dolari. Valoarea reală a activelor întregului institut de geriatrie depăşeşte suma de 100 milioane de dolari. Factura guvernamentală se vede cu ochiul liber: numai pentru sediul central din strada Căldăruşani (ridicat în anul 1920 şi considerat patrimoniu naţional) s'au investit, în ultimii cinci ani, 14 miliarde de lei pentru reconsolidare. Pe de altă parte, programul de reabilitare a secţiei dela Otopeni, finanţat de Comunitatea Europeană, în valoare de 32 milioane de euro, este în pericol de a fi stopat din cauza preconizatei privatizări.

Sub semnătura Premierului Adrian Năstase, au fost trecute la RA-APPS 33 hectare de teren aparţinând secţiei dela Otopeni (120.000 metri pătraţi de pădure şi 210.000 metri pătraţi de teren); terenul aferent sediului central al institutului (20.968 de metri pătraţi), pe cel aferent policlinicii institutului (786 de metri pătraţi), precum şi pe clădirile cu o suprafaţă construită totalizând 17.283 de metri pătraţi.

În fişa de inventar au fost trecute numai valorile neactualizate ale mijloacelor fixe şi clădirilor. Valorile de inventar depăşesc graniţele incredibilului: clădirea dela Otopeni a fost evaluată la 69 milioane de lei, policlinica de pe strada Spătarului - două milioane de lei, cele două clădiri de pe Mânăstirea Căldăruşani - 11 milioane de lei, aparatura - peste 11 miliarde de lei, secţiile exterioare dela Felix, Mangalia, Eforie Nord şi Herculane - şase milioane de lei! În total, valoarea bunurilor se ridică la... 12.209.789.000 de lei.

Cifrele înserate în protocol sunt contrazise de Banca Mondială, care a respins cifra înaintată, considerând-o sub valoarea obiectivului. De asemenea, Banca Mondială a denumit institutul *"Perla coroanei spitalelor din România"*, fiind un unicat în lume. În realitate, valoarea activelor întregului institut de geriatrie depăşeşte suma de 100 milioane de dolari.

Geriatria este ştiinţa creată de profesoara Ana Aslan. Cu Doamna Aslan, aveau să se nască, în Bucureşti, geriatria şi gerontologia, discipline extrem de moderne şi profitabile astăzi în lume. Astfel, România înscrie în patrimoniul universal al umanităţii primul Institut de Geriatrie din lume în anul 1952.

În perioada respectivă, Ana Aslan aducea la bugetul statului peste 18 milioane de dolari anual. Au fost tratate în Capitală personalitati ca De Gaulle, Charlie Chaplin, Tito, Brejnev, Onassis, Claudia Cardinale, J.F. Kennedy etc. Aşezământul dela Otopeni poate fi o afacere fabuloasă pentru oricine. Este situat într'un parc imens şi poate fi definit drept o clinică-hotel. Are peste 340 de paturi, apartamente elegante şi camere duble, unde se acordă asistenţă medicală multidisciplinară specializată. Este dotat cu aparatură pentru investigaţii de laborator, imagistică şi radiologie, baza de tratament, *fitness*, recuperare, cură nutriţională şi estetică facială, servicii de chirurgie oftalmologică, diagnostic precoce al Alzheimer, psihoterapie etc.

Mari nereguli în gestionarea banilor dela buget

MINISTERELE GUVERNULUI NĂSTASE AU CHELTUIT BANII ILEGAL

"Toate instituţiile publice au mari carenţe în ce priveşte gestionarea banilor dela buget", a declarat Dan Drosu Şaguna, preedintele Curţii de Conturi, cu ocazia prezentării Raportului public pe anul 2001. În urma controalelor efectuate de Curtea de Conturi la instituţiile publice şi agenţii economice, asupra exerciţiului bugetar 2001, s'a constatat diminuarea veniturilor bugetare cu 3.085 miliarde lei. Motivul: veniturile locale cuvenite bugetului nu au fost evaluate, evidenţiate şi urmărite pentru încasare. Prin efectuarea de cheltuieli nelegale, instituţiile verificate au fost prejudiciate cu peste 1.500 miliarde lei. Astfel, din cei 3.057 ordonatori de credite controlaţi în 2001, Curtea de Conturi a acordat descărcare de gestiune la doar 1.811 dintre aceştia (59,2% din total). În urma verificărilor la Ministerul Finanţelor, Curtea de Conturi semnalează mari abateri dela reglementările legale.

Reprezentanţii ministerului nu s'au grăbit să verifice toţi agenţii economici, beneficiari de facilităţi (scutiri sau reduceri la plata datoriilor). Astfel, 8 direcţii generale ale finanţelor publice nu au efectuat verificări la circa 5.000 de firme, beneficiare de scutiri în sumă de aproape 7.000 miliarde de lei. Cei dela Finanţe au mai determinat eronat unele taxe şi impozite datorate bugetului şi nu au verificat, în unele cazuri, modul în care contribuabilii respectă condiţiile şi termenele privind suspendarea plăţii TVA în vamă.

La Direcţia Generală a Finanţelor Publice din Bucureşti s'au constatat rambursări nelegale de TVA, însumând 121,9 miliarde lei, către marii contribuabili, cum sunt: Elvila (10 miliarde lei) şi Regia Autonomă de Transport Bucureşti (110 miliarde lei). Majoritatea ministerelor au efectuat plăţi nelegale, în 2001, pentru drepturi de natură salarială. La un număr de 92 ordonatori s'a constatat un prejudiciu total de circa 3 miliarde lei. La Ministerul Agriculturii, de pildă, s'au acordat nelegal compensaţii în bani pentru concedii de odihnă neefectuate, în sumă de 400 milioane lei. Ministerul Public a oferit nelegal 115 salarii de merit peste numărul de personal prevăzut să beneficieze de astfel de drepturi, fapt ce a condus la un prejudiciu de peste 470 milioane lei.

Cheltuieli peste limitele legale au efectuat Ministerul Educaţiei şi Cercetării, peste 3 miliarde lei, Ministerul Sănătăţii - aproape 3 miliarde lei, Ministerul de Interne - 1,3 miliarde lei. Ministerul Sănătăţii a cumpărat aparatură medicală de înaltă performanţă în baza unor finanţări externe garantate de stat cu suma de 4.668,3 miliarde de lei. Surpriză însă! Curtea de Conturi a constatat că, deşi ministerul a derulat achiziţiile, aparatura în valoare de 944 miliarde de lei... nu a fost înregistrată în patrimoniul instituţiei.

Mai departe, după transmiterea aparaturii de înaltă performanţă spitalelor, unele unităţi sanitare n'au putut nici ele s'o înregistreze în contabilitate deoarece MSF nu le dăduse documentele privitoare la transfer şi la costurile de achiziţii! Ministrului Culturii şi Cultelor, Răzvan Theodorescu, i se impută o sumă de 200-300 milioane de lei. Theodorescu urmează să fie judecat după ce se vor termina cercetările în acest caz. Potrivit reprezentanţilor Curţii, ministrul este acuzat că a cumpărat din banii publici *"nişte cărţi pentru biblioteci la preţuri mai mari"*.

CONFUZII ŞI RĂUTĂŢI

Continuare din pag. 15

Antonescu şi România mai sunt acuzaţi că au declarat război Angliei şi USA, dar nimeni nu vrea să spună, de ce? Antonescu a avut în vedere şi varianta nereuşitei în lupta contra URSS şi bazat pe Carta Atlanticului a considerat că la tratativele păcii să nu fie numai URSS, ci şi Anglo-Americanii. După cum s'a văzut, n'a fost să fie aşa.

O altă problemă pe care diplomatul nostru o sueşte diplomatic, este aceea a antiromânismului pe care respectivul o consideră *"o stafie născută din creerele înfierbântate ale extremiştilor români spre a-şi justifica ura faţă de alte culturi şi neamuri"*. Va să zică antiromânismul lui Radu Ioanide, Gues, C. Teodorescu, M. Paşcu, Iliescu & Comp. este o stafie, fără să mai vorbim de cel al lui Roller, Ana Pauker, Chişinevski, Nicolski, Brucan, Leonte Răutu şi mulţi, mulţi alţii. Manevra asta nu este deloc dibace, căci Adrian Severin nu face altceva decât să ne arate un mod perfid de gândire şi de interpretare a realităţii.

Astăzi, mai toată lumea priveşte în Palestina şi se întreabă: Cum este posibil ca cei ce se consideră victime permanente şi trecuţi prin holocaust săvârşesc acelaşi lucru cu o populaţie lipsită de apărare şi de dreptul de a trăi independent. Disperarea acestui mic popor îi împinge la sinucidere. Pentru ei epitetul de terorist este fals. În Palestina se practică în văzul întregii lumii exterminarea unei populaţii lipsită de orice protecţie şi apărare. Intoleranţa necreştinilor stă în miezul problemei.

Atacul împotriva lui Ion Antonescu este îndreptat de fapt împotriva poporului român, lucru inadmisibil şi intolerabil. Guvernul, toate organele puterii şi organizaţiile civice din România sunt primele şi cele mai vinovate în această problemă ca şi în multe altele. Este cea mai bună dovadă de antipatriotism a actualei puteri.

Daniel CHIRULESCU

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte

SCURTE ŞTIRI INTERNAŢIONALE

VENEZUELA

Greva lucrătorilor din industria petrolului care a intrat în a doua lună cauzează pierderi zilnice de peste 50 milioane de dolari, petrolul reprezentând 50% din venitul ţării şi 80% din exporturile ei. Organizatorii grevei includ lideri ai celei mai mari uniuni sindicale, oameni de afaceri şi cea mai mare companie petroliferă de stat, PDVSA. Greva a început pe 2 Decembrie 2002, iar greviştii au cerut demisia Preşedintelui Hugo Chavez, sau un referendum privind activitatea sa.

Greva în care au avut loc uneori ciocniri sângeroase între partizanii preşedintelui şi oponenţii acestuia a cauzat nu numai scăderea monedei naţionale, *bolivarul*, dar şi cozi imense la benzină. Ea s'a repercutat şi la creşterea pe plan mondial a preţului benzinei, Venezuela fiind a cincea producătoare mondială de petrol.

'SPY BASES' ACROSS THE WORLD

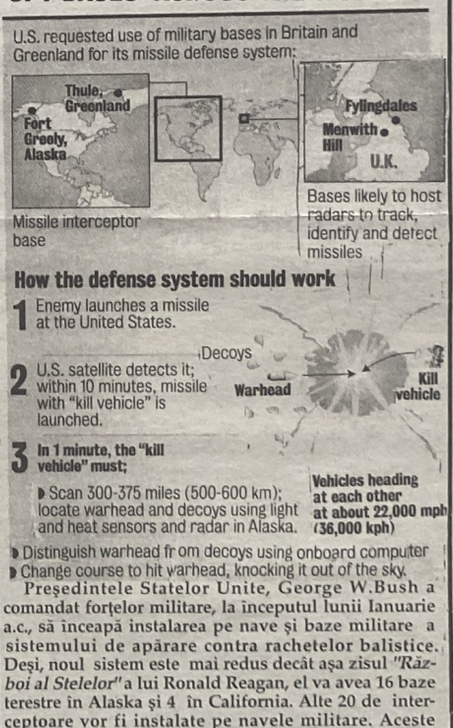

Preşedintele Statelor Unite, George W.Bush a comandat forţelor militare, la începutul lunii Ianuarie a.c., să înceapă instalarea pe nave şi baze militare a sistemului de apărare contra rachetelor balistice. Deşi, noul sistem este mai redus decât aşa zisul *"Război al Stelelor"* a lui Ronald Reagan, el va avea 16 baze terestre în Alaska şi 4 în California. Alte 20 de interceptoare vor fi instalate pe navele militare. Aceste interceptoare vor distruge rachetele balistice în primele câteva minute după ce ele au fost lansate.

MAREA BRITANIE

Premierul britanic Tony Blair a iniţiat o conferinţă la Londra cu reprezentanţi ai Statelor Unite, Naţiunilor Unite, Uniunii Europene şi Rusiei pentru a discuta reformele Autorităţii Palestiniene, cu reprezentanţi ai acesteia. Yasser Arafat, sechestrat la Ramalah nu putea veni, dar el a fost rugat să desemneze persoanele delegaţiei. Sharon a decis să nu lase delegaţia palestiniană să plece la Londra. El consideră că nu pot să aibă loc negocieri cu Palestinienii atâta timp cât Arafat continuă să fie lider. Sharon a anunţat telefonic respingerea planului lui Blair după ce a anulat o întâlnire cu ambasadorul britanic în Israel, Sherard Cowper-Cowles...

ŞTIAŢI CĂ...

1. Revista TIME a desemnat ca om al anului, puţin înainte de declanşarea celui de-al Doilea Război Mondial, pe Adolf Hitler?

2. Statele Unite au fost printre ultimele mari naţiuni care au abolit sclavagismul? Marea Britanie şi coloniile sale au abolit sclavagismul în 1823, iar Franţa în 1848. Statele Unite au făcut-o de-abia după Războiul Civil din 1861-1865.

3. Tratatul de Neproliferare al Armelor Atomice a fost înfiinţat la 5 Martie 1970? El a fost semnat până în prezent de 188 de state. Singurele care nu l-au semnant sunt Israelul, India şi Pakistanul. Coreea de Nord l-a semnat în 1985 şi a anunţat luna aceasta că îl părăseşte.

CRONICA IDEILOR

DEMOCRAŢIA ŞI ROMÂNIA

Ion BOIERU

Democraţie în România nu există acum, după cum nu a existat nici până acum. Invitaţia pentru aderarea la NATO s'a oferit României, din considerente care nu aveau nimic de-a face cu democraţia, deşi ar fi fost o notă bună pentru ţară, în cazul că ar fi existat.

În momentul Praga, viziunea politică americană a ajuns la o perspectivă nouă, mai largă, mai cuprinzătoare şi mai încărcată de sens, de care nu dispunea până la ora aceea. Problemele cu care se ocupa politica externă americană era limitată la sfera occidentală a Europei. Şi dacă uneori avea de-a face şi cu probleme din Europa Orientală, aceasta o făcea ataşată fiind, în combinaţie cu alte ţări europene. În timpul Primului Război Mondial, ocazional, a avut de-a face şi cu ţări din Răsăritul european şi se poate spune că a avut intervenţii esenţiale, toate bazate pe ideea juridică şi statală a dreptăţii. Pe neaşteptate, în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, politica externă a Americii, a avut o structură cu totul deosebită, care a dus la părăsirea unor principii de bază ale politicii externe. Coordonatele acelei politici externe, nu s'au întemeiat pe o viziune realistă şi poate chiar salvatoare pentru lumea întreagă, nu numai pentru Continentul american. Iată, pe scurt, schiţa unui *Scenariu Pro Europa*: America nu avea un interes *"ţară"* în conflictul ideologic, dintrea *"Naţionalismul German şi Comunismul Sovietic"*. Dacă America ar fi avut interese antagoniste, afară de cele ideologice, cu Germania, ea putea să le rezolve direct, fără sprijinul Rusiei Sovietice. Sprijinul Rusiei Sovietice a fost dat, numai după ce a început războiul germano-sovietic. America a intrat în război pentru a sprijini Rusia Sovietică şi i-a înlesnit, astfel, Moscovei, pătrunderea în Europa şi chiar şansele de a-şi urmări realizarea planurilor ei mondiale: comunizarea lumii întregi.

Ce putea face altceva America? La început, o simplă neutralitate, căci nu avea, din partea Sovietelor, nici un fel de ofertă atrăgătoare. Pe lângă toate acestea, politica externă nici nu cunoştea calităţile poporului rus şi feţele ascunse ale politicii *"bolşevismului"*. Dovadă peremptorie ne oferă chiar Pactul Molotov-Ribbentrop, care i-a iluzionat şi pe Americani. Când acest pact s'a rupt, prin războiul germano-sovietic, fără nici un fel de garanţie, America a intrat în joc alături de Moscova şi a fost păcălită în forma cea mai perversă de politica bolşevică. America nu a rămas neutră. Dar ce mai putea face pentru a se menţine în afară de ravagiile unui război? Să aştepte terminarea acestui război cumplit, şi în ipoteza că ar fi fost învingători Germanii, chiar după ocuparea Siberiei, pe care o doreau, la finalul luptelor, America ar fi dispus de o forţă militară intactă şi uriaşe, în timp ce Germania era sleită de forţe umane şi de cele de producţie, aproape în toate domeniile; deci, America devenea, pe neaşteptate, Puterea care dicta condiţiile de pace, fără nici un mort în luptă. Căci, la ora aceea, nimeni nu se putea opune, în nici un fel, Americii.

O mare tragedie s'a abătut asupra întregii Europe şi au trecut decenii întregi până s'a ajuns la eliberarea de tirania bolşevică. Este adevărat că, după aceea, o bună parte din Europa şi din America a devenit conştientă de orinetarea greşită a politicii externe şi de asocierea sau coaliţia cu forţele întunericului bolşevic. Greşeli care au fost plătite de toate popoarele lumii care au suferit de pe urmele lor.

Prin venirea la *"putere"* a guvernării lui Reagan, politica americană externă a schimbat structura orientării sale, încât a ajuns să fie interceptate adevăratele pericole care ameninţau pacea Americii şi a lumii întregi. America a început să se pregătească de confruntarea cu pericolul *"sovietic"*, de a instaura dominaţia mondială a lumii, deci de eliminare a culturilor şi civilizaţiilor care au înlesnit procesul unui progres remarcabil al tuturor naţiunilor de pe pământ. Prin Reagan s'a început o răsturnare a direcţiilor de orientare ale politicii americane.

S'a trecut la o înarmare militară care a depăşit orice imaginaţie şi pe care nu o putea egala sau depăşi, în nici un fel tehnologia sovietică. Până la urmă, lumea comunismului a realizat incapacitatea sa de a ajunge la punctul de competiţie cu puterea militară americană. Dacă se mai adaugă şi viciile interne ale sistemului comunist, vom înţelege mai bine că lumea marxistă şi comunistă se îndrepta cu paşi repezi spre prăbuşire şi dispariţie. Şi, până la urmă, comunismul, în întregul său a dispărut de pe harta lumii. Zvârcolirile de azi ale aşa-zisei formule *"social-democrate"*, sunt palide urme de a păcăli pe oameni, sau pe popoarele încercate de virusul comunist de altădată.

La acest punct al expunerii noastre, care este direct legată de condiţiile în care am intrat în NATO, deoarece America nu mai este sub dominaţia Moscovei şi nu mai are nici una din iluziile de altădată, că ar fi posibilă o apropiere între cele două concepţii de viaţă şi deci a înţeles pe linia de axiologie şi geopolitică, semnificaţia aderării României la structurile şi obiectivele NATO, în toată deplinătatea ei. Există un alt aspect care nu poate fi trecut cu vederea, în această succintă analiză a situaţiilor din acest moment istoric. Şi, anume, aderarea la NATO nu înseamnează un joc de politică de doi bani în trei pungute, care se practică în România de astăzi.

Ţările din NATO, toate sunt guvernate pe baza principiilor democratice, care nu pot fi escamotate de nimeni, căci aceste principii nu sunt interpretate în mod deosebit de o ţară sau de alta. Deci, România trebue să se adapteze, în mod imperativ la structurile de gândire ale tuturor ţărilor componente ale NATO.

După cum se prezintă situaţia momentului actual, în România nu există o democraţie şi nici nu există nici un element de prefigurare, că se va realiza o formă măcar apropiată de democraţie. Ori, cu această democraţie, nu fragilă, ci sferto-democraţie, deci un fel de *"nimic"* al democraţiei, nu se poate ajunge în concernul ţărilor democratice, din componenţa acestei cetăţi puternice care este NATO. România nu va avea şanse să trişeze, dacă va încerca, toate celelalte ţări euruopene. Orice încercare de subterfugii dela principiile democraţiei europene, va duce la un eşec foarte păgubitor pentru ţară. Cine îşi poate permite să realizeze un asemenea eşec. Mai ales în condiţiile care stăpânesc viaţa popoarelor contemporane, condiţii care înlesnesc sau creează stările permanente de nelinişte, fie ea psihologică sau metafizică, care duce la instabilitate şi dezordine morală, statală, familială, naţională, cu toate atributele nocive şi pervertitoare ale raţiunii şi conceptului de umanitate, nu de umanitarism; acesta are un sens denaturat de comunism şi produce confuzii.

În următorul eşalon de articole, vom reveni asupra conceptului de democraţie, şi a cauzeloor pentru care nu este posibil, prin mijloace proprii, să apară o democraţie în România de azi. Şi, totuşi, speranţele nu sunt pierdute.

Preşedintele AFDPR Constantin Ticu Dumitrescu revine în PNŢCD

Preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici, Constantin Ticu Dumitrescu, a acceptat propunerea preşedintelui PNŢCD de a reveni în partid. Victor Ciorbea i-a propus lui Ticu Dumitrescu să se întoarcă în PNŢCD şi să ocupe funcţia de vicepreşedinte. Constantin Ticu Dumitrescu este iniţiatorul legii privind deconspirarea Securităţii, adoptată în cele din urmă într'o formă mult diferită de proiect.

Ticu Dumitrescu a părăsit partidul acum 5 ani, acuzând conducerea PNŢCD că nu i-a susţinut proiectul într'o măsură suficientă. Victor Ciorbea a declarat că revenirea lui Ticu Dumitrescu înseamnă revenirea partidului la linia impusă de Corneliu Coposu şi că PNŢCD va deveni vârful de lance în lupta împotriva vechilor structuri.

Victor Ciorbea a mai spus că au loc discuţii şi cu alţi foşti lideri ai partidului să revină în partid, între care fostul vice-preşedinte Vasile Lupu şi Mircea Ciumara.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT
COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR
☐ NOU ☐ REÎNNOIRE
NUMELE DE FAMILIE.....
PRENUMELE.....
STRADA/ Nr. .....
ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....
CODUL POŞTAL.....ŢARA.....
PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:
PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

CRONICA CELUI DE PE URMĂ

CU GÂNDUL LA TINE ROMÂNIE

La cumpăna anilor începutului de mileniu, când lumea părea că-şi atinge sfârşitul, un nou curent geopolitic traversează latitudinea terestră, hoinărind prin parlamente, cabinete prezidenţiale, castele regale şi cancelarii cu uşi capitonate. El naşte monştri în Orientul Mijlociu, deschide porţi în Europa, ascunde teroriştii chiar şi în sertarele FBI-lui, ispiteşte un popor împilat în cea mai diabolică dictatură comunistă cu momeala socialismului cu faţă umană, pe care îndrăznesc să-l definească capitalism chinezesc original.

Dar gândul ne duce la tine, Românie, care după protocolul intrării în NATO, sarbătorit isteric cu surle şi şampanie de aleşii tăi care se întreceau în ridicarea paharului, ai devenit tăcută cu profilul tău daco-roman sculptat în marmora tăcerii. S'au deschis înălţimile, cernind mantia zăpezilor de alb metafizic, acoperind totul, ca în decorul unei lumi de basm. Dar dincolo de puritatea şi farmecul imaculatelor zăpezi eşti Tu, în suferinţă dar cu speranţe, îngenuncheată dar demnă, sărăcită şi furată, dar nu pierdută, fără prieteni adevăraţi, dar nu singură, vulnerabilă dar înfăilibilă.

Satul tău, păstrător de tradiţii, descris şi elogiat de Rebreanu şi Blaga, Slavici şi Coşbuc îşi trăieşte drama izolării, dezintegrării şi uitării totale. Cei vrednici care prin muncă cinstită de veacuri, stăpâni dar şi sclavi ai pământului sunt împovăraţi de sistemul fiscal, trăind de pe o zi pe alta, vara cu ochii pe cer la norii care vin şi pleacă, toamna înghesuind vreascuri în şopronul povârnit, iarna în jurul sobei, cu mieii în braţe abia fătaţi, suflând în focul ce aţipeşte în cenuşă, iar primăvara croind brazdă adâncă, în pământul încă reavăn, privind la stolurile de cocori care le alungă singurătatea. Au apărut în schimb *"moşierii roşii"*, de-al de Culiţă Tărăţă, stăpânul lemnului şi al afacerilor cu cherestea în Neamţ, proprietar al Insulei Mari a Brăilei, Adrian Porumboiu, care numai în 12 ani au acumulat averi care sfidează bunul simţ. Toate acestea sub masca actelor de vânzare-cumpărare care, în realitate, sunt puneri în posesie, sub o legalitate care probabil niciodată nu va fi cercetată.

Eşti adusă în faţa curţii dela Strasbourg, pentrucă fiii tăi disperaţi că nu se mai rezolvă cedarea caselor care au fost cu japca luate începând cu naţionalizarea din 1948 şi continuată cu celelalte confiscări sub diferite pretexte. Avuserăm noroc cu vocea dela Cotroceni care plină de înţelepciune marxistă a rostit de curând: *"Vinovată că România este condamnată în serie de Curtea dela Strasbourg, este istoria"*. Într'adevăr este istoria, dar tocmai cea scrisă de el şi de alţii care au fost în aparatul abuziv al *"societăţii multilateral dezvoltate"* şi care acum se declară, fără jenă, cei mai vrednici de urmat democraţi. Ba mai mult, pentru ca politica românească să aibă coloratură, preşedintele se lansează ca o vedetă politică într'un număr de cabotinism, în faţa parlamentului criticând *"constructiv"* racilele prezentului guvern, spunând: *"să rupem cât mai repede acest lanţ al birocraţiei"* sau, *"este nevoie de o depolitizare a acestui aparat administrativ, de încadrarea lui cu profesionişti imuni la interesele de clientelism politic"*. Când mai afirmă că *"Să spargem acest <capitalism de cumetrie> care, s'a format in România"* şi se îmbrăţişează la plecare cu liderul PRM Vadim Tudor, cât pe aci să fii bântuit de gândul satanic să te înscrii, pentru prima dată în viaţa ta într'un partid, aici în *"diaspora"*, şi acesta să fie tocmai, aripa partidului moşit de dumnealui, să fii cât mai aproape de securiştii noştri de pretutindeni, să guşti şi tu din *"deliciul"* politicii româneşti. Asta pentucă Te-au copleşit de atâta *"democraţie şi libertate"*.

Dar România mea, libertatea, acea fată frumoasă, cu fruntea înaltă, cu pletele în vânt, cu tricolorul pe piept şi în suflet, aşa cum Tu o ştiai, a ajuns gârbovită, bolnavă, alungată, ameninţată şi mutilată, suportând cu greu loviturile primite zi de zi. Una din ultimele agresiuni este punerea în discuţie a modificarii Codului Penal, cum ar fi articolul 97, care prevede condamnarea pentru insultă şi calomnie a unui ziarist, să atragă şi pedepsirea instituţiei de presă, prin aplicarea a câtorva amenzi repetate. Mintea iscoditoare a ministrului Justiţiei, Rodica Stănoiu, a cărei şuviţă de păr rebelă îi pică ostentativ şi obsedant în raza vizuală, reducându-i orizontul spiritual, a căutat să dea soluţii atot cuprinzătoare, aşa cum se grăieşte: *"dacă patronul instituţiei nu poate plăti amenda din motive financiare, acesta va ajunge la închisoare."*

Această generaţie care păteză istoria demnă a neamului nostru este spre apus, Tu trebue să creşti adevărata intelectualitate, a cărei creativitate să aibă virtute terapeutică, opţiune valorică şi angajament efectiv. Moşteneşti o zestre săracă, pentrucă în anii '50, '60 a fost scufundată în bezna teroarei a lagărelor de exterminare şi a închisorilor politice toată crema intelectualităţii tale. Au murit cu ochii deschişi sub malurile surpate ale Canalului, sprijinind cu spatele digurile Dunării învolburte, necedând anchetelor de zile şi săptămâni, privirea lor turnând în sufletele satanizate şi impietrite ale călăilor, aroma îmbătătoare a nevinovăţiei.

Vor mai veni zăpezi, vor mai trece ani, şi noi odată cu ei, dar lacrimile şi suferinţele noastre vor fi pietre vii în veşnicia civilizaţiilor, ce cu mândrie te vor împresura.

Alexandru TOMESCU